ΕΛΛΑΣ
ΑΙΓΥΠΤΟΣ
ΚΥΠΡΟΣ (ΑΓΥΗ)
ΚΡΗΤΗ
ΑΘΗΝΑΙ
ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ
ΣΜΥΡΝΗ
ΚΩΝΙΟΝ
ΑΔΑΝΑ
ΚΥΡΗΝΑΪΚΗ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ
ΠΟΡΤ ΣΑΪΝΤ
ΔΑΜΙΕΤΤΗ
ΚΑΪΡΟΝ
ΙΟΝ ΠΕΛΑΓΟΣ
Κρητικόν Πέλαγος
Δωδεκάνησος
Κυκλάδες
Σύμη
Κάρπαθος
Κάσος
Ρόδος
Κάστελλορίζον
Κύθηρα
Κύθνος
Σέριφος
Σύφνος
Πάρος
Νάξος
Μύκονος
Τήνος
Κέα
Σαλαμίς
Αίγινα
Ύδρα
Σπέτσαι
Κεφαλληνία
Λευκάς
Κέρκυρα
Ιωάννινα
Λάρισα
Βόλος
Λέσβος
Χίος
Σάμος
Κάλυμνος
Κω
Λέρος
Πάτμος
Μυτιλήνη
Σαμοθράκη
Θεσσαλονίκη
Κωνσταντινούπολις - Αλεξανδρεία 5 ημέρ.
Κωνσταντινούπολις - Βεϊρούτ 4 ημ.
Σμύρνη - Αλεξανδρεία 5 ημέρ.
Ντέρνα - Αλεξανδρεία 39 ωρ.
Ρόζετα
Ρόδος
Κύπρος
Λευκωσία
Λάρνακα
Αμμόχωστος
Κερύνεια
Μόρφου
Κτήμα
Τρόοδος
Λεμεσός
Πάφος
Χαϊφα
Τελ Αβίβ
Γιάφα
Βηρυτός
Σαϊντά
Τύρος
Τρίπολις
Λαοδίκεια
Αλεξανδρεία
Κάιρο
Μανσούρα
Τάνταν
Ζαγαζίγ
Ισμαηλία
Πορτ Φουάντ
Πορτ Ιμπραχίμ
Σουέζ
Κόκκινη Θάλασσα
Μεγάλη Σύρτις
Βεγγάζη
Μπαρδία
Σαμαλούς
Μαρμαρική
Ουλαντ Αλή
Γιμπαλ ελ Ταρέφ
Σιουά
Χαρμαν ελ Χαρίμ
Μπουρνί
Μπουνν-Μπουνν
Σαφα
Σαφα
Σόρνι φιάλια
Αγιεντάμπια
Μπ. εν Γιαία
Ελ Χάνια
Σπόντα
Μαρόνα
Σαμαλούς
Ζαουιέτ Ελ Μεσίλ
Ελ Χόρμα
Ελ Σεγιαίμ
Ρας Ελ Τίν
Ρας Ελ Χαβάλ
Ρας Ελ Χαβάλ
Ρας Ελ Χαβάλ

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ

ΤΟ «ΛΑΧΕΙΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ»

(ΕΚΔΟΣΙΣ 1942)

Τὰ κέρδη (εἰς μετρητά):

1ος	Λαχνὸς	Δραχμαὶ	5.000.000
2ος	»	»	3.000.000
3ος	»	»	2.000.000
4ος	»	»	1.000.000
6	Λαχνοὶ	»	2.100.000
14	»	»	700.000
126	»	»	1.260.000
	Σύνολον κερδῶν:	Δραχμαὶ	15.060.000

Τιμὴ γραμματίου: Δραχμαὶ 200

Οἱ τυχηροὶ τῶν πρώτων λαχνῶν

ΤΟΥ «ΛΑΧΕΙΟΥ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ»

τῆς κληρώσεως 15 Ἰανουαρίου 1942:

Κα Ἕλλη Καραβᾶ (Λευκωσίας 54) Ἀθῆναι	Δραχ.	3.000.000
Κος Γερ. Ἀνδρεᾶτος, κλητὴρ Ὑπ. Ἐθν. Ἀμύνης	»	2.000.000
Κος Ἐμμ. Ι. Ἐμμανουὴλ (Ἀφροδίτης 34) Π. Φάληρον	»	1.000.000
Κος Στεφ. Χάτζας (Ἀγ. Κων/νου 21α) Ἀθῆναι	»	500.000

ΖΗΤΗΣΑΤΕ

ΤΟ «ΛΑΧΕΙΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ»

ἀπὸ τοὺς λαχειοπώλας, πρακτορεῖα λαχείων καὶ ἐφημεριδοπώλας

ΚΛΗΡΩΣΙΣ: 15 ΙΟΥΛΙΟΥ 1942

Ἱδρυτὴς
Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Συνδρομαί: Ἐτησία Δραχ. 2000
Ἐξάμηνος » 1000

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διευθυντὴς
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

Γραφεῖα: Ὁδὸς Σανταρόζα 5
Τηλέφωνον: 29.967

ΕΤΟΣ Δ' ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ 206 ◆ ΑΘΗΝΑΙ 31 ΜΑΪΟΥ 1942 ◆ ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΧ. 40

ΕΚΔΡΟΜΕΙΣ

Δὲν εἶνε μόνον ἡ θάλασσα σήμερα ποὺ ἀναγκάζει τοὺς φίλους της νὰ τρέξουν πρὸς συνάντησίν της πεζῆ. Καὶ οἱ φίλοι τοῦ βουνοῦ, ἐκεῖνοι ποὺ ἐσυνήθιζαν, ἄλλοτε νὰ περνοῦν τὴν Κυριακή τους μακρυὰ ἀπὸ τὸ θόρυβο καὶ τὴν τύρβην τῆς πρωτευούσης, καὶ ἐπιμένουν νὰ διατηρήσουν αὐτὴ τὴ συνήθεια, κατὰ τὸ δυνατόν, καὶ ἐφέτος, καταφεύγουν καὶ αὐτοὶ στὰ κάτω ἄκρα, τὰ ὁποῖα ἀναλαμβάνουν φιλοτίμως τὴν μεταφορὰν τοῦ κυρίου των στὶς ἐξοχὲς τῆς Ἀττικῆς. Ταχτικὰ τὴν Κυριακὴ θὰ ἰδῆτε πολυάριθμες ὁμάδες πεζοπόρων νὰ βαδίζουν ἡρωϊκῶς στοὺς δρόμους ποὺ ὁδηγοῦν ἔξω ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα καὶ νὰ τρέπωνται πρὸς ὑψηλότερα κλίματα. Τοὺς βλέπετε φορτωμένους μὲ τὸν ἀπαραίτητον σάκκον τῶν τροφίμων στὴν πλάτη νὰ περπατοῦν, γεμᾶτοι κέφι καὶ διάθεσι, μὲ τὴν βοήθειαν, τὸ πολύ, μιᾶς ράβδου. Τὸ μόνον εὐτύχημα, σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, εἶνε ὅτι ὁ σάκκος τῶν τροφίμων ἐφέτος εἶνε κάπως ἐλαφρότερος τοῦ κανονικοῦ. Κι' αὐτὸ εἶνε ἕνα κέρδος... γιὰ τὴν πλάτη.

ΑΝΑΠΟΔΙΕΣ

Παρετηρήθη ἕνα περίεργον γεγονός: ὅτι ἐνῷ ὅλοι οἱ ἄνδρες ἀδυνάτισαν, οἱ γυναῖκες, ἀντιθέτως, ἐπαχύνανε. Τὸ πρᾶγμα ἐξηγοῦν ὁλόκληρον ἀνδρῶν.

—Ἀσφαλῶς θὰ τὸ παρατηρήσατε κι' ἐσεῖς, εἶπεν ἕνας. Κυττάξτε ὅλες τὶς γνωστές σας γυναῖκες καὶ βρῆτε μοῦ μία, ποὺ ὄχι ἁπλῶς νὰ διατηρήθηκε ὅπως ἦταν πρίν, ἀλλὰ ποὺ νὰ μὴν ἐπάχυνε σκανδαλωδῶς.

—Μήπως τρῶνε καλύτερα ἀπὸ πρίν; ρώτησε κάποιος.

—Ὄχι. Αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον. Τρῶνε ὅ,τι τρῶμε κι' ἐμεῖς. Αὐτὸ τὸ ξέρω κι' ἀπ' τὴ γυναῖκα μου, ποὺ τρώει τόσο ὅσο κι' ἐγώ, μὲ ἀποτέλεσμα, ἐγὼ μὲν ν' ἀδυνατίσω κατὰ 8 ὀκάδες, ἐκείνη δὲ νὰ παχύνῃ κατὰ πέντε.

—Τότε ποῦ τὸ ἀποδίδετε;

—Ὅλοι προσεπάθησαν νὰ δώσουν μιὰ λογικὴ ἐξήγησι. Ἐκεῖνος ὅμως ποὺ ἔδοσε τὴ σύνη λογικὴ ἐξήγησι, ἦταν ἕνας κύριος ποὺ εἶπε:

—Μὴ σπάτε ἄδικως τὸ κεφάλι σας. Τὸ γεγονὸς ὀφείλεται στὸ ὅτι οἱ γυναῖκες εἶνε γενικῶς ἀνάποδα πλάσματα. Καὶ τὸ ὅτι ἐπάχυναν, ἐνῷ ἀνομικῶς ἔποεπε ν' ἀδυνατίσουν εἶνε μιὰ ἐπιβεβαίωσις τῆς θεωρίας. Πῶς ἀλλοιῶς μπορεῖτε νὰ συμβῇ;

Ὁ ἄνδρας λογικωτέρων ἐξήγησιν, παρακαλεῖται νὰ μᾶς τὴν στείλῃ.

ΕΝΑΣ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ

Ἀπὸ τὰ κωμικὰ πράγματα ποὺ συμβαίνουν: Κάθε χρόνο γίνεται ὁ Καλοκαιρίνειος διαγωνισμὸς πρὸς βράβευσιν τοῦ καλυτέρου πρωτοτύπου θεατρικοῦ ἔργου, μὲ τὸ ποσὸν τῶν 5.000 δραχμῶν. Ἄλλοτε ὑπῆρχαν ἀρκετοὶ ἐκκολαπτόμενοι συγγραφεῖς, ποὺ ἀπέβλεπαν ὀλιγώτερον πρὸς τὴν δόξαν καὶ περισσότερον πρὸς τὸ παντοχίλιαρον τοῦ βραβείου. Ἤδη ὅμως, ἀπὸ ἐπιστολὴν ἐνδιαφερομένου, πληροφορούμεθα ὅτι ἕνας ὑποψήφιος συγγραφεύς, ὑποχρεωμένος νὰ στείλῃ πρὸς κρίσιν τὸ ἔργον του εἰς τὸν Καλοκαιρίνειον διαγωνισμόν, εἰς δύο δακτυλογραφημένα ἀντίτυπα, πρέπει νὰ πληρώσῃ περὶ τὰς 7.000 δραχμὰς δι' ἔξοδα χάρτου καὶ δακτυλογραφήσεως! Νὰ πάρῃ κανεὶς βραβεῖο καὶ νὰ πληρώσῃ ἀπὸ πάνω καὶ ἀπὸ τὴν τσέπη του, εἶνε κάτι ποὺ δὲν μυρεῖ τὸ παραμικρὸν φιλολογικὸν ἐνδιαφέρον. Ἐκτὸς ἐὰν ὁ ὑποψήφιος συγγραφεὺς ἀποβλέπῃ μόνον εἰς τὴν δόξαν. Ἀλλὰ ἡ δόξα, ὅταν δὲν συνοδεύεται καὶ ἀπὸ χρῆμα, εἶνε πολὺ ἄδοξος.. Ἂς αὐξήσῃ, λοιπόν, ἡ Ἐπιτροπὴ τοῦ διαγωνισμοῦ τὸ βραβεῖον, πάντως ὄχι βέβαια εἰς τιμὴν μαύρης ἀγορᾶς...

ΕΠΙΚΑΙΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Θεάματα

Μὲ τὴν καινούργια τὴ σκιζὸν τὴν καλοκαιρινὴ
ἀρχίσαν ἀρθονώτατα τὰ θερινὰ θεάματα
καὶ μᾶς προσφέρει κφειδῶς καὶ πάλιν ἡ σκηνὴ
μετά, ἢ ἄνευ μουσικῆς, φάρσες, ρεβὺ καὶ δράματα
κι' ἐπίσης κι' ὀπερέττας,
μὲ σκηνικὰ περίφημα κι' ὡραίκς τουκλέττας,
ποὺ εἶνε, ὡς μανθάνομεν — πρὸς γνῶσιν τοῦ κοινοῦ —
ἐπιτυχὴς μετάφρασις ἐκ τοῦ περυσινοῦ.
Πιστὸν συρρέει τὸ κοινὸν στὰ θέατρα ἐφέτος
κι' ὁ θεατὴς καθήμενος σ' ἕνα φωτεῖγ ἀνέτως,
μὲ κέφι ὀφθαλμοφανὲς περνάει τὴ βραδυά του.
γελῶν ἢ συγκινούμενος, ἢ κλαίων τὰ λεφτά του.
Τῆς πρωτευούσης τὸ κοινόν, καθὼς θὰ τὸ γνωρίζετε,
τὸ καλοκαῖρι ἐπιθυμεῖ συχνὰ νὰ θεατρίζεται
καί, ἄνευ ἀντιρρήσεως,
τὸν κατακτᾶ τὸ θέατρον τῆς ἐπι'ωρήσεως,
ποὺ τοῦ προσφέρει νούμερα ἀστεῖα καὶ ποικίλα,
ποὺ ἄλλα φέρνουν γέλωτα καὶ ἄλλα ἀνατριχίλα.
Ἐκεῖ θὰ ἰδῆ τὸν Κυριακὸ στὸν λαϊκὸ τὸ ρόλο
— θὰ τοῦ φωνάξῃ «ὄλο!» —
τὴν Αὐλωνίτη σ' ἕνα στὺλ ψευτοαριστοκράτη,
θὰ ἰδῆ ἀκόμα τὸν Μακρῆ
στὸν κλασσικὸ τύπο μπεκρῆ
καὶ τοῦ Κοκκίνη τὸ θολὸ καὶ γουρλωμένο μάτι.
Καὶ τὸ Μαυρέα βέβαια σ' ἕνα ἢ ἄλλον τύπο,
κι' ἀστέρων πλῆθος ἐκλεκτὸν ποὺ τώρα παραλείπω,
ὅπερ δικαίως τὸ κοινὸν καταχειροκροτεῖ,
γιατὶ τοῦ δίδουν ἄφθονον τὸ γέλιο τὸ πλατύ
διὰ σκηνῶν ἐπιτυχῶν, καλῶν καὶ θυμασίων,
ἀντὶ δραχμῶν, παρακαλῶ, μόνον τετρακοσίων!
Ἐπίσης καὶ τὰ σινεμά, ποὺ ἤνοιξαν τὰς πύλας των,
ἐξανεζρῆκαν τοὺς πιστοὺς τοὺς φίλους καὶ τὰς φίλας των,
ποὺ βλέπουν τόσα δράματα ἐπάνω σὴν ὀθόνη,
ἐνῶ τοὺς βρέχει μὲ νερὸ τὸ βιαστικὸ γκαρσόνι.
Κι' ὑπάρχουν καὶ τὰ βαριετέ, ποὺ συγκεντρώνουν πλήθη,
κι' ἄλλα πολλὰ θεάματα τῆς ἐποχῆς, συνήθη,
ὅπως, νὰ ποῦμε, στὰς ὁδοὺς βλέπει κανεὶς τὸ θέρος
παρέλασιν ξεκάλτσωτων καὶ εὐτραφῶν κομμάτων,
ποὺ ὁ καθεὶς ἀνύποπτος τὰ βλέπει ἐλευθέρως
καὶ ἄνευ τῆς καταβολῆς τοῦ φόρου θεαμάτων.
Κι' ἔτσι, πότε στὸ θέατρο, πότε στὸ σινεμά,
ὅπου καθένας προτιμᾶ
θὰ κάνωμε, ποζάροντες, ἀγρίως τὸ κομμάτι μας
καὶ θὰ χορτάσῃ ἀσφαλῶς τοὐλάχιστον τὸ μάτι μας.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Τὰ ξεκαρδιστικὰ τῆς Χοντρῆς

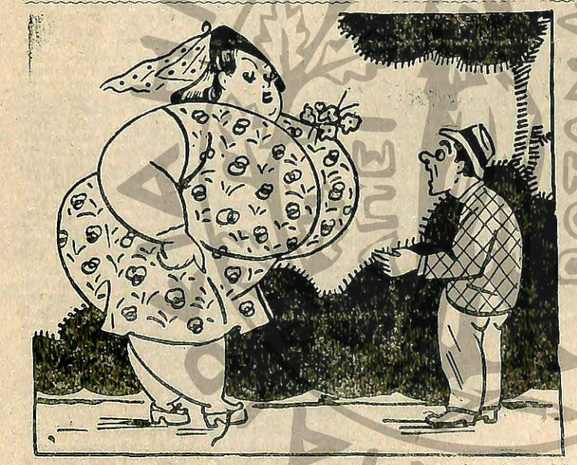

Η ΧΟΝΤΡΗ: — Σᾶς παρακαλῶ, κύριε. Μοῦ κάνετε τὴ χάρι νὰ δῆτε ἂν λύθηκε τὸ παπουτσι μου.

ΕΝΟΙΚΙΑ

Στὴ δικαιοδοσία τῆς λεγομένης μαύρης ἀγορᾶς περιῆλθον καὶ τὰ ἐνοίκια τῶν ὀλίγων διαμερισμάτων ποὺ παρέμειναν κενὰ καὶ προσφέρονται προς ἐνοικίασιν. Ἂν ζητήσῃ κανεὶς νὰ νοικιάσῃ τώρα διαμέρισμα, ἀντιμετωπίζει ἀπαιτήσεις καταπληκτικές. Κάποιος κύριος, ὁδηγηθεὶς ἀπὸ μικρὰν ἀγγελίαν ἐφημερίδος, ἐπῆγε νὰ νοικιάσῃ ἕνα διαμέρισμα δύο δωματίων. Ξέρετε τί τοῦ ἐζήτησαν; Δέκα πέντε χιλιάδες τὸ μῆνα καὶ ἐνοίκιον δύο ἐτῶν προπληρωτέον!

Ὁ ὑποψήφιος ἐνοικιαστὴς ἐσάστισε λίγο, ἔπειτα συνῆλθε κι' ἔμεινε λίγο σκεπτικός.

— Θὰ τὸ νοικιάσετε; ρώτησε ὁ ἰδιοκτήτης.

—Ὄχι, ἀπάντησε ἐκεῖνος. Μὲ τὸ ποσὸν ποὺ μοῦ ζητᾶτε, προτιμῶ ν' ἀγοράσω κανένα.

ΘΑΛΑΣΣΑ

Ἡ θάλασσα ξαναβρῆκε τοὺς θαυμαστάς της. Μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι ἐφέτος, λόγω τῆς δυσχερείας στὴν ἐξεύρεσι συγκοινωνιακῶν μέσων, ὁ κύκλος τῶν θαυμαστῶν τοῦ κύματος εἶνε πολὺ περιωρισμένος. Ἐκληρᾶ ἡ ἑταιρεία Τροχιοδρόμων εἰδοποίησεν ὅτι δὲν πρόκειται νὰ πυκνώσῃ τὸ τροχιοδρομικὸν δίκτυον Παλαιοῦ Φαλήρου. Κι' ἔτσι, γιὰ ν' ἀπολαύσῃ κανεὶς τὴ γαλανὴ ἐπιφάνεια τοῦ Σαρωνικοῦ, δύο τρόποι ὑπάρχουν: Ἢ νὰ ἐπιστρατεύσῃ τὰ πόδια του, ἢ ν' ἀνεβῇ σὲ μιὰ ψυλὴ ταράτσα καὶ ν' ἀπολαύσῃ τὸ θέαμα ἀ' ὀμακοῦ, ἀποστέλλων τὶς νοσταλγίες του νὰ λουσθοῦν στὸ κῦμα τοῦ Φαλήρου.

Οἱ φανατικοὶ λάτραι τοῦ γιαλοῦ, ὅσοι δὲν βρίσκουν θέσι στὸ μονὸ βαγόνι τῆς συγκοινωνίας Φαλήρου, ἀκολουθοῦν τὸν πρῶτο δρόμο. Αὐτὸ σᾶς συνιστοῦμε κι' ἐμεῖς, ὑπὸ τὸν ὅρον βέβαια νὰ μὴν ἔχετε κάλους.

1.200.000

Ἡ στήλη τῶν μικρῶν ἀγγελιῶν τῶν ἐφημερίδων, μᾶς προσφέρει κάποτε διασκεδαστικὰ πράγματα. Ἰδοὺ ἕνα: «ΠΩ ΕΙΤΑΙ, ἀνδρικὸ παλτὸ γούνα, ἀντὶ 1.200.000 δραχμῶν. Πληροφορίαι κ.λ.π.». Ἕνα παλτὸ μὲ γοῦνα, λοιπόν, ὁ ἰδιοκτήτης του τὸ πωλεῖ μόνον ἕνα ἑκατομμύριο καὶ κάτι! Ἂς μᾶς ἐπιτραπῇ ἐπὶ τοῦ προκειμένου νὰ κάνωμε τὴ σκέψι ὅτι, ἐὰν ὁ διαθέτων χίλια διακόσια χιλιόδρ χμα, ἀποφασίσῃ νὰ τὰ ἑνώσῃ καὶ τὰ ράψῃ εἰς σχῆμα ἐπανωφορίου, θὰ κατασκευάσῃ ἕνα πάλτὸ ἀπείρως θερμότερον καὶ κομψότερον ἀπὸ τὸ γούνινο τῆς ἀγγελίας.

Πάντως, ἐὰν δὲν ἔχετε καὶ σεῖς αὐτὴ τὴ σκέψι, τότε σπεύσατε νὰ ἐπωφεληθῆτε τῆς εὐκαιρίας, πρὶν προφθάσῃ κανένας ἄλλος καὶ σᾶς τὴν ἁρπάξῃ πρῶτος.

ΚΟΛΟΚΥΘΙΑ

Ἐγνωρίζετε μήπως ὅτι ὑπάρχουν ἀρσενικὰ κολοκύθια; Ἐμεῖς δὲν τὸ ἐγνωρίζαμεν καὶ τὸ ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ ἕναν περιβλέπτην προστασίου τῆς Ἀττικῆς. Ὁ ἄνθρωπος ἦταν καταγανακτισμένος ἐναντίον τοῦ ἀπατεῶνος ἐκείνου, ποὺ τοῦ ἐπώλησε ἀρσενικὸν σπόρον κολοκυθιοῦ κι' ἔπεισε μ' αὐτὸν ὁλόκληρο τὸ ἐξείκοσι στρέμματα νὰ περιβόλι του.

— Καὶ τί διαφορὰ ἔχει ἡ ἀρσενικὴ κολοκυθιὰ ἀπὸ τὴ θηλυκή; τὸν ἐρωτήσαμε.

— Διαφορά, λέει; Μεγάλη. Γιατὶ ἡ θηλυκὴ κολοκυθιὰ φτιάνει πολλὰ κολοκύθια καὶ ἀναπαράγει ὅσο εἶνε ὁ κιρός της, ἐνῶ ἡ ἀρσενικὴ φτιάνει μόνο ἕνα, κι' αὐτὸ εἶνε ὅλο κι' ὅλο αὐτό; Κατάστροφη ἑκατομμυρίων! Πάει τζάμπα ὅλο μου τὸ περιβόλι!

Ὅπως ἐμάθαμε, αὐτὴ τὴ ζημιὰ φαίνεται, καὶ τὰ πρῶτα κολοκύθια ποὺ κατεδέχθησαν νὰ ἐμφανισθοῦν, μᾶς κυττάζουν περιφρονητικῶς ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ χιλιοδράχμου. Τὸ ἀρσενικό, βλέπετε, ἔχει πάντα τὴν θέσι του ὑψηλά.

Τὸ τραγικὸ ΜΑΝΤΗΛΙ

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ

Περνάει ἕνα μεγάλο στρατιωτικό ἀπόσπασμα. Τὸ τύμπανο κάπου-κάπου ρυθμίζει τὰ βήματα τῶν στρατιωτῶν.

— Ποῦ πᾶτε;

— Κάτω στὸν κάμπο.

— Γιὰ γυμνάσια;

— Ὄχι. Θὰ δικασθῆ καὶ ἴσως θὰ καταδικασθῆ ἕνας στρατιώτης ποδκλεψέ.

— Μὲ τί τιμωρία;

— Ἴσως καὶ μὲ θάνατο, σύμφωνα μὲ τοὺς στρατιωτικοὺς κανονισμούς.

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια ἀποκρίθηκε ὁ λοχαγός, στὴ φωνὴ τοῦ ὁποίου μποροῦσε κανεὶς νὰ διακρίνῃ τὴν ἀλύγιστη στρατιωτικὴ διαταγή, τὸ ἀδίκημα, τὴν ποινή, τὴ δικαιοσύνη καὶ τὴ φιλανθρωπία.

— Ἂν εἶσαι περίεργος, ἔλα κι' ἐσύ, ἐσυνέχισε ὁ λοχαγός στὸν νέο ποὺ ἤθελε νὰ μπορέση νὰ διαβάση τί εἶνε θάνατος στὴ φυσιογνωμία τοῦ καταδίκου.

Ἐφάσαν στὴν ἄκρη τοῦ δάσους. Τὸ ἀπόσπασμα ἐσχημάτισε ἕνα τετράγωνο καὶ οἱ σκαπανεῖς, πρὶν ἀπὸ κάθε διαδικασία, ἄνοιξαν ἕναν λάκκο.

Γιὰ νὰ τηρηθοῦν οἱ τύποι, ἔγινε καὶ διαδικασία. Στὴ μέση τοῦ τετραγώνου, ὀκτὼ δικασταί, ἀξιωματικοί, κι' ὁ γραμματεύς.

— Νὰ προσέλθῃ ὁ κατηγορούμενος!

Μετὰ τὴν τυπικὴ καὶ ξερὴ αὐτὴ φράσι, παραμερίζουν οἱ στρατιῶτες κι' ἔρχεται ὁ κατηγορούμενος. Τὸν ἀκολουθεῖ καὶ μιὰ γυναῖκα.

Ὁ συνταγματάρχης:

— Κατηγορούμενε, ὁμολογεῖς ὅτι...

— Ναί, τὸ ἔκλεψα τὸ μαντῆλ της!, καὶ δείχνει τὴ διπλανὴ του γυναῖκα.

— Ἐσύ, Πέτρο, ἔκλεψες; Καὶ ὅμως ὅλοι σ' ἐνόμιζαν τίμιο.

— Οὔτε καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ ἔκλεβα ἤμουν ἄτιμος. Ἔκλεψα ὄχι γιὰ τὸν ἑαυτό μου...

— Ἀλλά;

— Γιὰ τὴν ὁμορφη τῆς Νάντης.

— Ἐξηγήσου, παιδί μου, λέει ὁ πρόεδρος.

— Διαβάστε...

Καὶ δίνει στὸν συνταγματάρχη ἕνα γράμμα. Ὁ πρόεδρος τὸ διαβάζει δυνατά:

— Πέτρο μου. Σοῦ στέλνω μὲ τὸν Φρανσουά, τὸν νεοσύλλεκτο, αὐτὸ μου τὸ γράμμα καὶ μιὰ μεταξωτὴ σακκοῦλα, ποὺ κρυφὰ τὴν ἔκλεψα ἐπίτηδες γιὰ σένα. Ἡ μάνα μου μὲ μαλώνει ποὺ σ' ἀγαπάω τόσο πολὺ καὶ μοῦ λέει πὼς εἶνε χαμένη ἡ ἀγάπη μου, γιατὶ σὰν κάτι νὰ τῆς λέῃ μέσα της πὼς δὲν θὰ ξαναγυρίσης. Ἀλήθεια, δὲν θὰ ξανάρθης; Ἀλλὰ κι' αὐτὸ ἂν γίνῃ, δὲν θὰ πάψω νὰ σ' ἀγαπῶ π νται, ὅπως σοῦ ὡρκίστηκα τὴν ἡμέρα τοῦ χοροῦ στὴ Νάντη, τότε ποὺ μοῦ βρῆκες τὸ χαμένο μου μαντῆλι. Μ' εὐχαριστεῖ ὑπερβολικὰ καὶ ὑπερηφανεύομαι ποὺ σ' ἀγαποῦν οἱ ἀνώτεροί σου καὶ οἱ ἄλλοι στρατιῶτες. Τέλειωσε γρήγορα τὰ δυὸ χρόνια ποὺ ἔχεις ἀκόμα νὰ κάθησης στὸ στρατό, γιὰ νὰ πανδρευθοῦμε. Ἔχε γειά. Ἡ ἀγαπητή σου Μαρία.

»Υ.Γ.—"Ἂν μπορέσης, στεῖλε μου κάτι ἀπ' αὐτοῦ, ὄχι γιὰ νὰ μὴ σὲ λησμονήσω, ἀλλὰ γιὰ νὰ τὸ φορῶ πάντα. Ὅταν θὰ μοῦ στείλης αὐτὸ τὸ κάτι, φλησὲ τὸ κάπου σὲ μιὰ γωνίτσα του, κι' ἐγώ, μόλις τὸ λάβω, εἶμαι βέβαιη πὼς θὰ βρῶ ἀμέσως τὸ μέρος ποὺ ἀκούμπησες τὰ χεῖλη σου».

Καὶ συνεπλήρωσε ὁ κατηγορούμενος:

— Χτὲς μοῦδωσε ὁ Φρανσουὰ τὴ σακκοῦλα καὶ τὸ γράμμα. Ἔκλαψα γιὰ δυὸ λόγους: Γιὰ τὸ γράμμα, καὶ ποὺ δὲν εἶχα οὔτε μιὰ πεντάρα νὰ τῆς ἀγοράσω κάτι. Ὅλη τὴ νύχτα δὲν κοιμήθηκα, ἀπὸ τὴ σκέψι τί θάβρω γιὰ νὰ τῆς στείλω. Τὸ πρωὶ βρῆκα στὸ παράθυρο τῆς γυναίκας αὐτῆς αὐτὸ τὸ γαλάζιο μανταῆλι, ἁπλωμένο γιὰ νὰ στεγνώση. Οὔτε ἤξερα, οὔτε καὶ ἤθελα νὰ μάθω ἂν εἶνε οἰκογενειακὸ της κειμήλιο. Ἔμοιαζε μ' ἐκεῖνο ποὺ βρῆκα τῆς Μαρίας μου. Μὰ τελεία ὁμοιο. Τὸ ἄρμαμες. Μὰ τελεία ὁμοιο. Τὸ ἄρμαμες. Μετάνοιωσα γιὰ μιὰ στιγμή, μὰ δὲν ἐπρόφθασα ν' ἀποδείξω τὴ μετάνοιά μου καὶ αὐτὴ ἔτρεξε ἀπὸ πίσω μου. Μὲ συνέλαβαν. Τώρα ἤξερα πὼς οἱ στρατιωτικοὶ κανονισμοὶ ἐπιβάλλουν νὰ τουφεκιστῶ.

Οἱ στρατοδικαὶ συγκινήθηκαν, ἀλλὰ καὶ τὸν κατεδίκασαν παμψηφεί.

Ὁ κατηγορούμενος ἀκούει ἀτάραχος τὴν καταδίκη του. Πλησιάζει τὸν λοχαγό του.

— Κύριε λοχαγέ, δῶστε μου τέσσερα φράγκα.

— Πολὺ εὐχαρίστως.

Ὁ Πέτρος παίρνει τὰ τέσσερα φράγκα. Πλησιάζει τὴ γυναῖκα:

— Κυρία, πᾶρτε αὐτά. Δὲν ξέρω ἂν τὸ μαντῆλι σας ἀξίζη πιὸ πολλά, ἀλλὰ κι' ἂν ἀξίζη, τὸ πληρώνω πολὺ ἀκριβά, ὥστε, χωρὶς νὰ ζημιωθῆτε, μπορεῖτε νὰ μοῦ χαρίσετε τὸ ὁπόλοιπο.

Πῆρε τὸ μαντῆλι, τὸ φίλησε, τὸ δωσε στὸν λοχαγό του καὶ τοῦπε:

— Κύριε λοχαγέ, θὰ πᾶτε καμμιὰ μέρα στὴ Νάντη. Κοντὰ στὶς μηλιὲς εἶνε τὸ σπιτὶ τῆς Μαρίας. Βρέστε την καὶ δόστε της τὸ μαντῆλι αὐτό, ἀλλὰ νὰ μὴν τῆς πῆτε καὶ πόσο τ' ἀγόρασα...

Σὲ λίγο τὸν ἐτουφέκισαν.

ΑΛΦΟΝΣ ΝΤΩΝΤΕ

◆◆

ΧΙΟΥΜΟΡ

Κυρία καὶ ὑπηρέτρια

— *Μαρία, δὲν εἶνε σωστὸ νὰ δέχεσαι τὸν ἐρωμένο σου στὴν κουζίνα...*

— *Εὐχαριστῶ, κυρία, εἴσθε πολὺ καλή. Ἀπὸ αὔριο θὰ τὸν δέχωμαι στὸ σαλόνι...*

Ἱστορίες τοῦ ΧΟΤΖΑ

Ὁ ἐνοχλητικὸς

Ὁ Χότζας ἦταν ξαπλωμένος στὸν ὀντᾶ τοῦ ἐκείνη τὴν ἡμέρα κι' ἔπαιζε τὸ κομπολόϊ του.

Ξαφνικά, ἄκουσε νὰ τοῦ χτυπᾶν τὴν πόρτα. Βρίζοντας ἀπὸ μέσα ἐκεῖνον ποὺ τοῦ χαλοῦσε τὸ ραχάτι του, ἄνοιξε τὸ παράθυρο κι' εἶδε ἕναν ἄνθρωπο κάτω.

— Τί θέλεις; τὸν ἐρώτησε ἀπὸ πάνω.

— Κατέβα κάτω, Χότζα!, ἀποκρίθηκε ὁ ἄνθρωπος. Θέλω κάτι νὰ σοῦ πῶ.

Ὁ Χότζας κατέβηκε κι' ἄνοιξε.

—"Ἄνοιξα, τοῦ εἶπε. Λέγε τώρα τί θέλεις.

—"Ἕνα κομμάτι ψωμί, Χότζα. Εἶμαι φτωχὸς ἄνθρωπος καὶ πεινάω. Δός μου καὶ θεὸς σχωρέση τὰ πεθαμένα σου!

—"Ἀνέβα ἐπάνω μαζί μου, ἀπήντησε ὁ Χότζας.

Ὁ ζητιάνος τὸν ἀκολούθησε κι' ἀνέβηκαν μαζὶ ὡς τὴν ταράτσα. Ἐκεῖ ὁ Χότζας τὸν ξαναρώτησε:

— Τί εἶπες, λοιπόν, πῶς θέλεις;

—"Ἐλεημοσύνη, Χότζα μου.. Ἐλεημοσύνη... Εἶμαι ἕνας δυστυχισμένος ἄνθρωπος.

—"Ὁ θεὸς νὰ σ' ἐλεήση!, ἀπήντησε ὁ Χότζας.

Ὁ ζητιάνος ἐθύμωσε μ' αὐτὴ τὴν ἀπάντησι.

— Καὶ ἦταν ἀνάγκη νὰ μ' ἀνεβάσης ὡς ἐδῶ ἐπάνω; εἶπε στὸν Χότζα, γιὰ νὰ μοῦ πῆς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα;

—"Ἂμ κι' ἐσὺ ἦταν ἀνάγκη νὰ μὲ κατεβάσης κάτω γιὰ νὰ μοῦ πῆς πὼς θέλεις ἐλεημοσύνη; Δὲν μποροῦσες νὰ μοῦ τὸ πῆς ὅταν σὲ ρώτησα ἀπὸ τὸ παράθυρο; Τώρα εἶμαστε ἴσα!

Τὸ βιολί

Ὁ Χότζας πότε - πότε, ἅμα τοῦ ἔρχόταν βολικό, ἔκανε καὶ καμμιὰ βρωμοδουλειά. Μιὰ νύχτα, λοιπόν, ἀποφάσισε νὰ κλέψη τὸ σιδεράδικο τῆς γειτονιᾶς του. Κατὰ τὰ μεσάνυχτα, πῆρε μιὰ λίμα κι' ἄρχισε νὰ λιμάρη τὴν κλειδωνιὰ τοῦ μαγαζιοῦ γιὰ νὰ τὴν ἀνοίξη. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἔτυχε νὰ περνάη ἀπὸ ἐκεῖ κάποιος γνωστός του, ποὺ τὸν πῆρε εἴδησι καὶ τὸν ἐρώτησε:

— Τί κάνεις ἐκεῖ, Χότζα;

— Παίζω βιολί!, ἀπήντησε ἐκεῖνος.

— Μὰ δὲν ἀκούω τὸν ἦχο, εἶπε πάλι ὁ γνωστός του.

— Θὰ τὸν ἀκούσης αὔριο!

Καὶ τὴν ἄλλη μέρα ἀκούστηκε ὁ ἦχος σ' ὅλη τὴν πόλι: "Ὅτι τὴ νύχτα εἶχαν κλέψει τὸ σιδεράδικο.

Πῶς βρῆκε τὸ δισάκκι

Κάποτε ὁ Χότζας ἔχασε τὸ δισάκκι του. Στενοχωρήθηκε πολὺ μ' αὐτὸ τὸ ζήτημα κι' ἀποφάσισε νὰ τὸ βρῆ. Ἐκάλεσε, λοιπόν, τοὺς χωριανούς του καὶ τοὺς εἶπε ἀπειλητικά:

— Φροντίστε νὰ μοῦ βρῆτε τὸ δισάκκι μου, γιατὶ ἀλλοιῶς ἐγὼ ξέρω τί θὰ κάνω.

Οἱ χωριανοὶ ἐφοβήθηκαν τὴν ἀπειλὴ τοῦ Χότζα. Ἔβαλαν τὰ δυνατά τους, λοιπόν, ἔψαξαν, βρῆκαν τὸ δισάκκι τοῦ Χότζα καὶ τοῦ τὸ πῆγαν. Κι' ἐνῶ τοῦ τὸ δίναν, ἐκεῖνοι ἀπὸ περιέργεια ρώτησαν:

— Καὶ δὲν μᾶς λές, Χότζα, τί θἄκανες ἂν δὲν σοῦ βρίσκαμε τὸ δισάκκι;

— Θ'ἀγόραζα ἄλλο!, ἀπήντησε ὁ Χότζας . . . Τί θέλατε νὰ κάνω;

Ποιὸς εἶχε τὴν τιμὴ

Κάποτε ὁ Χότζας ἔλαβε πρόσκλησι νὰ πάη σ' ἕναν γάμο. Δὲν ἐφοράντισε ὅμως νὰ βάλη τὰ καλά του ροῦχα, ὅτως ἔπρεπε. Βαρέθηκε καὶ πῆγε μὲ τὰ παλιὰ ποὺ φοροῦσε. Κι' ὅπως ἦταν φυσικό, κανένας δὲν τὸν ἐπροσέξε καὶ δὲν τοῦδωσε σημασία. Σὲ μιὰ στιγμὴ μάλιστα ὁ Χότζας ἄκουσε τοὺς συγγενεῖς τοῦ γαμπροῦ ποὺ κρυφομιλοῦσαν μεταξύ τους κι' ἔλεγαν ἂν ἔπρεπε νὰ τὸν κρατήσουν στὸ τραπέζι μ' αὐτὰ τὰ παληόρρουχα ποὺ φοροῦσε.

Τότε ὁ Χότζας, ποὺ φοβήθηκε νὰ μὴ χάση τὸ πλούσιο τραπέζι, ἔτρεξε ἐλεεινὸς στὸ σπίτι του, ἐφόρεσε τὸ καινούργιο του καφτάνι καὶ ξαναγύρισε στὸ γάμο. Αὐτὴ τὴ φορά, ὁ πατέρας τοῦ γαμροῦ ἔτρεξε νὰ τὸν ὑποδεχθῆ μὲ τιμὲς καὶ πρεπιοπίσεις καὶ νὰ τὸν βάλη στὴν πιὸ τιμητικὴ θέσι τοῦ τραπεζιοῦ. Ὀδηγῶντας τὸν μάλιστα στὸ τραπέζι, τοῦ ἄνοιγε δρόμο, κι' ἔλεγε:

—"Ἀπὸ δῶ, Χότζα μου! Ἀπὸ δῶ.

Ὁ Χότζας τότε κουνοῦσε τὸ καινούργιο του καφτάνι κι' ἔλενε:

— Πέρασε, καφτάνι μου! Πέρασε, καφτανάκι μου!

Κάποιος προσκαλεσμένος τὸν ἐρώτησε τότε τί ἐσήμαιναν τὰ λόγια του. Κι' ὁ Χότζας ἀποκρίθηκε:

— Μὰ σήμερα δὲν ἔχει ὁ Χότζας τὴν τιμή. Τὸ καφτάνι του τὴν ἔχει!

Τὸ καφτάνι τοῦ Καδῆ

Μιὰ μέρα ὁ Χότζας εἶχε βγῆ περίπατο μ' ἕναν μαθητευόμενό του. Καθὼς περνοῦσαν ἀπὸ τὸ ἀμπέλι τοῦ Καδῆ, εἶδαν ἕνα παράξενο θέαμα: Ὁ Καδῆς, ποὺ ἦταν τύφλα στὸ μεθῦσι, εἶχε πέσει στὸ χαντάκι ποὺ ἦταν στὴν ἄκρη τοῦ ἀμπελιοῦ καὶ εἶχε παραδοθῆ σὲ βαθύτατον ὕπνο, ἀναίσθητος ἀπὸ τὸ κρασί.

— Δὲν λυπᾶμαι τόσο τὸν Καδῆ, εἶπε ὁ Χότζας στὸν μαθητευόμενό του, ὅσο λυπᾶμαι τὸ καϋμένο τὸ καφτάνι ποὺ κυλιέται στὸ βοῦρκο μαζί μὲ τὸν ἀφέντη του. Κρίμα, ἕνα τόσο ὡραῖο καφτάνι! "Αντε, παιδί μου, σήκωσέ το ἀπὸ κεῖ, γιατὶ εἶνε ἁμαρτία.

Ὁ μαθητευόμενος ἐξετέλεσε τὴ σύστασι τοῦ Χότζα. Ἐσήκωσε τὸ καφτάνι καὶ τοῦ τὸδωσε. Ἐκεῖνος τὤρριξε στὴν πλάτη του, κι' ἔφυγαν.

Λίγες ὧρες ἀργότερα, ὁ Καδῆς συνήλθε. Καὶ τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ ἀντελήφθη ἦταν πὼς ἔλειπε τὸ καφτάνι του. "Ἔβαλε, λοιπόν, ἀμέσως τοὺς κλητῆρες τοῦ δικαστηρίου νὰ φάξουν καὶ νὰ τοῦ τὸ βροῦν. Ἐκεῖνοι δὲν ἄργησαν νὰ βροῦν τὸ καφτάνι, ποὺ τὸ φοροῦσε ὁ Χότζας. Τὸν ἐπῆραν, λοιπόν, καὶ τὸν ὡδήγησαν στὸ δικαστήριο. Ἐκεῖ ὁ Καδῆς τοῦ εἶπε:

— Δὲν μοῦ λές, Χότζα, ποῦ βρῆκες αὐτὸ τὸ καφτάνι;

— Νὰ σοῦ πῶ, Καδῆ μου, ἀποκρίθηκε ὁ Χότζας. Σήμερα τὸ πρωὶ εἶχα βγῆ περίπατο μὲ τὸν μαθητευόμενό μου. Ἐκεῖ, λοιπόν, ποὺ περγαίναμε, εἴδαμε ἕνα ἄνθρωπο μεθυσμένο, ποὺ κοιμότανε σὰν γουροῦνι μέσα σ' ἕνα βρώμικο χαντάκι, μὲ τὴν πλάτη του ἔξω. Ὁ μαθητευόμενός μου ἔσκυψε καὶ τὸν ἐσκέπασε, ἀλλὰ ἐγὼ ἐπῆρα αὐτὸ τὸ καφτάνι καὶ σκέπασα τὸ πρόσωπό μου ἀπὸ τὴ ντροπή. Τώρα, ἂν εἶνε δικό σου αὐτὸ τὸ καφτάνι, πάρ'το!

Φυσικά, ὁ Καδῆς ἔσπευσε ν' ἀρνηθῆ πὼς ἦταν αὐτός.

—"Ὄχι, ὄχι, δὲν εἶνε δικό μου!, ἐφώναξε. Πάρ' το καὶ κράτα το!...

Κι' ὁ Χότζας, φεύγοντας, εἶπε:

—"Ἂν σοῦ βαστᾶ, πὲς πὼς εἶνε δικό σου!

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ

Πῶς ἐφευρέθη ὁ δημοσιογραφικὸς χάρτης

Εἶνε παγκοσμίως γνωστὸν ὅτι ἡ τυπογραφία, ὅηλ ἡ κατασκευὴ τῶν στοιχείων καὶ τῶν πρώτων πιεστηρίων γιὰ τὴν ἐκτύπωσι βιβλίων ἐφευρέθη κατὰ τὸν 15ον αἰῶνα ἀπὸ τὸν Ἰωάννην Γκούτενμπεργκ, στὸν ὁποῖον καὶ ὀφείλεται ἡ ἀναστάτωσις ποὺ προεκλήθη στὸν κόσμο χάρις στὴν ἐπίδρασι τοῦ ἐντύπου λόγου. Οἱ ἐφημερίδες καὶ τὰ περιοδικὰ παίζουν σήμερα σπουδαιότατον ρόλο. Ὅμως πολὺ λιγώτερο γνωστὸν εἶνε ὅτι καὶ ἡ ἐφεύρεσις τοῦ δημοσιογραφικοῦ χάρτου ὀφείλεται στὸν Γερμανὸν ἐπίσης Φρήντριχ Γκότλομπ Κέλλερ, ἕνα ὑφαντὴν ἐκ Σαξωνίας, ὁ ὁποῖος κατεσκεύασε γιὰ πρώτη φορὰ πρὸ 100 ἐτῶν τὸ εἶδος αὐτὸ τοῦ χάρτου.

"Ἤδη οἱ Κινέζοι ἐγνώριζαν νὰ κατασκευάζουν χάρτην, κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, ἀπὸ μιὰ μάζα ἰνῶν, τὴν ὁποία ἀνεμίγνυαν μὲ νερό, ἐνῶ οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Ρωμαῖοι χρησιμοποιοῦσαν πλάκες ἀπὸ ἄργιλλο ἢ ἀπὸ κερί, οἱ δὲ Αἰγύπτιοι φύλλα παπύρου συγκεκολλημένα τὸ ἕνα πρὸς τὸ ἄλλο. Ἡ κινεζικὴ ἐφεύρεσις μετεδόθη διὰ τῶν Ἀράβων (τῆς Βαγδάτης) καὶ τῶν Ἱσπανῶν στὴν Κεντρικὴ Εὐρώπη. Κατὰ τὸν 13ον καὶ 14ον αἰῶνα ὑπῆρχαν διάσημοι μύλοι χάρτου. Κατεσκεύαζον, ὅπως καὶ σήμερα συμβαίνει, τὸ χαρτὶ ἀπὸ διάφορα ράκη ποὺ εἶχαν προηγουμένως κοπανισθῆ μέσα σὲ νερό.

Μὲ τὴν αὐξανομένην ὁλονὲν χρησιμοποίησι τοῦ χάρτου αὐξανόταν ἀπειλητικὰ καὶ ὁ κίνδυνος τῆς ἐλλείψεως πρώτων ὑλῶν (ρακῶν), καὶ ἀνεζητοῦντο παντὸς εἴδους ἶνες καὶ κλωστὲς πρὸς ἀντικατάστασίν των. Τότε ὁ ὑφαντὴς οὗτος τῆς Σαξωνίας ἔκαμε, ὅλως τυχαίως, τὴν ἀνακάλυψιν ὅτι τὰ λεπτότατα προϊόντα ἐπὶ τοῦ χάρτου ἀπὸ ξύλο, ἢ ὁποία ἐφαρμόσθηκε κατὰ πρῶτον μὲ τὴν ἐξάπλωσι τῶν ἐφημερίδων. Ἀκόμη καὶ σήμερα τὸ ξύλο τοῦ πεύκου ὀφίσταται μηχανικὴν ἐπεξεργασίαν καὶ τόρνευμα, μετατρεπόμενον σὲ πριονίδια. Φυσικὰ ἡ κατεργασία τοῦ χάρτου ἔκανε ἐν τῷ μεταξὺ μεγάλες προόδους. Ἄρκει μόνο νὰ παρακολουθήση κανεὶς γιὰ λίγο τὴ χαρτομηχανὴ ποὺ ἔχει μῆκος περίπου 30 μέτρων, κατὰ τὴν ὥρα τῆς ἐργασίας της, καὶ νὰ δῆ ἀπὸ τὴ μία πλευρὰ τὸ μὲ πριονίδια, κυτταρίνην κλπ. ἀναμεμιγμένο νερό, καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ τὶς τεράστιες ταινίες τοῦ χάρτου νὰ τυλίγονται σὲ μεγάλους ρόλους, γιὰ ν' ἀντιληφθῆ τὴν πρόοδο ποὺ ἐπετελέσθη ἔκτοτε. Παντοῦ, ὡς βάσις παραμένει τὸ εἰς ἶνας πριονισμένο ξύλο ἀπὸ κορμὸν πεύκου. Ἐὰν σήμερα, 100 ἔτη μετὰ τὴν ἐφεύρεσι τοῦ Κέλλερ, γίνεται πάλι αἰσθητὴ ὡρισμένη ἐλλειψις πρώτων ὑλῶν γιὰ τὴ χαρτοποιΐα, αὐτὸ ὀφείλεται κυρίως στὸ γεγονὸς ὅτι νέες πολύτιμες ἐφευρέσεις κατέστησαν τὸ ξύλο βασικὸ στοιχεῖον ἄλλων ἀναγκῶν τοῦ ἀνθρώπου, ὅπως λ. χ. τῆς ἐνδυμασίας κ.λ.π.

ΚΑΡΛ ΦΟΝ ΚΥΓΚΕΛΓΚΕΝ

Τὸ ταμπλὼ

"Ἔπρεπε, λοιπόν, νὰ βάλουν χέρι στὰ πράγματά τους; "Ἔπρεπε νὰ πουλήσουν γιὰ νὰ ζήσουν; Βεβαίως ἡ μαντὰμ Σουσοῦ δὲν θὰ τὸ ἀνεχόταν ποτὲ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα, ἂν δὲν ἔπαιρνε λιγάκι τὸ πρᾶγμα σὰν μόδα. Ὁ μὲν Παναγιωτάκης, μαυραγορίτης χρεωκοπημένος, ἔβλεπε στὸ ξεπούλημα μιὰν διέξοδον. Ἡ Σουσοῦ ὅμως ἄρχισε νὰ τὸ ἀντιμετωπίζη ὡς μιὰ μοντέρνα συνήθεια, ἴδιως ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἄκουσε κάτι κυρίες νὰ συζητοῦν ἐπὶ τοῦ θέματος. Καθότανε στοῦ Γιαννάκη καὶ ἄκουσε τὴν ἑξῆς συζήτησι:

—"Εγὼ πουλάω, Μπέττη.

— Τί πουλᾶς, Λένα;

— Γιὰ τὴν ὥρα ταμπλώ.

— Πολλά;

—"Οχι. Εἶχα ἕναν Παρθενῶνα. Ζήτησα ἑφτακόσιες χιλιάδες, μοῦ δώσανε πεντακόσιες. Τί νὰ κάνω, τὸν ἔδωσα. Καὶ ψώνισα καλά.

— Τί;

— Μερικὰ ἀνοιξιάτικα, καὶ ἀρκετὸ ζαμπόν. "Εχω τώρα νὰ περάσω τρεῖς μῆνες. Μόλις μοῦ τελειώσουν αὐτά, θὰ πουλήσω καὶ δεύτερο ταμπλώ. Ἐπὶ τέλους τὰ ταμπλὼ μας εἶνε ἄφθονα καὶ μπορῶ νὰ πουλήσω καὶ πέντε-δέκα χωρὶς νὰ φανῆ τὸ πρᾶγμα. Τί νὰ κάνη κανείς; Ἀ λὰ γκὲρ κὸμ ἀ λὰ γκὲρ.

Ἰδιαιτέρως τῆς ἄρεσε τῆς Σουσοῦς αὐτὸ τὸ τελευταῖο ποὺ ἄκουσε. Ἀ-λὰ γκὲρ κὸμ ἀ-λὰ-γκὲρ. Μόνο ποὺ τὸ αὐτί της τὸ πῆρε λίγο στραβά καὶ τὸ ἐσημείωσε στὸ μυαλό της.

Πάντως ἡ οὐσία ἦταν ὅτι πουλοῦσε καὶ ἡ ἀριστοκρατία πράγματα καὶ συνεπῶς μποροῦσε καὶ ἡ ἴδια νὰ δώση μερικὰ πράγματα, ὄχι πὼς ἔχει ἀνάγκη — ἀστεῖο πρᾶγμα — ἀλλὰ γιατὶ τὸ πρᾶγμα συνηθίζεται καὶ τῆς φαινόταν ἀρκετὰ σίκ. "Υστερα ἀπὸ ὥριμη σκέψι, λοιπόν, ἐφώναξε τὸν Παναγιωτάκη ἕνα πρωὶ καὶ τοῦ ἐδήλωσε ἐπιμόνως:

—Παναγιωτάκη!

— Μίλα βάσανο!

—"Α λὰ γκὲρ κὸμ ἀ λὰ-γκὲρ!

— Παναπῆ;

—"Εκποίησις ταμπλώ.

— Δὲν σὲ καταλαβαίνω, μωρὴ Σουσοῦ, μίλα τί θὲς νὰ πῆς. Γκὲρ καὶ γκοὺρ καὶ ταμπλὼς καὶ ξέρω γὼ τί διάολο θὲς νὰ πῆς; Νὰ δῶσεται ἐκεῖνο τὸ Κολωνάκι κι' ἐκεῖνες οἱ ἀριστοκράτισσες ποὺ σὲ πῆραν στὸ λαιμό τους. "Ὧρες-ὧρες, μὰ τὴν Παναγιά σοῦ λέω, χόνω μια δκᾶ ἰδρῶτα γιὰ νὰ σὲ καταλάβω. Μὰ ἐλληνικὰ ποὺ νὰ πάρ' ὁ διάμονας.

Ἡ Σουσοῦ ἦταν συνηθισμένη ἀπὸ αὐτὲς τὶς λοϊκὲς ἐκρηξεις τοῦ Παναγιωτάκη, γι' αὐτὸ καὶ ἀπὸ πολλοῦ ἔπαψε νὰ ἀγανακτῆ. Ἁπλᾶς τὸν ἐκύτταζε μὲ οἶκτον καὶ φυσικὰ ἀπεῖχε πολὺ ἀπὸ τοῦ νὰ συμμορφωθῆ μὲ τὶς ὑποδείξεις του. Γι' αὐτὸ ἐσήκωσε τὰ φασαμαὶν της, τὸν ἐκύτταξε ἀφ' ὑψηλοῦ καὶ ἐδήλωσε πάλιν.

—"Α-λὰ γκὲρ κὸμ ἀ-λὰ-γκὲρ.

— Πάει αὐτό! Παρακάτω.

— Λοιπὸν ἄκουσε, πτωχέ μου. Βεβαίως μοῦ εἶπες πολλὲς φορὲς ὅτι πρέπει νὰ πουλήσωμε ἀντικείμενα. Πώλησις ἀπαγορεύεται. Ἐπιτρέπεται ἐκποίησις καὶ τὸ πρᾶγμα κατέκτησε καὶ τὸ Κολωνάκι. Λοιπὸν ἀπεφάσισα νὰ δώσω κάτι ἀπὸ τὴν πινακοθήκη.

— Μπᾶ!

— Εἶπα!...

— Τὰ πιάτα θὰ πουλήσουμε, μωρὲ ζαργάνα μου; Καὶ νάξαμε κι' ἕνα πιάτο τῆς Προκοπῆς στὸ διάολο. Σπασμένα καὶ ραγισμένα εἶναι ὅλα. Σάμπως ἔχεις τὸ σερβίτσια νὰ πουλήσης. Ποιὸς τὰ παίρνει αὐτά;

Ἡ Σουσοῦ ἐθύμωσε:

— Εἶσαι ἀνόητος

—"Εν τάξει. Πολλὰ τὰ εἶπες.

— Δὲν ἐννοῶ πιάτα.

—"Αλλά;

— Ταμπλώ.

— Τ' εἶν' αὐτά;

—"Εκεῖνα, βλάξ!...

Καὶ ἡ Σουσοῦ ἔδειξε μὲ μεγαλοπρεπῆ χειρονομία στὸν Παναγιωτάκη τὴν «πινακοθήκη της». "Ἐλεγε δὲ ἡ Σουσοῦ πινακοθήκη τὸν ἀριστερὸ τοῖχο τοῦ «σαλονιοῦ» της, ὅπου εἶχε κρεμασμένα διάφορα κάδρα, ἕνα ποὺ παρίστανε τὴν Γενοβέφα, μὲ τὰ ξανθὰ μαλλιὰ της καὶ κάτι καβαλλάρηδες, ἄλλο ποὺ παρίστανε τὴν Δυσδαιμόνα τὴν ὥρα ποὺ τὴν πνίγει ὁ "Οθέλλος, ἀπ' αὐτά, θηλαδή, ποὺ ἔχουν στὰ παλαιὰ καφενεῖα.

Τὰ ταμπλὼ αὐτὰ τὰ εἶχε ἀγοράσει ἡ Σουσοῦ πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἀπὸ τὰ παλαιοτζήδικα καὶ καθὼς δὲν ἔμπαινε ποτὲ σὲ καφενεῖα νὰ τὰ δῆ κι' ἐκεῖ, τὰ θεωροῦσε ἔργα τέχνης σπανιότατα. Ἰδιαιτέρως μάλιστα γιὰ τὸ κάδρο ποὺ παρίστανε τὸν Ὀθέλλον, τὸ θεωροῦσε ἔργον τοῦ ζωγράφου Σαλζήπρ. Ἀργότερα, βέβαια, ὅταν ἔδρασε στὸ Κολωνάκι, ἔμαθε πὼς ὁ Σαλζήπρ δὲν ἦταν ζωγράφος, ἀλλὰ πάντως τῆς ἔμεινε ἡ ἰδέα ὅτι τὸ ἔργον αὐτὸ ἦταν ξεσήκωμα σκηνῶν ἀπὸ τὸν Σαλζήπρ, ζωγραφισμένο ἀπὸ κάποιον μεγάλον ζωγράφον τῆς ἐποχῆς. Ὁ Παναγιωτάκης, ἐννοεῖται, δὲν ἔτρεφε καὶ μεγάλην ἐκτίμησι σ'αὐτὰ τὰ κάδρα ποὺ τέτοιαν ἀξίαν τοὺς ἀπέδιδε ἡ μαντὰμ Σουσοῦ.

— Λοιπόν!

— Λοιπόν;

— Λοιπόν, Παναγιωτάκη, κατέβασέ μου ἐκεῖνο.

— Τὴ Γενοβέφα;

—"Ακριβῶς.

— Καὶ θὰ τὸ πουλήσωμε αὐτό;

—"Α λὰ γκὰρ κὸμ ἀ-λὰ γκὰρ.

— Γκὰρ-γκὰρ-γκὰρ μπορῶ νὰ κάνω ἐγώ, μωρὲ Σουσοῦ μου, ἀλλὰ μ' αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ πιάσωμε δεκάρα.

Κοτάπληκτη τὸν ἐκύτταξε ἡ Σουσοῦ. Κοτάπληκτη γιὰ τὴν ἀμάθειά του:

— Καὶ τί γνωρίζεις ἐσύ, Παναγιωτάκη, γιὰ τὴν ἀξία τοῦ ταμπλοῦ; Καὶ τί ἀντιλαμβάνεσαι ἐσὺ ἀπὸ ἔργα τέχνης; Ἐγὼ μονάχα ξέρω πῶς καὶ ἀπὸ ποῦ ἐκράτησα ὅλες αὐτὲς τὶς καλλιτεχνίες καὶ πρέπει νὰ μάθης, ἀφοῦ τὸ ἀγνοεῖς, ὅτι αὐτὰ τὰ πράγματα στοιχίζουν σήμερα περιουσίες. Καὶ εἶχε καὶ μιὰ κυρία τῆς ἀριστοκρατίας ἀκριβῶς τὸ ἴδιο καὶ τὸ ἐπούλησε πεντακόσιες.

— Δραχμές;

— Χιλιάδες, βλάξ!

—"Αντε!

—"Αλλὰ τί σοῦ λέω; Νομίζεις ὅτι σοῦ μιλῶ στὰ κουτουρού; Καὶ ἀκριβῶς τὴν περασμένη ἑβδομάδα εἶχα συζήτησι μοζί της καὶ μοῦ εἶπε ὅτι ἡ ἀξία τῶν ταμπλῶν εἶχε φθάσει σὲ ὕψη δυσθεώρητα. Καὶ ἕνα ἀκριβῶς παρόμοιο πουλήθηκε πεντακοσίας. Καὶ πρέπει νὰ μάθης ὅτι αἱ καλλιτεχνί

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

6ο. — Γιατί νὰ μὴ διασκεδάσῃ; Νέα εἶνε, εἶπε ἡ Μάρθα.

— Λείπει ὁ ἄνδρας της! ἐφώναζε ἡ γερόντισσα.

Ἕνα μεσημέρι τοῦ Αὐγούστου, καθὼς ἐδιάβαζε ἡ Μάρθα τὴν ἐφημερίδα πλαγιασμένη, ἐφώναξε:

—Ὦ, θεία Μέλπω! Ἀκούσε! Τί φοβερό! Σκοτώθηκε ὁ Ματρίδης.

— Ποιός Ματρίδης; ἔκανε ἡ θεία τρομαγμένη.

— Καλέ, δὲν θυμᾶσαι τ' ὄνομα ποὺ μᾶς γράφει τόσο συχνὰ ἡ Ρένα; Ἕνα ζευγάρι νεονυμφο, ποὺ γλεντοῦσε κάθε μέρα μαζί;..

—Ἀ, ναί, ἔχεις δίκηο. Πῶς σκοτώθηκε; Τί γράφει ἡ ἐφημερίδα;

Ἐδιάβασε ἡ Μάρθα στὶς μικρὲς εἰδήσεις

—«Αὐτοκινητικὸν δυστύχημα. Χθὲς τὴν νύκτα ἀνετράπη μοτοσυκλέττα ὁδηγουμένη ὑπὸ τοῦ κ. Ματρίδη, παρὰ τὴν Γλυφάδα. Ὁ ἀτυχὴς ἐτραυματίσθη θανασίμως καὶ μετ' ὀλίγον ἐξέπνευσε. Ἡ κυρία ἡ ὁποία ἐπέβαινε τῆς ἰδίας μοτοσυκλέττας διεσώθη ὡς ἐκ θαύματος».

— Βρὲ τὸν κακομοίρη!, ψιθύρισε ἡ γερόντισσα Αὐτὲς οἱ μοτοσυκλέττες!... Εἶνε ἀπόχες τοῦ θανάτου.. Ποιὰ κυρία νὰ ἦταν μαζί του;

—Ἡ γυναῖκα τοῦ, ἦταν μαζί, εἶπε ἡ Μάρθα. Ἡ Ρένα δὲν μᾶς ἔγραφε ὅτι ἦταν ἐρωτευμένοι κι' ἀχώριστοι;

— Μὰ λὲς νὰ εἶνε αὐτὸς ὁ Ματρίδης; Ξέρεις τὸ μικρό του ὄνομα;

—Ὄχι.

— Τότε μπορεῖ νὰ εἶνε ἄλλος.

— Μακάρι!, ψιθύρισε ἡ Μάρθα. Δὲν ξέρω ὅμως γιατί μόλις εἶδα τὸ δυστύχημα στὴν ἐφημερίδα, ὁ νοῦς μου πῆγε στὴν Ρένα καὶ στὴν παρέα της.

— Γράψε της καὶ ρώτα την!, εἶπε ἡ θεία Μέλπω.

Ἡ Μάρθα, στὸ πρῶτο γράμμα, δὲν ξέχασε νὰ ρωτήσῃ τὴν ἀδελφή της σχετικῶς. Σὲ λίγες ἡμέρες, ἀνάμεσα σὲ πολλά, ἡ Ρένα τῆς ἀπήντησε:

«Ὁ Ματρίδης ποὺ ἐσκοτώθηκε δὲν εἶνε ὁ πανδρεμένος. Εἶνε ὁ μικρότερος ἀδελφός του, ἀνύπανδρος αὐτός».

Καὶ ἡ θλιβερὴ ἀγγελία ἔσβυσε ἀπὸ τὴ σκέψι τῆς Μάρθας καὶ τῆς θείας Μέλπως.

Ἕνα τηλεγράφημα γεμᾶτο ἀγωνία

Δὲν θυμόταν ἡ Μάρθα ποτὲ στὴ ζωή της πὼς θλιβερὰ Χριστούγεννα. Ἔβρεχε ἀπὸ τὸ πρωΐ. Λὲς κι' εἶχαν ἀνοίξει οἱ καταρράκτες τοῦ οὐρανοῦ Ἡ γῆ ἦταν ἐνωμένη μὲ τὸν οὐρανὸ σ' ἕνα σύννεφο ἀπελπιστικὰ γκρίζο, κι' ἔβρεχε, ἔβρεχε, ὅλη τὴν ὥρα.

Τὸ σπίτι ἦταν ἔρημο, ἐξαιρετικὰ ἔρημο αὐτὴν τὴν ἡμέρα. Ἡ θεία Μέλπω ἦταν κρεββατωμένη Πονοῦσε ἡ Ρένα ἔλειπε. Τῆς εἶχε γράψει ἡ Μάρθα πὼς τὴν ἐπερίμεναν γιὰ τὰ Χριστούγεννα μιὰ κι' ἔλειπε ὁ ἄνδρας της Ἀλλὰ αὐτὴ τοὺς ἀποκρίθηκε ἀμέσως καὶ κοφτὰ πὼς εἶνε ἀδύνατον νὰ ἔλθῃ, γιατὶ περιμένει τὸν Θέμο. Δηλαδή, τοὺς ἐπροσθεσε, δὲν ἔχει καὶ μεγάλη ἐλπίδα νὰ ἔλθῃ γιὰ τὶς γιορτές. Ἀλλά, ἂν ἔλθῃ, πρέπει νὰ τὴν βρῇ στὸ σπίτι της.

Ἡ δικαιολογία ἦταν λογική, κι' τὸ πιστέψαμε. Κάτι ὅμως μέσα της θεία ἡ ἀδελφή της. Κάτι ἄλλο τὴν ἐμπόδιζε νἀρθῇ. Γιατὶ ὁ Θέμος θὰ αὐτὴ ἐπρόφθαινε δὰ τὸ ταξιδάκι Κάτι τῆς ἔκρυβε ἡ Ρένα... Ναί. Τὰ γράμματά της, τὸν τελευταῖον καὶ ὀλοιώτικα Μὲ μιᾶς σταμάτησε νὰ τὸνος περιγράφῃ τὰ γλέντια της Ὁ μελαγχολικός, λὲς καὶ κάτι ἄλλαξε στὴ ζωὴ τῆς νέας γυνοῖκας.

Τις ἔγραψε ἡ Μάρθα καὶ τὴν ρώτησε ἀπ' ἔξω ἀπ' ἔξω. Κι' ἡ Ρένα ἀποκρίθηκε, μὲ λίγα ἀόριστα λόγια, πὼς ὅσο περνάει ὁ καιρὸς τόσο καὶ πιὸ πολὺ τῆς κοστίζει ὁ χωρισμὸς ἀπὸ τὸν ἄνδρα της. Ἐπέμενε ὅμως πάντα νὰ μένῃ στὴν Ἀθήνα. Ἀπὸ τὸν Θέμο εἶχε εὐχάριστα νέα. Τοὺς πρώτους μῆνες ἐγύριζε διαρκῶς καὶ δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ τὴν πάρῃ μαζί του. Τὸ Ὀκτώβριο, ἔγραψε ἡ Ρένα πὼς ὁ ἄνδρας της ἐγκατεστάθηκε κάπου καὶ τῆς ἔγραψε νὰ πάῃ κι' αὐτή. «Ἀλλά, ἐπροσθετε, ἐγὼ δὲν πάω τώρα, δὲν εἶμαι ἔτοιμη. Τοῦγραψα νὰ περάσῃ ὁ χειμώνας καὶ νὰ πάω τὴν ἄνοιξι. Δὲν τὸ καλοδέχθηκε, ἀλλὰ τὸ βρῆκε ἀρκετὰ λογικο.

Ἡ θεία Μέλπω τραβοῦσε τὰ μαλλιά τ' ς. "Ολα ὅσα ἔγραφε ἡ Ρένα τῆς ἐφαίνονταν στραβὰ καὶ τῆς ἔδιναν ἀφορμὴ νὰ ἐπαναλαμβάνῃ τὰ παράπονά της ἐναντίον τῆς Ρένας.

Καὶ τοῦτο τὸ Χριστουγεννιάτικο ἀπόγευμα, καθὼς καθόταν στὸ σοῦρουπο ἡ Μάρθα δίπλα της, μαραμένη, φαρμακωμένη, ἄρχισε:

—Ἀκοῦς ἐκεῖ, νὰ μείνῃ στὴν Ἀθήνα, τὶς γιορτές!... Ἐγωΐστρια, ὅπως πάντα. Δὲν συλλογίσταηκε τοὐλάχιστον ὅτι μπορεῖ νὰ σοῦ τῶσῃ ὁ ἐρχομός της ἐσένα λίγη χαρά;

Ἡ Μάρθα ἀναστέναξε καὶ δὲν ἀποκρίθηκε.

— Εἶσαι μαραμένη σήμερα, παιδί μου, τῆς εἶπε ἡ γερόντισσα στοργικά

Ὅσο δὲν ἐχώνευε τὴ μικρή, τόσο μέρα μὲ τὴν ἡμέρα ἐλάτρευε καὶ πιὸ πολὺ τὴ Μάρθα.

Ἡ κοπέλλα ἀναστέναξε πάλι κι' ἄνοιξε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴν καρδιά της

—Ἀλήθεια, ἀποκρίθηκε. Σήμερα, θεία Μέλπω, θὰ παθοῦσα ἀν εἶμαι στὸ σπίτι μου, νὰ εἶμαι πανδρεμένη.

Ἤταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ εἶχε ἐκστομήσει αὐτὰ τὰ λόγια. Κι' ἡ θεία Μέλπω ἀλλάζοντας ἀμέσως τόνο. Δὲν εἶμαι δὰ καὶ τόσο δυστυχισμένη ὅσο τὸ φαντάζεσαι. Νά, μιᾶς στιγμῆς ἀδυναμία. Τώρα, πάει, πέρασε.

Τὰ μάτια της ἦσαν ἀκόμη βουρκωμένα, κι' ἡ θεία δὲν γελάστηκε, Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ἐχτύπησε τὸ κουδοῦνι τῆς πόρτας.

— Τηλεγράφημα!..

Ἔτρεξε ἡ Μάρθα. Τὰ χέρια της ἔτρεμαν καθὼς ἄνοιξε τὸ χαρτί.

— Θὰ εἶνε ἀπὸ τὴ Ρένα, ἐφώναξε. Θἄρχεται! Θἄλλαξε γνώμη.

Ἡ καρδιὰ της κιόλας χοροπηδοῦσε ἀπὸ χαρά. Μόλις ἐδιάβασε ὅμως τὶς λίγες λέξεις, ἐμορμάρωσε. Τὸ τηλεγράφημα ἔγραφε:

«Σπεῦσε! Μεγάλη ἀνάγκη. Κίνδυνος».

Λέξεις λακωνικές, γεμᾶτες ἀγωνία, ποὺ ἔφερναν σύγκρυο σ' ὅλη τὴν ὑπαρξὶ τῆς Μάσθας

— Τί εἶνε αὐτὸ πάλι; ψιθύρισε ἡ θεία Μέλπω.

— Θὰ εἶνε ἄρρωστη, ἔκανε ἡ Μάρθα χανά.

— Λές; Μὰ θὰ ἔγραφε. «Ἀσθενής». Δὲν πιστεύω νὰ εἶνε ἄρρωστη... Μήπως εἶνε πουπριά, γιὰ νὰ σὲ ἀναγκάσῃ νὰ πᾶς ἐσύ;

—Ὄχι βέ, θεία Μέλπω! Οὔτε καὶ μοῦ ἐπρότεινε νὰ πάω κοντά της γιὰ τὶς γιορτές. Τὸ ξέρεις ἐξ ἀλλου,ὅτι ἐσὺ εἶσαι κρεββατωμένη, καὶ δὲν θὰ μοῦ τηλεγραφοῦσε νὰ πάω ἀν δὲν ἦταν μεγάλη ἀνάγκη.

— Τί θὰ κάνῃς, Μάρθα, τώρα;

—Ἀχ, θεία Μέλπω ρωτᾶς; Πρέπει νὰ πάω. Πρέπει νὰ φύγω ἀπόψε κιόλας.

—Ἀπόψε; ἔκανε ἡ γερόντισσα μὲ τρόμο

— Θεέτσα, εἶπε ἡ Μάρθα περνῶντας τὰ χέρια της στὸ λαιμὸ τῆς γρῆας "Ἐχεις δίκηο, δὲν θἄπρεπε νὰ σ' ἀφήσω μόνη, ἀλλὰ ξέρεις πὼς δὲν μπορῶ νὰ μὴν πάω μιὰ καὶ μὲ καλεῖ ἔτσι ἡ Ρένα.

—Ἐμένα συλλογίζεσαι; ἐφώναξε ἡ θεία. Ὅσο γιὰ μένα νὰ εἶσαι ἡσυχη. Ἀλλὰ ἐγὼ ἐσένα συλλογίζομαι. Ποῦ νὰ ταξιδέψῃς μ' αὐτὸν τὸ διαολεμένο καιρό, μ' αὐτὸ τὸ κρύο ποὺ πηρουνιάζει κόκκαλα;

— Πρέπει νὰ προλάβω τὸ τραῖνο ἀπόψε, ἐφώναξε ἡ Μάρθα κι' ἀ χισε κιόλας νὰ ἑτοιμάζῃ τὴ βαλίτσα της.

Ἀποχαιρέτησε τὴ θεία μὲ συγκίνησι, ἐπέρασε καὶ εἰδοποίησε τὴν κυρία Παπαδάκη, τὴν πιο πιστή της φίλη μετὰ τὴν περιπέτειά της μὲ τὸν Θέμο, ὅτι φεύγει καὶ νἄχῃ τὸ νοῦ της στὴ γερόντισσα, κι' ἔφθασε στὸ σταθμό, ἐσα-ἐσα γιὰ νὰ προλάβῃ τὸ τραῖνο.

Τὸ ταξίδι μέσα στὴ νύχτα τῆς ἐφάνηκε ἐφιαλτικό. Μιὰ κυρία θέλησε νὰ τῆς πιάσῃ κ.υβέντα, ἡ Μάρθα ὅμως δὲν ἄνοιξε τὸ στόμα τῆς Μιὰ χοδρὴ γυναῖκα μ' ἕνα τσοῦρο παιδιὰ τὴν ἐβασάνισε, πιανοντας ὅλο τὸ βαγόνι. "Ολα τῆς ἐφαίνονταν ἀπελπιστικά. Τὸ μυαλό της ἐδούλευε, ἐπήγαινε νὰ σπάσῃ Τί τὴν ἤθελε ἡ Ρένα;.. "Αν ἤταν ἀλήθεια ἀρρωστη; "Αν τὴν ἔβρισκε πολὺ ἀσχημα. Τί ἐσήμαινε ἡ λέξις «κίνδυνος» στὸ τηλεγράφημα; Δὲν ἤθελε νὰ σταματήσῃ αὐτοῦ τὸ νοῦ της. "Αν ὅμως ἔβρισκε τὴ μικρή, ἀλήθεια, νὰ κινδυνέῃ, νὰ χαροπαλεύῃ ἴσως;...

Τὰ χέρια της ἐπάγωναν. Καὶ καταλάβαινε, πὼς σ' αὐτὲς τὶς γεμᾶτες ἀγωνία ὧρες, λίγο-λίγο ἐξωτάνευε ἡ ἀγάπη της γιὰ τὴν ἀδελφούλα της, ἡ ἀγάπη ποὺ φαινόταν σὰν θαμμένη κάτω ἀπὸ τὴ στάχτη τῆς δυσαρεσκείας "Ἡ στάχτη ὅμως αὐτὴ ἦταν ἐλαφριά. "Ενα φύσημα ἔφθασε γιὰ νὰ τὴν σαρώσῃ. Κι'ἀπὸ μέσα, ὁλόφωτη, πετάχτηκε πάλι ἡ στοργή,ἡ λαχτάρα ποὺ ἔνοιωθε γιὰ τὴ Ρένα· "Η, καλύτερα, ἡ μητρικὴ ἀγάπη.

"Εσπρωξε γιὰ νὰ κατεβῇ πρώτη ἀπὸ τὸ βαγόνι στὴν Ἀθήνα, καὶ τρέχοντας ἐπρόλαβε ἕνα ταξί. Οὔτε συλλογίστηκε νὰ ρίξῃ μιὰ ματιὰ ἔξω, στὴν πόλι, καθὼς ἔτρεχε τὸ αὐτοκίνητο Τὰ φῶτα τῶν δρόμων ἐχόρευαν γύρω τῆς Αὐτὴ ἐκότταζε μπροστά τὸ δρόμο ποὺ ἀνοιγόταν γκρίζος στὸ μισοσκόταδο κι' ἔπειτα χανόταν κάτω ἀπὸ τὶς ρόδες τοῦ ἀμοξιοῦ

Ἡ ἀπόσταισις τῆς ἐφάνηκε ἀτέλειωτη. Ἐπὶ τέλους, κάποτε τὸ αὐτοκίνητο σταμάτησε.

Ἐπήδησε κάτω ἡ Μάρθα, ἐπλήρωσε, καὶ μὲ χέρι τρεμουλιαστὸ ἐχτύπησε τὸ κουδοῦνι. "Ωσπου νὰ τῆς ἀνοίξουν, ἐπρόφθασε κι' ἐκότταξε. "Ηταν μιὰ μοντέρνα μονοκατοικία, ὑπέρκοψη. Τὸ κηπάκι ἦταν ξερό, κι' ἡ βροχὴ ἐξακολουθοῦσε ἀπελπισμένη κι' ἐδῶ, στὴν Ἀθήνα.

"Αργησαν πολὺ νὰ τῆς ἀνοίξουν. "Ηταν κιόλας ἀργά, περασμένα μεσάνυχτα· Ἐπὶ τέλους, κάποτε, μιὰ φωνὴ ἀκούστηκε μέσα:

—Ἀμέσως!...Μήπως εἶσαστε ἡ δεσποινὶς Μάρθα;

— Ναί, ναί, ἔκανε αὐτὴ χαρούμενη νοιώθοντας μιὰ ξεγνοιασιὰ στὴν καοδιά.

Τὴν ἐπερίμεναν!...

Τὸ φοβερὸ μυστικὸ

—"Ω, καλὰ ποὺ ἤρθατε!, ψιθύρισε μιὰ μικρὴ νόστιμη ὑπηρέτρια ἀνοίγοντας τῆς τὴν πόρτα. Σᾶς ἐπερίμενε πῶς καὶ πῶς ἡ κυρία.

— Μὰ τί ἔχει; Εἶνε ἄρρωστη; ρώτησε ἡ Μάρθα βγάζοντας τὸ παλτό της, ποὺ ἔσταζε κιόλας νερό

— Εἶνε δυὸ μῆνες τώρα ἄρρωστη.

— Κρεββατωμένη;

— Σχεδόν.

— Μάρθα!..

Ἡ φωνὴ τῆς Ρένας ἀκούστηκε ἀπὸ μέσα γεμάτη λαχτάρα

"Ἔτρεξε πρὸς τὰ ἐκεῖ ἡ Μάρθα.

Μέσα σ' ἕνα εὐρύχωρο διπλὸ κρεββάτι ἀπὸ ξύλο ἐλήσς, ἡ Ρένα ἤταν ξαπλωμένη. Τὰ μεγάλα γαλανά της μάτια, μὲ δυὸ μελανὲς γραμμὲς ἀπὸ κάτω, ἐφαίνοναν πελώρια. Τὸ πρόσωπό της ἔγκλεισε μιὰν ἔκφρασι γεμάτη ἀγωνία, καθὼς ἐκύτταζε μὲ λαχτάρα τὴν ἀδελφή της

Αὐθόρμητα, ἔτρεξε ἡ Μάρθα κι' ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μικρῆς. Ἡ φωνὴ της ἦταν κομμένη ἀπὸ τοὺς λυγμούς.

— Τί ἔχεις; "Ω, τί ἔχεις, Ρένα;...

Ἐτρόμαξα τόσο! "Εβαλα τὰ χειρότερα στὸ νοῦ μου. Μὰ στάσου νὰ σὲ ἰδῶ! Δὲν εἶσαι ἀδύνατη. Μονάχα σὰν κουραμένη.. Δὲν μοῦ φαίνεσαι νάχῃς τίποτε ..

— Μάρθα!.. Μάρθα!..

Ἡ φωνὴ τῆς μικρῆς ἐρχόταν βραχνή, σὰν νὰ δυσκολεύοταν ν' ἀνασάνῃ.

— Πές μου τί ἔχεις, Ρένα! Δὲν βαστῶ ἄλλο

— Θὰ σοῦ πῶ, ἀποκρίθηκε ἡ μικρή Μὰ πρῶτα νὰ σ' εὐχαριστήσω ποὺ ἦρθες ἔτσι ἀμέσως. Φοβόμουν μὴ μοῦ κρατᾶς ἀκόμη κάκια, μὴ δὲν ἔρθῃς.

—"Ασε τὶς κουταμάρες, Ρένα. Δὲν ἐρχόμουν ὅσο ἦταν μόνο γιὰ διασκέδασι. "Οταν κατάλαβα πὼς ἦταν ἀνάγκη, ἦρθα. Μὰ δὲν θὰ μοῦ πῆς;

— Στάσου, θὰ σοῦ τὰ πῶ σιγὰ-σιγά. Στάσου πρῶτα νὰ σὲ κυττάξω λίγο. Μοῦ κάνει τόσο καλὸ καὶ νὰ σὲ κυττάζω μονάχα.

Τὰ μάτια τῆς Ρένας ἐβούρκωναν.

— Ρένα, ἐφώναξε ἡ Μάρθα. Μὲ βασανίζεις Πές μου δυὸ λόγια μονάχα. Δυὸ λόγια...

— Κλεῖσε καλὰ τὴν πόρτα, Μάρθα, κι' ἔλα κοντα, πολὺ κοντά.

"Εκλεῖδωσε ἡ μεγάλη τὴν πόρτα, κι' ἐκάθησε στὸ κρεββάτι τῆς μικρῆς.

Τότε ἐστήλωσε ἡ Ρένα τὰ μάτια της πελώρια, τρομαγμένα, στὴν ἀδελφή της Καὶ τὰ χείλη της, ἀχνά, ψιθύρισαν

— Χάνομαι, Μάρθα! Χάνομαι!... Δὲν ξέρω τί νὰ κάμω...

— Τί τρέχει; Πές μου χῶρις ἄλλα λόγια.

— Πρόκειται νὰ γίνω μητέρα...

Ἡ καρδιὰ τῆς Μάρθας ἐσκίρτησε. Γιὰ μιὰ στιγμὴ, ἑνόμισε πὼς θὰ σταματοῦσε. Τόση ἦταν ἡ ἔκπληξίς της κι' ἡ συγκίνησίς της, ποὺ ἄκουγε αὐτὰ τ' ἀπροσδόκητα λόγια. "Ηταν τὸ πιὸ φυσικὸ πρᾶγμα τοῦ κόσμου νὰ περιμένῃ ἡ Ρένα παιδί. Μὰ ποτὲ δὲν τὸ εἶχε βάλει στὸ νοῦ της αὐτὸ ἡ Μάρθα, πὼς ἡ ἀδελφούλα της θὰ γινόταν μητέρα.

"Οταν μπόρεσε νὰ μιλήσῃ, ἐφώναξε:

— Ρένα!... Αὐτὸ εἶνε τὸ φοβερό; Αὐτὸ σ' ἔκανε νὰ τὰ χάσῃς τόσο;..

"Ω, ἀδελφοῦλα μου!...

"Εκανε ν' ἀγκαλιάσῃ τὴ μικρή. Μὰ αὐτὴ τὴν ἔσπρωξε μαλακά. Τὸ πρόσωπό της δὲν ἔχασε τὴν τρομαγμένη του ἔκφρασι "Η φωνή της ἀκούστηκε πάλι βραχνή:

— Δὲν κατάλαβες .. Πρόκειται νὰ γίνω μητέρα. Μὰ τὸ παιδί... τὸ παιδί.. δὲν εἶνε τοῦ Θέμου.

Τὸ σῶμα ποὺ εἶχε μαζευτῆ στὴν καρδιὰ τῆς Μάρθας, ποὺ τὴν ἔκανε νὰ χτυπᾶῃ τρελλά, σὰν νἄφυγε μὲ μιᾶς τρομαγμένο, κι' ἡ κοπέλλα ἑνόμισε πὼς θὰ λιποθυμήσῃ.

— Βλέπεις ; ἔκανε ἡ Ρένα, παρατηρῶντας τὴν νεκρική της χλωμάδα. "Εμεινες σὰν κερανοὐπληκτη. Τὸ πιστεύεις τώρα πὼς εἶμαι χαμένη ;...

Ἐπέρασαν πολλὰ λεπτὰ τῆς ὥρας πρὶν κατορθώσῃ ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα της ἡ Μάρθα.

— Ρένα!, ἐφώναξε ἐπὶ τέλους βραχνά, Ρένα!... Δὲν εἶνε ἀλήθεια! Δὲν εἶνε ἀλήθεια! Πές μου πὼς εἶνε ψέμα!...

— Εἶνε ἀλήθεια, ἔκανε ἡ μικρὴ κοκκινίζοντας ξαφνικὰ ὡς τ' αὐτιά Μάρθα, πές μου τί νὰ κάνω ;

— Πῶς τὰχανες αὐτό ; ἐβόγγῃξε ἡ Μάρθα. Πῶς τὰχανες αὐτό, Ρένα;

— Νὰ στὰ πῶ ὅλα. Μὰ πές μου τί νὰ κάνω ; Μήπως πρέπει καλύτερα νὰ σκοτωθῶ, νὰ τελειώνουν ὅλα ;

Ἡ φωνὴ τῆς Ρένας φαινόταν σὰν ξένη. Ποτὲ δὲν μποροῦσε νὰ φαντασθῇ ἡ Μάρθα πὼς ἦταν δυνατὸν νὰ βγαίνῃ τόσο θλιμμένη φωνὴ ἀπὸ τὰ χείλη τῆς ἀδελφούλας της, ποὺ ἤταν πάντα γελαστά.

"Εσώπασε πολλὴ ὥρα. "Επὶ τέλους, μὲ φωνὴ βραχνή, εἶπε :

— Ρένα. Πρέπει νὰ μοῦ τὰ πῆς ὅλα, ἀπὸ τὴν ἀρχή.. "Αν θέλῃς νὰ σοῦ δώσω καμμιὰ συμβουλή, ἂν θέλῃς νὰ σὲ καταλάβω, πρέπει νὰ μοῦ τὰ πῆς...

Ἡ Ρένα ἔκλεισε τὰ μάτια της. Κουτὰ δάκρυα ἐκύλησαν κάμποση ὥρα ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ κλεισμένα της βλέφαρα. Κι' ἐπὶ τέλους εἶπε :

— Ἄκουσε . "Ακουσε, Μάρθα ! Δὲν θὰ μπορέσῃς νὰ καταλαβῆς. Κι' ἐγὼ δὲν καταλαβαίνω καλὰ τὸν ἑαυτό μου Μὰ θὰ στὰ πῶ ὅλα. Στὴν ἀρχή, ἤμουν πολὺ εὐτυχισμένη μὲ τὸν Θέμο. "Επειτα, δὲν ξέρω τί μαράζι μπῆκε στὴν ψυχή μου. Μοῦ φαίνεται πὼς ἡ μοῖρα θέλησε νὰ μὲ καταστρέψῃ... Ἐνὼ ὡς τότε τὸν εὕρισκα τέλειο, ἀρχισα νὰ τοῦ ἀνακαλύπτω χίλια δυὸ ἐλαττώματα καὶ νὰ τὸν συγκρίνω μὲ τοὺς ἄλλους ἄνδρες τῆς συντροφιᾶς μας. Οἱ περισσότεροι ἦσαν σοβαροὶ καὶ πανδρεμένοι Κάνα- δυὸ ὅμως ἦσαν παιδιὰ ἀνύπανδρα, κι' ἐσθμα, ποὺ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ἀρχισαν νὰ μοῦ κάνουν κόρτε. "Ενας αὐτοὺς ἦταν ὁ Τέλης Ματρίδης ...

—"Ο Ματρίδης ; ἐφώναξε ἡ Μάρθα. Αὐτὸς ποὺ σκοτώθηκε ;

— Αὐτός!, ἀποκρίθηκε ἡ Ρένα ἀχνά καὶ σταμάτησε.

Τὸ πρόσωπό της ἔπῆρε μιὰ πονεμένη ἔκφρασι. Ἡ Μάρθα τὴν ἐκότταξε στὰ μάτια, καὶ δὲν ἤθελε ν' ἀφήσῃ τὸ μυαλό της νὰ προχωρήσῃ, νὰ μαντέψῃ τὴ συνέχεια.

"Ενας χαριτωμένος νέος

— "Ηταν ἔκτακτος, εἶπε ἡ Ρένα μ' ἕνα λυγμο. "Ομορφος σὰν "Ερμῆς, μορφωμένος, χαρούμενος καὶ καλὸς χορευτής Στὸ χορὸ τὸν πρωτογνώρισα Μοῦ τὸν ἐσύστησαν στὴ Γλυφάδα ποὺ εἴχαμε πάει μιὰ φορά, καὶ μιλήσαμε πολλὴ ὥρα ἐκεινο τὸ βραδυ μαζί. Χορέψαμε κιόλας ἀρκετὲς φορές. "Ο Θέμος τὸν ἐστραβο-ὀτταζε, ἀλλὰ ἐμένα δὲν μ' ἔμελλε. Αἰσθανόμουν μιὰ παράξενη χαρὰ γιὰ τὴν γνωριμία του.. Μάρθα! Τὸ ξέρω πὼς τώρα δὲν μὲ καταλαβαίνεις. Τὸ νοιώθω πὼς μέσα σου μόνο μομφὴ ἔχεις γιὰ μένα.. "Αλλὰ στὰ λέω ὅλα. "Ηταν ἀδελφὸς τοῦ Στρατῆ Ματρίδη, στενοῦ φίλου τοῦ Θέμου. Κι' ἔτσι, ἀφοῦ ἐάνομε ἡσυχία τόσο συχνὰ μὲ τὸν Στρατῆ, δὲ ἦταν δύσκολο νὰ σ. ναντηθῶ μὲ τὸν Τέλη. "Αρχισε νἀρχεται τακτικὰ στὴν συντροφιά μας. Καὶ βέβαια δὲν ἔλειπαν οἱ εὐκαιρίες νὰ ἀνταλλάξωμε λίγα λόγια. "Ο Θεμός δὲν ἐζήλευε. Μόνον ὅταν ἐχόρευα μαζί του, σὰν νὰ κατσούφιαζε .. Ἡ γνωριμία αὐτὴ ἄρχισε λίγες ἡμέρες πρὶν λάβῃ ὁ Θέμος τὴν ἐντολὴ νὰ φύγῃ γιὰ τὴν Οὐγγαρία

»Ἤρθε τὸ ξαφνικό του ταξίδι, "Εφυγε, παραγγέλλοντάς μου νὰ μείνω φρόνιμη στὸ σπίτι, νὰ τοῦ γράφω κάθε μέρα, καὶ τὰ λοιπά...

»Ἡ παρέα μου μὲ λυπόταν ποὺ ἤμουν μόνη. Κι' ἔρχονταν καὶ μ' ἔπαιρναν. Μαζί τους πάντα κι' ὁ Τέλης Μάρθα! . Τώρα πιὰ δὲν εἶνε δύσκολο νὰ καταλάβῃς.. "Ο ἄνδρας μου ἔλειπε Μοῦ φαίνεται πὼς κι' ἂν δὲν ἔφευγε πάλι θ' ἀγαποῦσα τὸν Τέλη. "Η τοὐλάχιστον θὰ πάβαινα αὐτὸ τὸ μεθοῦσι ποὺ ἔπαθα κοντά του λίγο-λίγο. "Ηταν κάτι ἀνώτερο ἀπὸ τὶς δυνάμεις μου, Μάρθα! "Ενας Ἰλλγγος. Καταλάβαινα πὼς μονάχα στὴν καταστροφὴ μου ἐπήγαινα ἀλλὰ δὲν μπορούσα πιὰ νὰ κρατηθῶ "Οταν τὸν ἔβλεπα, μοῦ φαινόταν πὼς περνοῦσε ἠλεκτρισμὸς ἑπάνω μου κι' ἡ μόνη μου σκέψις, ἡ μόνη μου ἀγωνία ἦταν νὰ μὴν πάρο-ν εἴδησι οἱ ἄλλοι. Προπάντων τὸν ἀδελφὸ του φοβόμουν, γιατὶ ἦταν ἀληθινὸς φίλος τοῦ Θέμου, κι' ἔτρεμα μὴν τοῦ γράψῃ καὶ τοῦ πεταξῆ κανέναν πόντο!

»Ὁ Τέλης ἄρχισε νὰ παίρνῃ θάρρος, νὰ μοῦ ψιθυρίζῃ λόγια ἐρωτικά... Μιὰ μέρα, σὲ μιὰ ἐκδρομή, βρῆκε τὴν εὐκαιρια νὰ μοῦ ἐξομολογηθῆ τὴν ἀγάπη του. Μοῦ εἶπε πὼς εἶνε τρελλὸς γιὰ μένα, πὼς θέλει νὰ χωρισω γιὰ νὰ τὸν παντρευθῶ. Δὲν ξέρω τί ἄλλο μοῦλεγε, ἤμουν σὰν μεθισμένη Ἐνὼ τοῦλεγα ὅτι ὅλα αὐτὰ εἶνε τρέλλες. Τοῦ μιλοῦσα σοβαρά, Μάρθα! Μὰ αὐτὸς δὲν ἄκουγε τὰ λόγια μου. Καταλάβαινε φαίνεται ἀπὸ τὰ μάτια μου πὼς μὲ μεθοῦσε

»Τὸν Αὔγουστο πῆρε τὸ θάρρος μιὰ μέρα καὶ μοῦ εἶπε πὼς θἀμ'ἐπερίμενε στὸ Ζάππειο γιὰ νὰ πᾶμε νὰ διασκεδάσωμε μόνοι, μὲ τὴ μοτοσυκλέττα του. Ἔξεχασα νὰ σοῦ πῶ ὅτι ἦταν πλουσιοτάτιδο, εἶχε μοτοσυκλέττα δική του, καὶ ἐκέρδιζε πολλὰ μὲ ἐπιχειρήσεις ποὺ δὲν τὶς κατάλαβα ποτέ μου.

Τὸν ἐμάλωσα γιὰ τὴν πρότασι ποὺ μοῦκανε, καὶ τοῦ εἶπα πὼς δὲν θὰ πάω, μὲ κανέναν τρόπο...

»—Καλὰ, μοῦ εἶπε αὐτὸς κρεμῶντας τὰ μοῦτρα.

»Ἐξέχασα ἀκόμη νὰ σοῦ πῶ ὅτι ἤμοιαζε μὲ μεγάλο παιδί. Εἶχε ἕνα πρόσωπο ἀγνό, ἐντελῶς παιδιάτικο.

»"Επειτα ὅμως μοῦ εἶπε :

»—"Εγὼ πάντως θὰ σὲ περιμένω. Νὰ τὸ ξέρῃς...

»Χωριστήκαμε ἔτσι. Μάρθα, πῶς νὰ σοῦ δώσω νὰ καταλάβῃς τὴν ἀγωνία ποὺ ἔπερσα ὅλη τὴν νύχτα ; Μπορεῖς νὰ φαντασθῆ δυὸ καρδιὲς μέσα σ' ἕνα σῶμα ; Αὐτὸ εἶχα πάθει. Εἶχα δυὸ καρδιὲς μέσα μου, δυὸ οἰσθήματα, δυὸ γνώμες "Εγὼ εἶχα ἀπφασίσει νὰ μὴν πάω. Μὰ κάποια ἄλλη γυναῖκα μου μέσα μου σὰν νὰ μ' ἔσπρωχνε ἐπιτακτικά. Κι' ἡ ἄλλη αὐτὴ γυνοῖκα ἐνίκησε Πῆγα, Μάρθα!

»Μόλις ἔφθασε ἡ ὥρα, ἄρχισα νὰ ντύνωμαι. "Αρχισα μαλιστα νὰ ντύνωμαι ὅσο πιὸ ὁμορφα μπροῦσα. »Ἐπρόσεξα ὅλες τὶς λεπτομέρειες τῆς τουαλέττας μου. Κι' ὅταν κυττάχτηκα στὸν καθρέφτη, εἶδα ὅτι ἤμουν στ' ἀλήθεια ὁμορφη, Μάρθα, κι' εὐχαριστήθηκα.

»Αὐτὸς, μολις μὲ εἶδε, ἄρχισε νὰ γελᾶῃ παιδιάτικα, χτυπῶντας τὰ χέρια του ἐπὸ τὴ χαρά του.

»— Τὸ ἤξερα, τὸ ἤξερα, ἐφώναξε. "Ηταν ἀδύνατον νὰ μὴν ἔρθῃς

»Μ' ἐτραβηξε μὲ τὸ στανιὸ σχεδὸν πίσω στὴ μοτοσυκλέττα του, καὶ ξεκίνησε μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα γιὰ τὴ Γλυφάδα

»Χορέψαμε, καὶ θυμηθήκαμε τὴν πρώτη μας συνάντησι. "Ετρεμα μὴ μὲ ἴδῃ κανένας. Δὲν ξέρω κι' ἐγὼ ποῦ βρῆκα τὸ θάρρος νὰ μείνω τόσες ὧρες μαζί του. Θὰ ἦταν δύο τὸ πρωΐ ὅταν μοῦ εἶπε νὰ φύγωμε. Εἴχαμε πιῆ ἀρκετὰ Αἰσθανόμουν πὼς ἤμουν ζαλισμένη. Αὐτὸς ἀκόμη πιὸ ζαλισμένος ἀπὸ μένα .. Ξεκινήσαμε ἀρ'νὰ μὲ τὴ μοτοσυκλέττα του Καὶ σταματήσα

Η ΝΑΝΕΤΑ ΤΟΥ

ΕΝΑ ΤΡΥΦΕΡΟ ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΟ ΚΟΜΨΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑΚΙ

"Οταν ἡ Νανέτα Λουκιανοῦ Μιρονατιὲ πανδρεύθηκε ἦταν γεμάτη ὄνειρα γιὰ τὴν παροῦσα καὶ μέλλουσα οἰκονομική κατάστασι τοῦ ἀγαπημένου της ἀνδρούλη. Τὰ ὄνειρά της ὅμως ἔσβησαν προτοῦ περάσῃ ἕνα φεγγάρι

Ἡ μόνη πραγματική περιουσία ποὺ εἶχε ὁ Λουλοῦ της — ὅπως τὸν ἔλεγε ἦταν μιὰ ἀκατανίκητη αἰσιοδοξία ποὺ τὴν διετόπωνε συστηματικὰ μὲ τὴ φράσι: «Δὲν πειράζει! Θὰ ξελασπώσωμε!»

Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι οὐτὰ τὰ λόγια εἶχαν κάποιαν μαγικὴν ἐπήρεια ἐπάνω στὴ ζωὴ τοῦ ζεύγους, διότι, ὁμολογουμένως, κατώρθωνε πάντοτε νὰ ξελασπώνῃ». Ἀλλὰ τί συγκινήσεις! Τί καρδιοχτύπια!

Δὲν περνοῦσε ἑβδομάδα ποὺ ὁ «Λουλοῦ» νὰ μὴν ἐγύριζε στὸ σπίτι ἀπὸ τὴ δουλειά του σὰν ζαρωμένο σκυλάκι ποὺ ἔκαμε κάποια ζημιά.

—"Αγαποῦλα μου! Μὴν τὰ ρωτᾶς!, τῆς ἔλεγε στερεοτύπως. "Αλλη ἀπογοήτευσις σήμερα πάλι! Μὰ δὲν πειράζει. Θὰ ξελασπώσωμε. Ἔρεις τί συνέβη; Μ' ἐδιωξε ὁ διευθυντής μου.

—"Αχ. Λουλοῦ! Καὶ τώρα, τί θὰ γίνωμε;

—Ὄ,τι ἐγίναμε τὸν περασμένο μῆνα. Δὲν πέθανες! Οὔτε κι' ἐγώ. Θὰ βρεθῇ μιὰ λύσις. Πρὸς τὸ παρόν, ἐκεῖνο ποὺ πρέπει νὰ φροντίσωμε ἐκ τῶν πρώτων πρέπει νὰ νοικιάσωμε ἕνα πιὸ φθηνὸ σπιτάκι. Λοιπόν, ποιός θὰ μ' ἀκολουθήσῃ στὸ καινούργιο χαρωτὸ σπιτάκι! Ἡ Νανέτα μου. Ποιός θὰ πάρῃ τὴν ἀπόφασι νὰ μὲ βλέπῃ στὸ ἑξῆς δίχως μαλαματένιο ρολόϊ; Ἡ Νανέτα μου. Ποιὸς δὲν θὰ παραπονεθῇ γι' αὐτό; Ἡ Νανέτα μου. Καὶ ποιός, παρ' ὅλα ὅσα ἔχουν συμβῇ ὡς τώρα, μ' ἀγαπᾶ ἀκόμη;

—Ἡ Νανέτα σου, συνέχιζε ἐκείνη καὶ ἔπεφτε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ χαριτωμένου τρελλοῦ.

Τὸ χρυσὸ ρολόϊ τυλιγόταν σ' ἕνα χαρτί, ἐταξίδευε ἀπὸ τὰ μικροκαταστήματα τῆς περιοχῆς τοῦ Μυέτ στὸ Πικπύς, ἀπὸ τὸ Πικπὺς στὴ Μοντμάρτρη, ἀπὸ τὴ Μοντμάρτρη στὸ Βωζιράρ καὶ ἐπὶ τέλους τὸ ζεῦγος «ξελάσπωνε».

Ἐννοεῖται ὅτι ὁ Λουλοῦ δὲν παρέλειπε εὐκαιρία ποὺ νὰ μὴν προσφέρῃ καὶ δῶρα στὴν ἀγαπημένη του γυναικοῦλα μὲ φράσεις φορμαρισμένες ἀπὸ ἐγκάρδια λόγια ὅπως τὰ παρακάτω:

— Νανέτα μου! Σήμερα εἶνε τὰ γενέθλιά σου. Δὲν τὸ ξέχασα. Κάποιο μικρὸ δῶρο σοῦ χρεωστῶ. Τὸ θυμοῦμαι καλά. Τὸ δῶρο, τώρα, ὅπως βλέπεις, εἶνε... ἕνα ματσάκι κρινάκια. Ναί, μὰ ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἔχομε δῆ στὴ βιτρίνα τῆς Ρὺ ντὲ-Λὰ-Παὶ χθὲς τὸ βράδυ. Ὁ ἀδαμαντοπάλης, ἐννοεῖς, δὲν τὸ βγαζει ἀπὸ τὸ μαγαζί του ἂν δὲν τοῦ μετρήσω τὸ ἀντίτιμο, ναί, ἀλλὰ θεώρησέ το δικό σου καὶ τὸ μπριγιὰν ὅπως καὶ τὰ κρινάκια. Μόλις ξελασπώσω, τὸ φόρεσες Ποιὸς λοιπὸν ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀνθοδέσμη θάχῃ καὶ τὸ μπριγιάν;

—Ἡ Νανέτα σου!

"Ενα πρωί, τῆς εἶπε:

—"Αγαποῦλα μου, ἐσύ! Παρὰ λίγο νὰ λησμονήσω ὅτι σήμερα εἶνε ἡ ὀνομαστική ἑορτή σου. Εὐτυχὼς κι' ἔρριξ=μιὰ ματιὰ στὰ ἡμερολόγια χθὲς τὸ βράδυ. Πέρα αὐτὲς τὶς καραμέλες τῆς μέντας. "Εχω ὅμως ἀποφασίσει νὰ σοῦ κόψω ἕνα φορετὸ πάρφυ ὅμως, ἔσαμε νὰ μοῦ τὸ ἀπαιτήσῃ τὸ κατάστημα τῆς Ρὺ ντὲ-Ρὶβολ, πέρασε, χρυσό μου, μὲ τὴν παλιά σου φούστα. Δὲν εἶνε καλοκαιρινή, μὰ θὰ ξελασπώσω ἀσφαλῶς αὔριο - μεθαύριο καὶ τότε, ποιὸς μᾶς πιάνει! Αἴ πιά!

Ξεκινώντας ἀτὸ τὴν παραπάνω θεωρία, τῆς προσέφερε, μέρα μὲ τὴ μέρα, βροχόλια μὲ ρουμπίνια, ποὺ δὲν τὰ ἔβλεπε ποτέ, κολλὲ ἀπὸ μαργαριτάρια ποὺ δὲν τὸ κοιμοῦσαν ἀπὸ τὴ βιτρίνα τοῦ κοσμηματοπώλου, ἕνα αὐτοκίνητο ποὺ δὲν ἔβγαινε ποτὲ ἀπὸ τὸ γκαράζ, καὶ μιὰ βίλλα, ποὺ ἤμενε πάντοτε... χωγραφιστὴ ἐπάνω στὴ σελίδα ἑνὸς περιοδικοῦ.

Ἡ Νανέτα ἐν τέλει ἄρχισε νὰ παίρνει τὴν ἀπόφασι ὅτι δὲν θὰ ἔβλεπε μὲν ποτὲ τὰ ὑποσχεθέντα, ἀλλ' ὅτι ἡ μεγάλη ἡμέρα τοῦ ξελασπώματος δὲν θἀργοῦσε νὰ ξηξερώσῃ. Ἐπάλευαν μέσα της ἡ κουρασμένη ὑπομονὴ μὲ τὴν ἐξγνοιαστη ἀγάπη. Ἐπάλευε μέσα στὴ φανταισία της ἡ καλοκαιρινὴ ζωήρότης τῆς πλάζ μὲ τὴν τοιαλέττα κρεπ-ζωρζὲτ ποὺ ἤμενε πάντα φυλακισμένη στὴ βιτρίνα, ὁ ἀπλήρωτος λογαριασμὸς τοῦ ἐνοικίου τοῦ Μαΐου μὲ τὴν ἥσυχη βίλλα τῆς ἐξοχῆς, ἡ ὀπτασία ἑνὸς βαγονιοῦ τρίτης θέσεως γεμάτου ἀπὸ κόσμο ἐνοχλητικὸ καὶ συνωστιζόμενο μὲ τὴν εἰκόνα ἑνὸς ἰδιωτικοῦ αὐτοκινήτου πολυτελείας ποὺ ἔτρεχε μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα...

Μιὰ μέρα, ὅμως, ποὺ ὁ Λουλοῦ τῆς εἶχε ὑποσχεθῆ ἕνα πακετάκι σοκολάτα τὸ μεσημέρι, ὄχι μόνο τὸ πακετάκι δὲν ἐφάνηκε ἀλλ' οὔτε ὁ εὔθυμος δωρητής του. Ἡ ὥρα ἐπῆγε μία, μιάμισι, δύο, δυόμισι...

Τί νὰ ἔγινε ὁ ἀνδρούλης της;

Μόλις κατὰ τὶς τρεῖς ἐχτύπησε τὸ κουδοῦνι τῆς πόρτ=ις

Ἡ Νανέτα ἔτρεξε ν' ἀνοίξῃ.

Κάποιο ἄγνωστο, μελαψό, στυγνὸ πρόσωπο ἔσπευσε νὰ τῆς ἀποτείνῃ τὸν λόγο μὲ βαρειά, λιγάκι ὑπόκωφη φωνή:

—Ἡ κυρία Μιρονατιὲ ἂν δὲν ἀπατῶμαι...

— Μάλιστα...

— Εἶνε ἀνάγκη νὰ τρέξετε... δηλαδὴ νὰ πᾶτε γρήγορα μέχρι τὸ δημοτικὸ νοσοκομεῖο. . "Ενα αὐτοκίνητο ἔχει χτυπῆσει τὸν σύζυγό σας...

Ἡ Νανέτα μέσα σ' ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας βρισκόταν δίπλα σ' ἕνα κρεββατι ἑνὸς ἀπὸ τοὺς κεντρικοὺς θαλάμους τοῦ νοσοκομείου.

Ὁ Λουλοῦ της βαρύτατα τραυματισμένος, ὠχρότατος, μπανταρισμένος ἀπὸ ἐπιδέσμους καὶ γάζες ποὺ ἀπέπνεαν τὴν ἀτασία ὀσμὴ τῶν ἀντισηπτικῶν φαρμάκων, μόλις εἶχε τὴ δύναμι νὰ τῆς πῇ:

— Τὸ πακετάκι ἡ σοκολάτα ποὺ σοῦ ἔφερνα ἔγινε χίλια κομμάτια. Ἀλλὰ δὲν πειράζει "Εχω σκοπὸ νὰ σοῦ προσφέρω κι' ἕνα κουτὶ φοντὰν ἀπὸ διάφορα φρούτα. Ἀλλά.. ποιὸς θὰ περνοῦσε ἡσυχότερη καὶ γλυκύτερη ζωὴ ἀν ἔπαιρνες ἕναν πλουσιο σοβαρὸ κύριο παρὰ ἕναν τρελλὸ σὰν κι' ἐμένα; Ἡ Νανέτα μου!

Αὐτὰ ἦταν τὰ τελευταῖα του λόγια.

Τὰ μάτια του καὶ τὰ χεῖλη του εἶχαν κλείσει πιὰ γιὰ πάντα,

Μετὰ δυὸ χρόνια, ποὺ τὰ ἐπέρασε ἡ Νανέτα ὡς -ὀπάλληλος στὸ γραφεῖο τοῦ κ 'Ερκολιέ, ἐπηρεασμένη ἴσως ἀπὸ τὶς τελευταῖες φράσεις τοῦ Λουλοῦ, παντρεύοταν τὸν προϊστάμενό της

Ὁ κ. Ἐρκολιὲ ἦταν ἄνθρωπος σοβαρός, θετικὸς καὶ πλουσιώτατος.

Εὐθὺς μετὰ τὸν γάμο, ἐνοικιοσε ἕνα ὡραιότατο ἀπαρτιὰν παραθερισμοῦ στὴ Νεωβίλ, ὅπου ἤμεινε ἕναν μῆνα μὲ τὴν Νανὲτ ἀφοῦ τῆς ἐχάρισε συνεχεῖς διασκεδάσεις, ἑκδρομές, γεύματα καὶ ἐσπερίδες.

Κατὰ τὴν ἐπιστροφή τους στὸ Παρισι, τῆς εἶπε:

—"Ακουσε, Νανέτα. "Εχω σκοπὸ νὰ χτίσω μιὰ πολυκατοικία ποὺ θὰ ἐγκατασταθοῦμε μέσα κι' ἐμεῖς οἱ δυὸ μονίμως. Τὰ καλοκαίρια θὰ τὰ περνοῦμε στὸ σπίτι τοῦ ἀδελφοῦ μου, στὸ Ντουσί. Κάθε πρώτη Ὀκτώβριου θὰ πεονοῦμε γιὰ δέκα ἡμέρες ἀπὸ τὴ Νάντη, νὰ δοῦμε τὴν ἐξαδέρφη μου. Κάθε ἄρα τῶν γενεθλίων σου θἄχῃς ἕνα ἐξαιρετικὸ κολλιὲ μὲ μαργαριτάρια. Ἀπὸ αὔριο θὰ ἔχῃς καὶ δικό σου αὐτοκίνητο "Οὐτι ἄλλο θελήσης, πές μου το. Οἱ δουλειές πηγαίνουν παρίφημα. Μὴ φοβᾶσαι. Φίλησέ με τὴν γενεθλίαν

ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΑΙΩΝΑΣ

ΤΟ ΜΑΝΤΗΛΙ

Τὸ κοινότερο, τὸ πιὸ ἀπαραίτητο πράγμα γιὰ κάθε γυναῖκα καὶ γιὰ κάθε ἄνδρα εἶνε σήμερα τὸ μαντήλι. Ποιὰ καὶ ποιός θὰ μποροῦσε νὰ ζήση σήμερα, ἔστω καὶ μιὰ ὥρα χωρὶς νὰ ἔχη ἑπάνω του τὸ μικρὸ αὐτὸ τετράγωνο ὑφάσματος; Ποιὰ ἢ ποιός θὰ καταδεχόταν σήμερα νὰ κυκλοφορήση τὴ μότη μὲ τὰ... δαχτυλα, πράγμα ποὺ ἔκαναν κατὰ τὸν Μεσαίωνα καὶ οἱ πιὸ ἀριστοκράτες, δεδομένου ὅτι τότε τὸ μαντῆλι ἐθεωρεῖτο μεγάλη πολυτέλεια καὶ ἡ χρῆσις του ἐπιτρεπόταν μόνο σὲ βασιλεῖς ἢ τοὐλάχιστον σὲ πρίγκηπες;

Στὴν ἀρχαιότητα, τὸ μαντῆλι ἐχρησιμοποιεῖτο μόνο ἀπὸ τοὺς ἡγεμόνας τῆς Ἀνατολῆς, οἱ ὁποῖοι τὸ εἶχαν τερασμένο στὴ ζώνη τους. Ἀναφέρεται μάλιστα ὅτι ὁ βασιλεὺς τῶν Περσῶν Κῦρος, ὄχι μόνον ἀπηγόρευε τὴ χρῆσι τοῦ μαντηλιοῦ γιὰ τὸν καθαρισμὸ τῆς μότης, ἀλλὰ εἶχε καταδικάσει σ'θὺ διὰ σ αυροῦ θάνατον πολλοὺς κομψευομένους νέους ποὺ εἶχαν τολμήσει νὰ στολισθοῦν μὲ μαντῆλι, πράγμα τὸ ὁποῖον ἦταν ἀποκλειστικὸ προνόμιο τοῦ βασιλέως των.

Καὶ οἱ ἀριστοκράται τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν ὅμως ἐχρησιμοποιοῦσαν τὸ μαντῆλι ὡς διακριτικὸ σημεῖο. Ἔφεραν μάλιστα ὁ καθένας δυὸ μαντήλια, ἑκ τῶν ὁποίων τὸ ἕνα τὸ τοποθετοῦσαν στὴ ζώνη τους καὶ τὸ ἄλλο τὸ κρατοῦσαν στὸ χέρι

Οἱ Ρωμαῖοι ἐμιλήθησαν τοὺς Ἀθηναίους καὶ μάλιστα τοὺς ὑπερέβαλαν Ἐσυνήθιζαν νὰ ἔχουν πολλὰ μαντήλια στὸ καθένα τῶν ὁποίων ἔδιναν καὶ ἰδιαίτερο ὄνομα

Τὸ μαντῆλι στὴν Εὐρώπη

Ἡ πρώτη χρῆσις τοῦ μαντηλιοῦ ἀναφέρεται ἐπισήμως στὴ βιογραφία τῆς Καρλόττας τῆς Σαβοΐας, χήρας τοῦ Λουδοβίκου 11ου τῆς Γαλλίας. Ἡ βασίλισσα αὐτὴ ἄφησε πεθαίνοντας, τρία μαντήλια κεντημένα μὲ χρυσὸ καὶ μὲ μετάξι Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τὰ μαντήλια ἦσαν τόσο ἀκριβά, ὥστε ἦταν τελείως ἀδύνατον νὰ ἔχη κανεὶς στὴν κατοχή του περισσότερα τοῦ ἑνός.

Ὁ χρονικογράφος Τεστὸλ γράφει στὸ ἡμερολόγιό του ὑπὸ χρονολογίαν 12 Νοεμβρίου 1594: «Μοῦ ἔδειξαν ἕνα μαντῆλι, τὸ ὁποῖον κάποιος κεντητὴς τῶν Παρισίων εἶχε ἐτοιμάσει γιὰ τὴν κυρία Ντελιανκούρ, τὴν ἱστορικὴ Γαβριέλλα Ντεστρέ, ἐρωμένην τοῦ βασιλέως Ἑρρίκου 4ου Τὸ μαντῆλι αὐτὸ εἶχε συμφωνηθῆ νὰ τὸ πληρώση ὁ βασιλεὺς τοῖς μετρητοῖς ἀντὶ 1.900 σκούδων».

Τὸ περίεργο εἶνε ὅτι ὅταν κατὰ τὴν στέψιν του ὡς βασιλέως τὴν ὄμη Φεβρουαρίου τοῦ 1594 ὁ Ἑρρίκος 4ος ἐρώτησε τὸν θαλαμηπόλο του ἐὰν ἦσαν καθαρὰ τὰ .. δκτὼ μαντήλια του, αὐτὸς τοῦ ἀπήντησε:

— Αὐτὴ τὴ στιγμὴ, μεγαλειότατε, ἔχετε μόνο πέντε, καὶ ἐξ αὐτῶν μόνο δύο εἶνε σὲ καλὴ κατάστασι!

Τὰ «φαντζολέττι» ὅπως ἐλέγονταν στὴν Ἰταλία τὰ μαντήλια, ἦσαν κάτι τὸ πολὺ σπουδαῖο γιὰ τὸ προικεῖο τῶν Ἰταλίδων Παιγνιηπισσῶν. Κάθε δὲ νεόνυμφη ἐφρόντιζε νὰ διακρίνεται γιὰ τὸν πλοῦτο καὶ τὴν ἰδιορρυθμία τῶν μαντηλιῶν της

Ἐν τούτοις, τὸ μαντῆλι διεδόθη με μεγάλη δυσκολία στὴν ὑπόλοιπη Εὐρώπη καὶ ἰδίως στὴν Ἀγγλία, ὅπου ἡ αὐστηρὸς συντηρητικὴ ἀριστοκρατία τὸ θεωροῦσε ὡς ἀντικείμενον κακοήθους ἀσωτείας.

Καὶ στὶς ἀρχὲς τοῦ 19ου αἰῶνος, ὅταν ἡ χρῆσις τοῦ μαντηλιοῦ εἶχε γενικευθῆ στὶς μεσαῖες τάξεις τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς Γαλλίας, στὴν Ἀγγλία τὸ μαντῆλι ἐξακολουθοῦσε νὰ θεωρεῖται ὡς κάτι τὸ περιττόν, ὡς εἶδος ἐξαιρετικῆς πολυτελείας

Τὸ σχῆμα του

Θὰ ἐρωτηθῆ κανεὶς: «Γιατὶ τὰ μαντήλια εἶνε τετράγωνα; Μήπως γιὰ λόγους πρακτικότητος; Καὶ γιατὶ νὰ εἶνε ἀκριβῶς τετράγωνα καὶ ὄχι παραλληλόγραμμα ἢ καὶ ἐξάγωνα;»

Ὁ λόγος εἶνε ἀπλούστατος. Κατὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ Λουδοβίκου 16ου, οἱ Γάλλοι μανθηλοποιοὶ ἐζήτησαν ἀπὸ τὸν βασιλέα τους, ὁ ὁποῖος φαίνεται ὅτι δὲν εἶχε μὲ τί ἄλλο νὰ ἀσχοληθῆ, νὰ ὁρίση διὰ διατάγματος τὸ σχῆμα τῶν μανθηλιῶν, τὸ δὲ διάταγμα τὸ ὁποῖο δὲν ἄργησε νὰ ἐκδοθῆ τὸ ὅριζε ὡς ἑξῆς: «τέτοιο ὥστε τὸ μῆκος νὰ εἶνε ὅσο καὶ τὸ φάρδος τους». Συνεπεία τοῦ διατάγματος αὐτοῦ ἐπεκράτησαν καθ' ὅλην τὴν Γαλλίαν τὰ τετράγωνα μαντήλια καὶ ὅπως ἦταν ἑπόμενο, ἀπὸ τὸ Παρίσι ἡ μόδα τους μεταδόθηκε σ' ὅλες τὶς χῶρες χωρὶς κανεὶς, ἢ μᾶλλον καμμιὰ νὰ ἐπιχειρήση ποτὲ μέχρι σήμερον νὰ ἀλλάξη τὸ σχῆμα τους.

Ἡ χρῆσις του

Ἰδοὺ τώρα μιὰ ἱστορικὴ λεπτομέρεια ποὺ πρέπει νὰ ἀναφερθῆ. Στὴν ἐποχὴ τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος, οἱ αὐλικοὶ καὶ οἱ κυρίες τῆς τιμῆς τῆς Αὐτοκρατείρας στὴν ἀρχή, καὶ ἀργότερα ὁλόκληρη ἡ Γαλλικὴ ἀριστοκρατία, ὅταν βρισκόντουσαν σὲ μιὰ κοσμικὴ συγκέντρωσι ἐκρατοῦσαν πάντοτε τὸ μαντῆλι ἐμπρὸς στὸ στόμα. Τὸ γιατὶ συνέβαινε αὐτὸ μᾶς τὸ ἐξηγεῖ ἕνας ἱστορικὸς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Οἱ Γάλλοι ἀριστοκράτες καὶ ἀριστοκρατοῦσε διωρκῶς τὸ μαντῆλι της ἐμπρὸς στὸ στόμα καὶ αὐτὸ γιατὶ εἶχε πολὺ ἀσχημα δοντια!

Σχετικὰ μὲ τὸ μαντῆλι ὅμως ἡ Γαλλικὴ ἀριστοκρατία εἶχε φθάσει σὲ μεγαλύτερες τρέλλες. "Οταν ἀτεφάσισαν νὰ τὸ χρησιμοποιήσουν γιὰ τὸ σκούπισμα τῆς μότης των συνήθιζαν νὰ φυσοῦν τὴν μύτη τους τόσο δυνατὰ ὥστε νὰ ἀπομιμοῦνται τὸν ἦχο τῆς τρομπέττας ἢ τὸ νιαούρισμα τῆς γάτας ἢ ἄλλους παρομοίους ἤχους. Ἕνας μάλιστα κοσμικὸς ἀριστοκράτης τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἔγραψε ὁλόκληρο ὀδηγὸ στὸν ὁποῖο διδάσκει τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο μπορεῖ κανεὶς νὰ ἐπιτύχη τοὺς καλυτέρους ἤχους καὶ τὴν τελειοτέρη ἀπομίμησι τῶν φωνῶν τῶν διαφόρων ζώων, φυσῶντας μὲ τὴ μύτη μέσα στὸ μαντῆλι.

Καὶ οἱ ἐρωτευμένοι...

Τὸ μαντῆλι ἔχει ἄπειρες χρησιμότητες ποὺ γιὰ νὰ τὶς ἐκτιμήση κανεὶς πρέπει νὰ τῆς θυμηθῆ καὶ νὰ τὶς ἀπαριθμήση τὴν μιὰ μετὰ τὴν ἄλλην.

Δὲν σκουπίζομε μ' αὐτὸ μόνο τὴν μύτη μας, σκουπίζομε καὶ τὸ μέτωπό μας τὸ καλοκαῖρι, ἢ καὶ τὸν χειμῶνα ἀκόμη, ὅταν μᾶς περιχύνει κρύος ἱδρώς, τὴν στιγμὴ ποὺ ἡ γυνοῖκα μας μᾶς παρουσιάζει τὸν λογαριασμὸ τῆς μοδίστας της. Σκουπίζομε ἀκόμη καὶ τὰ δάκρυα τοῦ ὀρφανοῦ καὶ τρυφεροῦ πλάσματος, ποὺ πέφτει στὴν ἀγκαλιά μας καὶ ἀναλύεται σὲ λυγμούς.

Μὲ τὸ μαντῆλι ἐπίσης ἀποχαιρετοῦμε συγγενεῖς καὶ φίλους, τὴν ὥρα ποὺ τὸ τροῖνο ἢ τὸ πλοῖο ἀρχίζει νὰ ἀπομακρύνεται.

Τὸ μαντῆλι ὅμως χρησιμεύει καὶ ὡς μέσον συνεννοήσεως μεταξὺ ἐρωτευμένων, στὴν Ἀγγλία μάλιστα ὑπάρχει καὶ ὁλόκληρος κῶδιξ γιὰ τὶς διάφορες σημασίες τοῦ μαντηλιοῦ. Ἰδοὺ δὲ δύο παραδείγματα. "Οταν μιὰ νέα πιάνει τὸ μαντῆλι της ἀπὸ τὰ δύο ἄκρα καὶ τὸ δείχνει στὸν ἀγαπημένο της, αὐτὸ σημαίνει: «Ἀπόψε μπορεῖ νὰ βγῶ μαζί σου ἔξω». "Οταν πάλι τὸ βάζει ζαιωμένο στὸ στόμα της, αὐτὸ σημαίνει: Σὲ λατρεύω ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ σοῦ μιλήσω!» κλπ.

Πολύτιμα μαντήλια

Μαντήλια ὑπάρχουν πολλῶν εἰδῶν, ἀρχίζουν ἀπὸ τὰ παρδαλὰ χωριάτικα μὲ τὰ τετράγωνα καὶ τὶς βοῦλες ποὺ εἶνε μεγάλα σὰν τραπεζομάντηλα καὶ τελειώνουν στὰ ἀραχνοῦφαντα ὀαντζελένια τῶν κομψῶν κυριῶν ποὺ δὲν ἔχουν οὔτε ἕνα ροῦπι ὕφασμα.

Ὑπάρχουν μαντήλια ποὺ στοιχίζουν δύο δραχμὲς καὶ ἄλλα ποὺ στοιχίζουν διακόσιες χιλιάδες. Ἀμυθήτου ἀξίας ἦταν τὸ νυφικὸ μαντῆλι ποὺ χάρισε ἡ Βελγικὴ πόλις Μπρὺξ στὴν κόρη τοῦ βασιλέως Ἀλβέρτου πριγκήπισσα Μαρία Ζοζὲ ὅταν παντρεύτηκε μὲ τὸν διάδοχο τῆς Ἰταλίας Οὐμ-

Ἐξωφρενισμοὶ ΣΤΗΝ ΤΕΧΝΗ

Α') Τὰ παράξενα τῆς Μουσικῆς

Τὸ ὅτι ἡ μουσικὴ μιμεῖται τὰ διάφορα συναισθήματα κτλ. τὸ ξέρετε ὅλοι ἀσφαλῶς, δὲν θὰ ξέρετε ὅμως συγκεκριμένως καὶ σὲ γενικὲς γραμμὲς τί ἄλλο εἶχε τὴν ἰδιοτροπία νὰ μιμηθῆ διὰ τῶν διασημοτέρων καὶ σοβαρωτέρων ἀντιπροσώπων της:

Κατὰ τὸν 16ον αἰῶνα, ὁ μουσουργὸς Ζανεκὲν ἐμιμήθη ἐκ τῶν πρώτων τὰ κελαιδίσματα τῶν πουλιῶν

Ἀργότερα ὁ Χάϋδν ἐμιμήθη, μὲ τὰ δύνανα τῆς ὀρχήστας του, τὸ . . κακάσισμα τῆς κότταις!

Ὁ Μπετόβεν τὸ ἀηδόνι, τὸν φλῶρο, τὸν μελισσοφάγο, τὴν καρδερίνα κτλ. («Ποιμενικὲς Συμφωνιες»).

Ὁ Βάγνερ τὸ κύλισμα τῶν νερῶν τοῦ ποταμοῦ στὸ «Χρυσάφι τοῦ Ρήνου».

Ὁ Ντ' Ἐννὶ τὰ κύματα τοῦ ὠκεανοῦ.

Ὁ Ρίμσκυ Κορσακὼφ ἕνα πλῆθος τιτιβίσματα, τερετίσματα κτλ. διαφόρων πουλιῶν

Ὁ Χάϋδν τὸ βέλασμα τοῦ προβάτου (στὰς «Ἐποχὰς» του)

Ὁ Ντιμανουὰρ (16ος αἰὼν) τὸ τραγοῦδι τοῦ ἀηδονιοῦ, μὲ πήλινο μικρὸ κανατάκι γεμάτο νερὸ καὶ ἐφωδιασμένο μὲ καταλληλο στόμιο γιὰ τὴ μίμησι.

Ὁ Μάγερμπεερ, τὸ σήμαντρο

Ὁ Ρίμσκυ Κορσακὼφ τὶς καμπάνες μὲ κύμβαλα κτλ. («Ρωσσικὸ Πάσχα»).

Ὁ Σαρπαντιὲ τὶς διάφορες φωνὲς τῶν πλανοδίων πωλητῶν κτλ. τοῦ Παρισιοῦ («Λουΐζα»).

Ὁ Σαὶν-Σὰνς τὶς κραυγὲς

Β') Τὰ παράξενα τῆς Ζωγραφικῆς

Ὁ Αἰλιανὸς μᾶς πληροφορεῖ ὅτι στὰ πολὺ παλιὰ χρόνια, τόσο ἄτεχνα ἐζωγραφίζονταν οἱ εἰκόνες, ὥστε συνηθίζοταν νὰ βάζουν ἐπιγροφὲς στοὺς διαφόρους πίνακες: «Τοῦτο εἶναι βῶδι», «Τοῦτο εἶναι ἄλογο» καὶ οὕτω καθεξῆς.

Ὁ Ρόδιος ζωγράφος Πρωτογένης ἐπέτυχε ἕνα ἀπὸ τὰ καλύτερα «ἐφφέ» του, ἐπάνω σ' ἕναν πίνακα, ποὺ ἐπέταξε θυμωμένος ἕνα σφουγγάρι βουτημένο μέσα σὲ μπογιά.

Μετοξὺ τῶν ἀναχρονισμῶν, ποὺ παρατηροῦνται σὲ ἔργα μεγάλων ζωγράφων, ἀξιοσημείωτος εἶναι ὁ Ἀβραὰμ τοῦ Ραφαήλ, ὁ ὁποῖος φορεῖ . . . ωμαϊκὴν πανοπλίαν!

Ὁ Τισιανὸς στὸ «Μαρτύριον τοῦ Ἁγίου Λαυρεντίου» ἔντυσε τοὺς πολεμιστὰς μὲ πανοπλίες 16ου αἰῶνος καὶ τοὺς ἔβωσε στὰ χέρια ρωμαϊκὰ λάβαρα καὶ . . . μίαν βενετσιάνικη σημαία!

Ὁ Κορρέτζιο ἐξωγράφισε στὴν «Ἀνάληψι» του τοὺς Ἀποστόλους ὑψωμένους σὰν ἀθλητάς!

Ὁ Καραβάτζιο ἔχει ζωγραφίσει τσιγγάνους, οἱ ὁποῖοι οὐσιαστικῶς εἶναι . . εὐγενεῖς καὶ εὐπατρίδαι ποὺ τοῦ ἐχρησίμευσαν γιὰ μοντέλα.

Ὁ Βερονέζε στὴν «Λιποθυμία τῆς Ἐσθὴρ» παρουσιάζει τὸν θρόνο τοῦ βιβλικοῦ βασιλέως μὲ κοσμήματα . . . ρωμαϊκά, ἐκεῖ πληροῦ φαίνεται καὶ ἕνα ἄγαλμα μὲ βιόλα τῆς Κρεμώνας στὸ χέρι, καὶ στὰ πόδια τοῦ θρόνου ἕνας . . . νάνος!

Στὸ ταμπλὸ του «Οἱ προσκυνηταὶ τῶν Ἐμμαοῦν», ἐθεώρησε καλὸν νὰ ποζάρη ὡς προσκυνητὴς τὴ γυναῖκα του, τοὺς φίλους του, τὶς κόρες του μὲ φορέματα ἀνθοπολκίλτα καὶ ὅλα τὰ ἄλλα πρόσωπα τῆς οἰκογενείας του.

Ὁ Ζαμπιέρι (Δομινικᾶνος), σὲ μιὰν εἰκόνα θρησκευτικῆς ὑποθέσεως, ἔχει προσθέσει δυὸ ἀγγελούδια, τὰ ὁποῖα δοκιμάζουν νὰ φορέσουν τὴ μίτρα ἑνὸς ἐπισκόπου τῆς ἐποχῆς!

Ὁ Γκουερτσίνο, στὴν «Μετανοοῦσαν» του, παρεσύρθη φαίνεται ἀπὸ τὸ μοντέλο του ὁ ἄνθρωπος, καὶ ἡ «Μετανοοῦσα» του ἐμφανίζεται ὡς γύναιον «ἀμετανόητον» (κατὰ τὴν γνώμη τῶν εἰδικῶν πάντοτε).

Ὁ ντὲ Τεννιέ, στὸν «Πειρασμὸ» του, ἔχει ζωγραφισμένον καὶ ἕναν . . . πελαργὸ μὲ ματογυάλια!...

Ὡς πρὸς τοὺς σουρρεαλιστάς, ἐμπρεσσιονιστὰς κτλ τῆς ἐποχῆς μας, μὴ ρωτᾶτε! Τί ποτε παράξενο ὁ «πελαργὸς μὲ τὰ γυαλιὰ» νὰ φέρη τὸν τίτλον «Ἀσφυξιογόνα καὶ δακρυγόνα»!

Λ. ΚΑΡΑΚΑΣΗΣ

βέρτο. Ἡ πόλις Μπρὺξ φημίζεται γιὰ τὶς θαυμάσιες δαντέλλες της καὶ τὸ νυφικὸ μαντῆλι τῆς ὡραίας βασιλοπούλας ἦταν καμωμένο ὁλόκληρο ἀπὸ ἀραχνοῦφαντη δαντέλλα, λεπτότατα ἐργασμένη, ποὺ παρίστανε διάφορες σκηνὲς τῆς ἱστορίας τοῦ Βελγίου.

Ἀναφέραμε ὅτι ἐκεῖνοι ποὺ πρῶτοι ἐχρησιμοποίησαν τὸ μαντῆλι ἦσαν οἱ εὐγενεῖς, οἱ δοῦκες, οἱ μαρκήσιοι, οἱ κόμητες. Ἔτσι στὸ Μουσεῖο τῆς Δρέσδης στὴν Γερμανία, ὑπαρχει ἕνα παληὸ ἡγεμονικὸ διάταγμα χρονολογούμενο ἀπὸ τὸ 1595, τὸ ὁποῖο ἀνακηρύσσει τὸ μαντῆλι ὡς προνόμιο τῶν ἀριστοκρατῶν καὶ ἀπαγορεύει τὴν χρῆσι του στὸν κατώτερο λαό. Ἀργότερα τὰ μαντήλια ἐχωρίσθησαν σὲ κατηγορίες, πρώτη, δευτέρα, τρίτη Κάθε κατηγορία εἶχε τὴν ἰδιαίτερη κατασκευή της καὶ τὴν τιμή της. Ὁ καθένας λοιπόν, σύμφωνα μὲ τὴν κοινωνικὴ θέσι του, ἀγόραζε μαντῆλι τῆς μιᾶς ἢ τῆς ἄλλης κατηγορίας.

Ποιὰ ἦταν ὅμως ἡ ἀξία τῶν μαντηλιῶν αὐτῶν; Ξέρομε σήμερα ὅτι ἡ βασίλισσα Μαρία-Ἀντουανέττα ἀγόραζε τὰ μαντήλια της γιὰ 20 μέχρι 25 λίβρες, δηλαδὴ περίπου πέντε χιλιάδες δραχμές. Ἡ γυναῖκα τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος, ἡ Αὐτοκράτειρα Ἰωσηφίνα ἐπλήρωνε μόνο 100 μέχρι 150 φράγκα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης γιὰ κάθε μαντῆλι της.

Αὐτὴ εἶνε μὲ λίγα λόγια ἡ ἱστορία τοῦ μαντηλιοῦ, τοῦ ὁποίου τὴν χρῆσι ἔχομεν ὅλοι συνηθίσει καὶ τὸ ὁποῖο μᾶς ἔχει γίνει τόσο ἀναπόσπαστο ὥστε κανενὸς δὲν θὰ περνοῦσε ποτὲ ἀπὸ τὸ μυαλὸ ἡ ἰδέα ὅτι ὑπῆρξε ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ ἄνθρωποι δὲν ἐγνώριζαν καὶ ἀπέφευγαν νὰ χρησιμοποιήσουν τὸ μαντῆλι.

Λ. ΔΕΠΟΛΛΑΣ

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ἀμαρτίες γονέων...

ὑπὸ ΒΕΡΘΕΡΟΥ

Ὄνειρο ποὺ σβύνει

Τὸ σφάλμα τοῦ πατέρα

Μὰ ἐσὺ εἶσαι κλαμμένη, Ἀσπασία!, ἐτραύλισε ὁ Τάσος ἀντικρύζοντας τὴν καλή του νάρχεται στὸ συνηθισμένο τους ραντεβοῦ μὲ δῶμ ὠχρή. Τί ἔχεις; Τί συμβαίνει;

Ἡ Ἀσπασία ἐσφίχτηκε κοντά του μὲ ἀπόγνωσι, σὰν νὰ ζητοῦσε τὴν προστασία του.

—Ὦ, Τάσο, ψιθύρισε. Τί συμφορά!...

Ἐκείνος ἀνερρίγησε.

— Μίλησέ μου, Ἀσπασία. Μὴ μὲ τρελλαίνης.

— Εἶνε τόσο ἀναπάντεχο, τόσο φοβερό...

— Μὰ ποιό;

— Νά, ὁ πατέρας...

— Τί ἔπαθε ὁ πατέρας Ἀσπασία;

— Ἦνα ἀπέλυσαν ὁριστικὰ ἀπὸ τὴν Τράπεζα .. Ὦ, εἶνε τόσο κακὸ αὐτὸ γιὰ μᾶς!... Γιατί.

Καὶ ἐξήγησε στὸν Τάσο τί εἶχε συμβῆ Ὁ πατέρας της ποὺ ἦταν ἕνας μανιώδης χαρτοπαίκτης ἔχανε ἀπὸ καιρὸ μεγάλα ποσά. Καὶ γιὰ νὰ μπορῆ νὰ τὰ ἐξοφλῆ ἀπέσυρε ἀπὸ τὴν Τράπεζα ὅπου ἐργαζοταν ὡς ταμίας... Κι' ἔμενε διαρκῶς ἀκάλυπτος Ὡσότου, ἀνεκαλύφθη ἡ καταχρησίς του. Ἡ διοίκησις τῆς Τραπέζης τότε γιὰ ν' ἀποφύγη τὸ σκάνδαλο καὶ τὰ δικαστήρια, ἐθεώρησε τὸ ποσὸν τῆς καταχρήσεως σὰν χαμένο, τὸν ἀπέλυσε καὶ τοῦ ἐστέρησε καὶ τὴν σύνταξι .. Καὶ τωρα, τώρα ἔμεναν χωρὶς κανέναν πόρο ζωῆς, κατεστραμμένοι, ἀδέκαροι, ἐνῶ τὸ φασμα τῆς πείνας ὡρθωνόταν ἀπειλητικὸ ἀπὸ τὴν ἑπομένη κιόλας τῆς ἀπολύσεως τοῦ πατέρα της.

— Μ' ἐκάλεσε ἰδιαιτέρως σήμερα, κατέληξε ἡ Ἀσπασία, καὶ μοῦ ἔπαιε ὅλα Καὶ ἐνῶ ἔκλαιγε σὰν μικρὸ παιδί – ὁ καϋμένος ὁ πατέρας μου – μοῦ ἀνεκοίνωσε ὅτι τώρα πιὰ θἄπρεπε νὰ ἐργασθῶ ἐγὼ γιὰ νὰ τοὺς ζήσω ..

Ὁ Τάσος τὴν ἄκουσε κερουνόπληκτος. Ὕστερα, ἀφοῦ τὴν ἔσφιξε παρηγορητικὰ στὴν ἀγκαλιά του, τῆς εἶπε:

— Καὶ πρέπει! Εἶνε μιὰ δύσκολη στιγμὴ ποὺ ὀφείλεις νὰ φανῆς γενναία καὶ νὰ βοηθήσης τὸ σπίτι σου. Πρέπει νὰ ἐργασθῆς...

Τὴν τελευταία φράσι του τὴν ὑποδέχθηκε ἕνα λυγμικὸ κλάμα

— Καὶ ὁ γάμος μας; ἐτραύλισε ἡ Ἀσπασία.

— Ἀλήθεια, ὁ γάμος μας.., ἐψιθύρισε μαζί της καὶ ὁ Τάσος. Μὰ θ' ἀναβληθῆ ἀναγκαστικῶς ἔως ὅτου. .

—Ἕως ὅτου;

—Ἐναβρῆ ὁ πατέρας σου μιὰ δουλειά.

Ἡ Ἀσπασία τὸν ἀγκάλιασε μὲ πάθος:

— Πόσο καλὸς εἶσαι, Τάσο! Θὰ μὲ περιμένης, λοιπόν, ἕως ὅτου ἀποκατασταθῆ ὁ πατέρας μου;

— Θὰ σὲ περιμένω πάντα...

Θυσία κέρης

Ἡ Ἀσπασία βρῆκε δουλειὰ σὲ μιὰν ἀσφαλιστικὴ ἑταιρεία ὡς λογίστρια. Μιὰ πολὺ καλὴ θέσι, γιατὶ ἦταν ἀπόφοιτος Ἐμπορικῆς Σχολῆς. Ἦταν κατενθουσιασμένη

— Ἐσώσηκε τὸ σπίτι μου Τάσο!, τοῦλεγε τὸ ἴδιο κιόλας βράδυ, λάμποντας ἀπὸ τὴν χαρὰ τοῦ καθήκοντος.

Ἀλλά, ἀπὸ τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ, σταμάτησε πιὰ νὰ τοῦ μιλᾶ γιὰ τὸ νοικοκυριό τους .. Τὸ σπίτι εἶχε μεγαλα ἔξοδα. Καὶ τὰ συντηροῦσε αὐτὴ μὲ τὸν μισθό της. Δὲν τῆς ἐπερίσσευε οὔτε δραχμὴ γιὰ ἄλλα ψώνια Καὶ ἡ προῖκα ἐμαζεύθηκε πάλι στὸ σεντοῦκι...

Ἐδούλευε μάλιστα καὶ ὑπερωρίες ὡς ἀργὰ τὴ νύχτα, γιὰ νὰ ἀντεπεξέλθη στὰ ἔξοδα, οἰκονομῶντας μερικὰ ἑκατοστάρικα παραπάνω. Καὶ συχνά, ἀργοῦσε νὰ πάη στὸ ραντεβοῦ της, γιατὶ ἀργοῦσε στὸ γραφεῖο

Καπου-κάπου καὶ δὲν ἐπήγαινε μαλιστα...

Ἕνα ὡραῖο σχέδιο.

Μά, οἱ μῆνες περνοῦσαν καὶ ἡ κατάστασις δὲν ἐκαλλιτέρευε. Ἀπέναντίας οἱ δύσκολες συνθῆκες ποὺ ἐδημιούργησε ὁ πόλεμος ἔκαμαν ἀκόμη σκληρότερ τὴν βιοπάλη τῆς μικρῆς Ἀσπασίας, τῆς ὁποίας ὁ πατέρας δὲν μποροῦσε ἀκόμη νὰ βρῆ πουθενὰ ἀπὸ δουλειά.

—"Αρχισες ν' ἀδυνατίζης πολὺ τὸν τελευταῖον καιρό, τῆς παραπονέθηκε ἕνα βράδυ ὁ Τάσος Δὲν θέλω νὰ κουράζεσαι τόσο, καλή μου. Θὰ καταστρέψης τὴν ὑγεία σου μὲ τὴν κούρασι καὶ τὴν κακὴ διατροφή, ποὺ κάνουμε ὅλοι σήμερα

— Μὰ τί πρέπει νὰ κάμω, Τάσο; Βλέπεις.. τὸ σπίτι ἔχει τόσες ἀνάγκες..

Τότε ὁ Τάσος ἐτόλμησε νὰ τῆς ἐκμυστηρευθῆ τὴν ἀλτρουϊστικὴν ἀπόφασί του:

— Νάι, Σκέφθηκα μιὰ λύσι, ποὺ θὰ ἰκανοποιήση ὅλους. εἶπε δειλά. Νἀρθῶ νὰ σὲ ζητήσω ἀπὸ τὸν πατέρα σου Καὶ νὰ τοῦ προτείνω νὰ συγκατοικήσωμε ὅλοι μαζί μετὰ τὸν γάμο μας.. "Ετσι τα ἔξοδα θὰ καλύπτωνται καὶ ἀπὸ τοὺς δυὸ μας καὶ θἄμαστε πιὰ καὶ μαζί...

Ἡ Ἀσπασία ἐπέταξε ἀπὸ τὴ χαρά της. "Ἦταν μιὰ σοφὴ λύσις. Καὶ ἀποφάσισαν τὸ βράδυ ἐκεῖνο νὰ παρουσιασθῆ τὴν ἑπομένη ὁ Τάσος στὸν πατέρα της.

Ὁ Τάσος ἀποπέμπεται

Αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον, κύριε!, ἀπεφάνθη ὁ πατέρας τῆς Ἀσπασί ὅταν ἄκουσε τὴν πρότασι τοῦ ὁποιωνῆποτε γαμπροῦ. Καὶ πάρε λόγον! Τὴν κόρη μου δὲν τὴν ἔχω ,. σᾶς .. Κι' ὀστε θὰ σᾶς τὴν δώσω γιὰ νὰ σᾶς τρέφη...

— Μά, κύριε, ἔχω τὴν ἐργασία μου, τὴ θεσι μου "Αν θ' ἀφίσω τὴν Ἀσπασία νὰ ἐργασθῆ θἄνε γιὰ ν' ἀνακουφίση κι' ἐσάς.

—"Εμπα! Καὶ πῶς;

— Θὰ σᾶς πάρωμε μαζί μας καὶ θὰ ζοῦμε ὅλοι σὰν μιὰ οἰκογένεια. .

— Εἶσθε πολὺ φιλεύσπλαχνος, κύριε!, εἶπε ὁ πατέρας τῆς Ἀσπασίας μὲ εἰρωνεία. Ἀλλὰ ὄχι. "Ας λείψουν καλύτερα αὐτὰ τὰ φιλάνθρωπα αἰσθήματα . Εἶσθε πολὺ νέος καὶ δὲν μὲ γελᾶτε. Τίς ἔξω βὰ αὐτὲς τὶς προθυμίες τῶν μαντέρνων γαμπρῶν. Εἶνε, ὥσπου νὰ μὲ πείσετε. Καί, μιὰ καὶ πάρετε τὴν κόρη μου καὶ ἀρχίσωμε νὰ ζοῦμε ὑπὸ τὴν ἴδιαν στέγην», μιὰ κλωτσιὰ οἱ γέροι κι' ἔξω .. "Οχι! Ἡ Ἀσπασία ἔχει ὑποχρεώσεις στὸ σπίτι της, ἔχει ἀδελφοῦλα μικρότερη, ἔχει γέρους γονεῖς... Δυστυχῶς, ἀρνοῦμαι!

Εἰς μάτην ὁ Τάσος ἐξήντλησε ὅλη τὴν ἐπιχειρηματολογία του. Ὁ κακὸς πατέρας, κρίνοντας μὲ τὴν διή του καρδιά, ποὺ ἦταν ἀπὸ πέτρα, ἐπίστευε καὶ ὅλους τοὺς ἄλλους ὁμοίους τ υ .. Καὶ στάθηκε ἀλύγιστος, ἀποπέμποντας μὲ σκαιότητα τὸν Τάσο.

Ἡ μοιραία λύσις

Ὁ πατέρας ποὺ εἶχε καταστρέψει τὸ σπίτι του μὲ τὸ χαρτοπαικτικὸ πάθος του, φοβόταν μὴν χάση τὸν «τροφοδότη»...

Καὶ κατεδίκαζε τὴν κόρη του στὴν αἰωνία σκλαβιά.

Ἡ Ἀσπασία ἔσκυψε καρτερικὰ τὸ κεφάλι καὶ συνέχισε τὴν καταθλιπτικὴ ἐργασία της μὲ ἀγχος, μὲ πόνο... Τώρα πιά, ὅλα ἦσαν μαῦρα γι' αὐτήν.. Ἐργαζόταν ἀπὸ καθήκον, γιατὶ αὐτὸ τῆς ὑπαγόρευε ὅτι ὤφειλε νὰ κάνη ἡ τίμια συνείδησίς της. Ἀλλά, μέσα της, ἕνα κρυφὸ σαράκι τὴν κατέτρωγε καθημερινῶς, τῆς ἔφθειρε τὴ ζωή.

Ἀπελπισμένος ὁ Τάσος ἀναζητοῦσε καθημερινῶς μιὰ λύσι στὸ ἀπροσδόκητο αὐτὸ δράμα τους Τώρα, τὰ ραντεβού τους ἦσαν πένθιμα καὶ θλιβερά Καὶ συχνὰ τα μάτια τους ἦσαν ὑγρὰ ὅταν ἐχώριζαν.

— Μά γιατί, γιατί, Θεέ μου, νὰ ἔρθουν ὅλα ἔτσι; ἐτραύλιζε ἡ Ἀσπασία ἀπελπισμένη.

Καὶ ὁ Τάσος ἦταν πιὰ ἀνίκανος νὰ τὴν παρηγορήση, γιατὶ δὲν ἔβρισκε ἐπιχειρήματα.

Ὡσότου ἡ λύσις, ἡ μοιραία λύσις ἦρθε κάποτε μόνη: "Ἡ Ἀσπασία, μὴ ἀντέχοντας στὴν καθημερινὴ ὑπερκόπωσι καὶ τὴν ἐξάντλησι ἀπὸ τὴν κακὴ διατροφὴ, ἔπεσε - σοβαρὰ ἀρρωστη στὸ κρεββάτι.

Πρ

Ζίτα η τσιγγανοπούλα

ΒΑΙΡ & ΦΙΟΦΙΝΤ

VII

Μερικά ανεξήγητα πράγματα

Την έπομένη, πολύ πρωί, ὁ Ζακεμινώ καὶ οἱ σύντροφοί του ἐγκατέλεψαν τὸ χωριό, γιὰ νὰ μὴ γίνουν ἀντιλήπτοὶ ἀπὸ κανέναν.

Ὁ φαιτητὴς ἦταν πολὺ ἀνήσυχος κι' ἔκαμε χίλιες δυὸ σκέψεις.

Γιατί ἄραγε τοὺς εἶχε συμβουλεύσει ὁ Βαρῶνος ντ' Ἐσπὲ νὰ ἐπισκεφθοῦν τὴν Ρουάν; Εἶχε καμμιὰν ὑπαιθρουλία μήπως; Ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον κυττοῦσε τὴ μικρὴ Ζίτα δὲν εἶχε ἀρέσει στὸν Ζακεμινώ

Νὰ εἶχε νοιώσει ἄραγε κεραυνοβόλον ἔρωτα γιὰ τὴν θελκτικὴ τσιγγανοπούλα; Νὰ τὴν εἶχε ποθήσει, ὅπως καὶ ὁ ντ' Ἀμωρού, καὶ τοὺς εἶχε καλέσει στὴν Ρουάν, γιὰ νὰ μπορέση ἐκεῖ νὰ ξαναβρῇ τὴ Ζίτα καὶ νὰ ἱκανοποιήση τὸ πάθος του;

Κι' ὅμως, φεύγοντας, τῆς εἶχε μιλήσει μὲ τόση σκληρότητα . Τί τὰ ἐσήμαιναν ἄραγε ὅλα αὐτά; Καὶ ἐκτὸς αὐτοῦ, ὁ βαρῶνος δὲν εἶχε κρύψει ὅτι ἦταν στενὸς φίλος τοῦ ντ' Ἀμωρού.

Ἀλλά, ὁ ντ' Ἀμωρὸ δὲν ἦταν διόλου ἀπίθανο νὰ τοῦ εἶχε διηγηθῆ τὴν τελευταία περιπέτειά του στὸ δάσος καὶ νὰ τοῦ εἶχε περιγράψει τὴν κοπέλλα καὶ τοὺς δυὸ σωτῆρες της . .

Τότε, ὅμως γιατί δὲν ἔσπευσε νὰ τοὺς συλλάβει μόλις τοὺς ἀντίκρυσε ἢ τοὐλάχιστον γιατί δὲν ἔστειλε τὸν ἱππικόμο του νὰ εἰδοποιήση τὸν ντ' Ἀμωρὸ ὅτι αὐτοὺς ποὺ ἀναζητοῦσε τοὺς συνήντησε σ' ἐκεῖνο τὸ χωριό;

Γιατί δὲν χωροῦσε ἀμφιβολία ὅτι ὁ ντ' Ἀμωρὸ ἦταν ἐν ζωῇ καὶ ὅτι τὸν εἶχαν σώσει οἱ ὑπηρέτες του.

—Ἀνεξήγητα πράγματα! σκεπτόταν ὁ Ζακεμινὼ καθώς προχωροῦσαν.

Καταχθόνια σχέδια

Ὡστόσο, στὴν πραγματικότητα, ἡ στάσις τοῦ ντ' Ἐσπὲ ἦταν πολὺ φυσική.

Μόλις ἐπέστρεψε στὸν πύργο του ὁ αἰμοχαρὴς πυργοδεσπότης, ἔσπευσε νὰ διηγηθῆ στὸν φίλο του μὲ κάθε λεπτομέρεια, τὴν δυσάρεστη περιπέτειά του. Ὁ βαρῶνος ντ' Ἐσπὲ ὅμως δὲν τὸν ἄκουε παρὰ ἀφηρημένα.

Ἡ σκέψις του ἐφτερούγιζε ἀλλοῦ. Σὲ καταχθόνια σχέδια. . .

Κατάπληκτος γιατί ἔβλεπε τὸν ντ' Ἀμωρὸ νὰ ζῇ, ἀγανακτισμένος γιὰ τὴν ἀποτυχία τῆς δολοφονίας του, σκεφτόταν μὲ ποῖον τρόπο θὰ κατώρθωνε ν' ἀπαλλαγῆ διὰ παντὸς ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο αὐτὸν ποὺ τόσο μισοῦσε καὶ ἐποφθαλμιοῦσε νὰ τοὺς τίλτους...

Ὁ ἀναγνώστης μας θὰ ἔχη μαντεύσει ἤδη ὅτι τοῦ σχέδιο τοῦ ντ' Ἐσπὲ ἦταν νὰ κάμη χήρα τὴν Σαρλὸτ τὸ Ἀμωρό, γιὰ νὰ μπορέση νὰ τὴν πανδρευθῆ καὶ νὰ οἰκειοποιηθῆ ἔτσι τὰ πλούσια κτήματα ντ' Ἀμωρό .. Καὶ, κυρίως, ἀφοῦ γινόταν αὐτὸς δοὺξ τῆς Νορμανδίας, νὰ ἀποκτήση καὶ τὴν κοτσον καιρὸ νὰ ἐπιτύχη γιὰ τὸν ἄνδρα τῆς ἡ ὡραία Σαρλὸττα, μὲ γηγεύοντας τὸν ἐξάδελφό της Ρενάτος νὰ παραχωρήση ἀντὶ λογικῆς τιμῆς τὴν κομητεία τοῦ Ἀνζοῦ;

Ὁ ντ' Ἀμωρὸ ἐνδιαφέρθ κε ἀμέσως γιὰ τὸ νέο θέμα ποὺ ἔθιγε ὁ φίλος του:

— Ναί. Ἔχετε δίκηο. Αὐτὸ ἐπεξηγεῖ νὰ μάθω αὐτὴ τὴ στιγμή!... Ἀ! Ἂν τὰ κατάφερνε ἡ Σαρλὸττα!... Ἐσὺ τί γνώμη ἔχεις;

— Θὰ τὸ ἐπιτύχη, εἶπε μὲ ἔνα ἀδιόρατο εἰρωνικὸ χομόγελο ὁ Φρανσουὰ. Εἶνε τόσο ζωοφη...

— Τί τιμὴ γιὰ τὸν οἶκο τῶν ντ' Ἀμωρό, ἂν ἐπιτύχη ἡ Σαρλὸττα... "Ὅταν γίνω κόμης, θὰ γίνω καὶ πρίγκηψ... Καὶ οἱ πρίγκηπες ἔχουν δικαιώματα ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Γαλλίας .. "Ω, τότε μὲ περιμένει μιὰ ἀπέραντη δόξα. . Μυθικὰ πλούτη. . "Ἀλλωστε, ἔχω καὶ κάποια δικαιώματα ἐπὶ τοῦ θρόνου ἀπὸ τώρα. Δὲν εἶμαι συγγενὴς τῆς Ἰσαβέλλας, τῆς βασιλίσσης τῆς Γαλλίας, ἀπὸ τὴν γυναῖκα μου; Δὲν ἔχει παρὰ νὰ χωρίση τὸν ἡλίθιο τὸν ἄνδρα της καὶ νὰ πάρη ἐμένα... Θὰ τὴν βοηθήσω μάλιστα ἐγὼ σ' αὐτό .. Καὶ τότε; .

— Μὲ συγχωρεῖτε, ἀρχοντά μου, τὸν διέκοψε ὁ ντ' Ἐσπὲ.. Ἡ κόπωσις καὶ ἡ νύστα μὲ κατέβαλαν.. Μ' ἀπόκαμε τὸ κυνήγι. Δὲν βαστᾶ ἄλλο. "Ἀλλωστε, εἶνε καὶ ἡ ὥρα περασμένη..

— Καλά. . καλά!, τοῦ εἶπε ξερά ὁ τραχὺς πυργοδεσπότης. Πήγαινε νὰ κοιμηθῆς.

Καὶ ἀλλάζοντας ξαφνικὰ τόνο:

—Ἀλήθεια, Φρανσουὰ! Γιὰ στάσου ἕνα λεπτό. Τί διάβολο ἐσημάδευες τὴν ὥρα ποὺ τὸ ἀλογό μου εἶχε σκοντάψει κι' ἔπεφτε. Δὲν ἦταν σῶτε λύκος, οὔτε ἀγριόλυκος. Ἀσφαλῶς κάποιο πετούμενο θάθελες νὰ χτυπήσης.

Ὁ Φρανσουὰ ὀχρίασε.

— Ναί, συνέχισε ὁ ντ' Ἀμωρὸ μὲ παράξενο ὕφος. Μοῦσπασες τὸ φτερὸ τοῦ καπελλου μου... Δυὸ δάχτυλα παρακάτω, καὶ θὰ μοῦ τρυποῦσες τὸ κεφαλὶ

Ὁ βαρῶνος ἐτραύλισε:

— Δὲν ξέρω .. Θὰ ἔτρεμε τὸ χέρι μου...

— Μά, βέβαια... Δὲν εἶνε κανεὶς καλὸς σκοπευτὴς πάντα.. Καληνύχτα, ἀγαπητέ μου Φρανσουὰ

Ὁ βαρῶνος ὑποκλίθηκε βαθειὰ καὶ ἀποσύρθη κε ἀμίλητος.

Τὴν ἄλλη μέρα, εἰδοποίησε τὸν ἱπποκόμο του νὰ ἑτοιμάση γιὰ ν' ἀναχωρήσουν. Καὶ πῆγε ν' ἀποχαιρετήση τὸν Ζάν ντ' Ἀμωρό.

—"Ε, τί; Ἑτοιμάζεσαι τόσο γρήγορα γιὰ νὰ φύγης; τοῦπε μὲ δυσαρεστημένο ὕφος. Κι' ἐγὼ ποὺ ἐσχεδίαζά νὰ στήσω ἀπόψε ἕνα τρικούβερτο γλέντι!... Θὰ περνούσαμε περίφημα . Ἀφοῦ δμως ἐπιμένεις, πήγαινε... Καταλαβαίνω... Φοβᾶσαι μήπως σὲ εἰρωνεύθῶ ἀπρὸς στοὺς φίλους μου γιὰ τὴν ἀδεξιότητά σου στὴν σκοποβολή

Ἐσώπασε γιὰ λίγο καὶ κατόπιν ἐπρωτάσε:

—"Αἰ! Ἂν τύχη καὶ περάσης ἀπὸ τὸν πύργο ποὺ μένω μὲ τὴ γυναῖκα μου καὶ ἔχει γυρίσει ἡ Σαρλὸττα ἀπ' τὸ ταξίδι της, εἰδοποίησέ την ὅτι θὰ ἐπιστρέψω σὲ λίγο. Ἂν ὅμως ἔχη νὰ μοῦ ἀναγγείλη κανένα εὐχάριστο, τότε ἄς μοῦ στείλη ἕναν ἀγγελιαφόρο. . Στὸ ἐπανιδεῖν, Φρανσουὰ, καὶ καλὸ ταξίδι ..

Ὁ Φρανσουὰ ντ' Ἐσπὲ ἀνεχώρησε ἀμέσως ἀπὸ τὸν πύργο Περνῶντας ἀπὸ τὸ μικρὸ χωριό, βρέθηκε μπροστὰ στοὺς τρεῖς συντρόφους, ποὺ διασκέδαζαν τοὺς κατοίκους. Ἡ ὁμορφιὰ τῆς μικροῦς τσιγγανοπούλας τοῦ ἔκαμε βαθειὰν αἴσθησι

Ἀλλὰ ἡ φιλοδοξία ποὺ τοῦ κατέκαιε τὴν ψυχὴ δὲν τοῦ ἐπέτρ ψε ν' ἀφεθῆ νὰ γοητευθῆ ἀπὸ τὰ θέλγητρα μιᾶς ἄλλης γυναίκας. Καὶ ἔτσι ἄφισε τὴν Ζίτα ἀνενόχλητη...

Στὴν Ρουάν . . .

Ἀλλὰ ὁ Ζακεμινὼ ἀγνοοῦσε ὅλες αὐτὲς τὶς λεπτομέρειες. Εἶχε φανταθῆ τὰ πάντα καὶ ἄρχισε νὰ φοβᾶται τὸν ἄρχοντα αὐτὸν ποὺ καυχιόταν ὅτι ἦταν φίλος τοῦ Ζάν ντ' Ἀμωρού

— Πρέπει νὰ ἐπιταχύνωμε τὸ βῆμα μας, συνέστησε στὸ μεταξὺ στοὺς φίλους του.

Αὐτὸς καὶ ἡ Ζίτα, πισσμένοι ἀπὸ τὸ χέρι, προχωροῦσαν ἤδη γοργά, ἐνῶ μπροστὰ τους ἔτρεχε χοροπηδῶντας ὁ Κεραυνὸς καὶ πίσω ἀκολουθοῦσε ὁ Τρικάμπολο, τραγουδῶντας μὲ τὴν βραχυὴ φωνή του κάποιους ἐθθμους σκωπτοὺς.

Ὁ φαιτητὴς καὶ ἡ ὡραία τσιγγανοπούλα, οὔτε κὰν τὸν ἄκουγαν. Μόλις ἄκουγαν καὶ τὰ λόγια τους λόγια, ποὺ ἀντήλλασσαν κάθε τόσο... Περισσότερο ἐπρόσεχαν τοὺς κτόπους τῆς καρδιᾶς τοῦ ποὺ τοὺς ἐψιθύριζε κάποιο θ ἐο τραγοῦδι..

Τέλος ἔφτασαν σὲ κάποιο χωριό Οἱ κάτοικοι του τοὺς ὑπεδέχθησαν μὲ περιέργεια. Ὁ Ζακεμινὼ ἐπληροφορήθηκε ὅτι ἡ Ρουὰν ἀπέχει πολὺ ἀκόμη ἀπὸ ἐκεῖ... Ἔπρεπε νὰ βαδίσουν ὡσότου νυχτώση. .

Ἐστράφηκε καὶ ἐκύτταξε τὴν Ζίτα. Θὰ εἶχε ἄραγε τὴν δύναμι νὰ φτάση ἕως ἐκεῖ; Ἡ Ζίτα δὲν φαινότον κουρασμένη.

Εἶμαι γερή, τοῦ εἶπε μαντεύοντας τὴν σκέψι του. Κι' ἂς φαίνωμαι ντελικάτη Θάθῶ μαζί σου ὅπου κι' ἂν πᾶς, χωρὶς νὰ παραπονεθῶ

— Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο!, εἶπε ὁ Τρικάμπολο, ἂν καὶ κρατῶ τὸν ἀσήκωτο αὐτὸν σάκκο μὲ τὰ τρόφιμα ποὺ πήραμε ἀπὸ τὸ πανδοχεῖο.

— Μὴ φοβᾶσαι! Θὰ τὸν ξαλαφρώσωμε μόλις βγοῦμε ἀπὸ τὸ χωριό, τὸν διαβεβαίωσε ὁ Ζακεμινώ.

Προχώησαν. Ἔξω ἀπὸ τὸ χωριό, σταμάτησαν κοντὰ σὲ μιὰ πηγὴ καὶ ἐνευμάτησαν. Ὕστερα, συνέχισαν τὸν δρόμο τους μὲ γοργότερο βῆμα.

Ὕστερα ἀπὸ τριῶν ὡρῶν πορεία, ὁ Ζακεμινὸ ἐπρόσεξε ὅτι ἡ μικρὴ συντρόφισά τους ἦταν κατάκοπη. Ὅπως κι' ὁ ἴδιος. Μόνον ὁ Τρικάμπολο ἦταν ἀκμαῖος. Γιατί δὲν ἔπαυε, βοαδυοπορώντας, νὰ τρώη καὶ νὰ ξαλαφρώνη τὸν σάκκο..

— Τρικάμπολο!. ἐφώναξε ὁ Ζακεμινώ Δὲν παίρνεις τὴν μικρὴ στὴν ἀγκαλιά σου, νὰ τὴν ξεκουράσης λίγο;

Ὁ κολοσσὸς ὑπήκουσε ἀμέσως. Καὶ παρὰ τὶς διαμαρτυρίες τῆς Ζίτας, τὴν πῆρε στὰ δυνατά του χέρια, ἐνθουσιασμένος γιατί τοῦ δινόταν ἡ εὐκαιρία νὰ φανῆ εὐχάριστος στὴ μικρὴ τους συντοφόισσα.

Μετὰ μισῆς ὥρας πορεία. ἐπρόβαλε στὸν ὁρίζοντα ἡ κορυφὴ ἑνὸς καμπαναριοῦ. Ἡ Ζίτα ἐπήδησε ἀπὸ τὴν ἀ καλιὰ τοῦ κολοσσοῦ. .

"Ἐφθασαν τέλος μετὰ ἄλλη μισὴ ὥρα στὸ πανδοχεῖο τοῦ χωριοῦ. Εἶχε ἤδη νυχτώσει Οἱ κάτοικοι εἶχαν ἀποσυρθῆ γιὰ ὕπνο. Κανεὶς δὲν βρισκόταν στὸν δρόμο

Οἱ τέσσερες σύντροφοι ἐπλήρωσαν γενναῖα τὸν πανδοχεὰ γιὰ νὰ τοὺς παραχωρήση δυὸ καλὰ δωμάτια. Καὶ χωρὶς κανένα ἐπεισόδιο, ρίχτηκαν στὸν ὕπνο.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἔφθασαν στὴν Ρουάν, τὴν πόλι μὲ τοὺς ἑκατὸ πύργους . Φ σικά, στὸν σάκκο τοῦ Τρικάμπολο δὲν εἶχε μείνει πλέον τίποτε...

VIII

Ὅπου ὁ ντ' Ἐσπὲ καὶ ἡ Σαρλὸττα ἀποφασίζουν γιὰ τὴν τύχη τῆς Ζίτας.

Ὁ πύρνος τοῦ Μαὶν βρισκόταν σὲ ἀπόστασι μερικῶν λευγῶν, πρὸς βερρὰν τῆς Ρουάν.

Τὰ κάστρα τῶν φεουδαρχῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνη ἦσαν χτισμένα ἐπάνω σὲ πανύψηλους βράχους ἀπροσιτους, ἀσφαλισμένα ἔτσι φυσικῶς ἀπὸ κάθε ἐπιδρομή.

Ὡστόσο, ὁ πύργος τοῦ Μαὶν, ὑψωνόταν στὴν κορυφὴ ἑνὸς λόφου χαμηλοῦ, καὶ ἦταν περισσότερο προσιτός. Τὴν μειονεκτικὴ του αὐτὴ ὅμως θέσι τὴν ἀνεπλήρωναν τὰ χονδρὰ τείχη, οἱ φορδειὲς τάφροι καὶ ἡ πολυπληθὴς φρουρά του.

Τὸ Μαὶν ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πύργους ποὺ εἶχε δώσει ἡ Σαρλὸττα τοῦ Ρουὰν ὡς προῖκα στὸν Ζάν ντ' Ἀμωρό.

"Ἦταν ἡ ἀγαπημένη της μοναξιά.

Ἐκεῖ κατέφευγε κάθε φορὰ ποὺ ὁ εὐγενὴς σύζυγός της ἔφευνε γιὰ κυνῆγι ἢ ἐπήγαινε γιὰ κάποιαν ὀργιαστικὴ διασκέδασι στὰ περίχωρα.

Κι' ἐκεῖ βρισκ ταν ἀπὸ τὸ βράδυ ποὺ ὁ Ζακεμινὼ μὲ τοὺς δυὸ συντρόφους του εἶχαν καταλύσει στὸ πανδοχεῖο τοῦ μικροῦ χωριοῦ, ὅπου ἔδωσαν τὴν πρώτη παρασιαοί τους.

Τὴν ἔπομένη, κατὰ τὸ βράδυ, ὁ ἦχος μιᾶς σαλπιγγος ἐξόνησε τὴν ἤρεμη ἀτμόσφαιρα τοῦ ἐξοχικοῦ τοπίου

Ἡ καρλὸττα, ποὺ βρισκόταν μόνη μέσα στὸ ὡωλάτιό της, κυττῶντας ἀφηρημένη τὶς τελευταῖες ἀναλαμπὲς τῆς φωτιᾶς ποὺ ἔσβυνε μέσα στὸ τζάκι, ἀναρίγησε

Τὸ βλέμμα της ἔλαμψε παράξενα.

— Βέρθα!, διέταξε τὴν ἀκόλουθό της, ποὺ ἔμενε ὀτὸ πλάϊ της σιωπηλή. Πήγαινε ἡμέσως νὰ δῆς ποιός εἶνε.. "Ἀραγε ὁ ξένος ποὺ μᾶς ἤρθε νἄνε ὁ βαρῶνος ντ' Ἐσπέ; "Ἂν εἶνε αὐτός, νὰ τὸν ὁδηγήσης ἀμέσως ἐδῶ...

Ἡ Βέρθα ὑποκλίθηκε καὶ βγῆκε.

Ἡ Σαρλὸττα, λάμποντας ἀπὸ χαρά, σηκώθηκε ἀπὸ τὴ μεγάλη πολυθρόνα της καὶ πλησίασε στὸ παράθυρο.

Ἡ νύχτα ἦταν σκοτεινή. Δὲν ἔβλεπε κανεὶς τίποτε ἔξω.

- Εἶμαι βέβαία ὅτι εἶνε ὁ Φρανσουὰ, ψιθύρισε Μοῦ τὸ λέει ἡ καρδιά μου...

"Ἦταν λεπτή, χαριτωμένη, μὲ πλούσια καστανὰ μαλλιὰ καὶ ὁλόφωτα γαλανὰ μάτια, ἡ Σαρλὸττα ντ' Ἀμωρό. Τὸ ὡραῖο κανονικὸ πρόσωπό της, μὲ τὴ μικρὴ αὐτὴ καὶ τὴ γλυκειὰν ἔκφρασι, εἶχε ὡστόσο κάτι τὸ παροξενο: Τὰ χείλη της ἦσαν χονδρά, σορκῶδη, κόκκινα σὰν αἰματοβαμμένα, φλιήδονα, ἔκφυλα, κτηνώδη σχεδόν, ἀλλὰ καλογραμμένα.

Καὶ ὅταν τὰ μισάνοιγε, ἀποκάλυπτε τὰ λευκά, στίλβοντα δόντια της, ποὺ ἦσαν μυτερὰ σὰν τὰ δόντια μιᾶς μικρῆς λύκαινας.

"Ἦταν ὡστόσο ἐξαιρετικὰ θελκτική, παρ' ὅλην αὐτὴν τὴν λεπτομέρεια. Καὶ οἱ λεπτὲς κινήσεις της εἶχαν τὴν εὐλυγισία τίγρεως ποὺ παίζει μὲ τὸ θῦμα της ἀναβάλλοντας διαρκῶς τὴν θανάτωσί του.

Σὲ λίνο, ἡ Βέρθα ἐπέστρεψε.

—Ὁ βαρῶνος ντ' Ἐσπὲ ἐπιθυμεῖ νὰ τὸν δεχθῆτε, κυρία.. "Ἐχει νὰ σᾶς ἀνακοινώση κάτι σπουδαῖο ἑκ μέρους τοῦ δουκὸς καὶ εὐγενεστάτου συζύγου σας ντ' Ἀμωρό.

Ἡ Σαρλὸττα ἔνευσε καταφατικά.

Ἡ Βέρθα ἐφυγε.

Πισω ἀπὸ τὶς βαρειὲς κουρτίνες τῆς πόρτας, ἐλφανίσθηκε ὁ ντ' Ἐσπέ Ἡ Βέρθα ἔκλεισε σιγὰ τὴν πόρτα πίσω του.

Ἡ Σαρλὸττα ἀργὰ προχώρησε πρὸς αὐτὸν Καὶ χαμογελῶντας, ἀνοιξε τὰ χέρια τη.

Ἀγκαλιάστηκαν μὲ πάθος καὶ ἀντήλλαξαν ἕνα παρατεταμένο φιλί.

"Ὑστερα ἡ δούκισσα πῆγε καὶ ἐκάθησε στὴν πολυθρόνα της Ὁ ντ' Ἐσπὲ ἔσπλωσε ἐμπρὸς στὰ πόδια της, ἐπάνω σ' ἕνα μαξιλάρι.

— Πές μου λοιπόν, εἶπε πρῶτος ὁ Φρανσουὰ, τί νέα ἔχεις ἀπὸ τὴν κομητεία τοῦ Ρενάτου;

—Ὦ! Δὲν εἶσαι βλέπω διόλου εὐγενικός. Μοῦ φαίνεται πὼς θἄπρεπε πρῶτα νὰ ρωτήσης τί γίνεται ἡ ἀγαπημένη σου Σαρλὸττα τῆς Ρουάν, ἡ βασίλισσα τῆς καρδιᾶς σου...

— Ἔξω πολὺ καλὰ ὅτι ἡ βασίλισσα τῆς καρδιᾶς μου χαίρει ἄκρας ὑγείας, ἔπε μὲ κάποιαν δόσι εἰρωνείας στὴ φωνὴ ὁ Φρανσουὰ, ἀφοῦ τὴν βλέπω νὰ λάμπη ὁλόκληρη ἀπὸ εὐτυχία

Ἀπὸ εὐτυχία γιατὶ σὲ ξαναβλέπει.

—Ὅπως κι' ἐγώ, ποὺ βρίσκομαι αὐτὴ τὴ στιγμὴ πάλι κοντά σου... Ἀλλά, δὲν μοῦ ἀπήντησες στὴν ἐρώτησί μου:

Τόσο πολὺ ἐνδιαφέρεσαι, λοιπόν, γιὰ τὴ ἐπιτυχία τῶν σχεδίων τοῦ συζύγου μου, γιὰ τὸ μέλλον καὶ τὶς φιλοδοξίες του..

— Δὲν εἶμαι μήπως ὁ φίλος του, Σαρλὸττα ; Δὲν σ' ἀγαπῶ μήπως τρελλά ; Δὲν πρέπει συνεπῶς νὰ ἐνδιαφέρωμαι γιὰ τὴν εὐτυχία καὶ τῶν δυὸ σας ;

Ἡ Σαρλὸττα ἐχαμογέλασε εἰρωνικά:

—Ἂν μ' ἀγαπᾶς, ὅπως διατείνεσαι, πῶς μπορεῖς ν' ἀγαπᾶς καὶ τὸν ἄνδρα καὶ ἀφέντη μου !

Ὁ ντ' Ἐσπὲ σηκώθηκε ἀπ' τὴ θέσι του δυσαρεστημένος.

— Δὲν μοῦ ἀπαντᾶς, τῆς εἶπε. Τί ἀπέγινε μὲ τὴν κομητεία τοῦ Ἀνζοῦ ; Σοῦ τὴν παρεχώρησε ;

- Ναί.

Ὁ ντ' Ἐσπὲ ἄφησε ἕναν ἀνασταναυμὸ ἀνακουφισμοῦ

—Ἀ ! Εἶμαι τόσο εὐτυχισμένος !, ψιθύρισε.

Καὶ ἀρπάζοντας τὸ ἀλαβάστρινο χέρι τῆς ὡραίας γυναίκας, τὸ ἐγέμισε φιλιά.

Ἔκπληκτη, ἡ δούκισσα τὸν ἀτένισε.

— Εἶσαι, λοιπόν, εὐτυχισμένος ἐπειδὴ θὰ γίνω κόμησσα οὔ Ἀνζοῦ ; Ἀλλά, δὲν καταλαβαίνω, τί ἔχει νὰ προσθέση αὐτὸ στὸν ἔρωτά μας ;

— Τίποτε, ἀναμφ βόλως.. Ἀλλά, νὰ ! Εἶνε γιὰ μένα μιὰ εὐτυχία νὰ σὲ βλέπω ἰσχυρότερη, πλουσιώτερη, νὰ ξέρω ὅτι ἔχεις μιὰ Ἰσότιμη θέσι μὲ τὶς πριγκήπισσες τοῦ βασιλικοῦ οἴκου, ὅτι ἴσως, πιὸς ξέρει, μπορεῖ νὰ γίνης μιὰ μέρα βασίλισσα...

"Ὅπως ἡ ἐξαδέλφη μου Ἰσαβέλλα!, ἐφώνησε ἡ Σαρλὸττα μὲ μάτια ποὺ ἀστραφταν. Αὐτὸ θὰ τὸ ἐπιθυμοῦσα ἀναμφιβόλως...

— Βλέπεις!, εἶπε θριαμβευτικὰ ὁ Φρανσουὰ. Εἶνε κάτι τὸ ποθεῖς τόσο κι' ἐσύ!..

— Ποιὰ γυναῖκα δὲν θὰ ποθοῦσε νὰ φορέση ἕνα βασιλικὸ στέμμα στὸ κεφάλι της, νὰ ἐξουσιάζη ἕνα βασίλειο, νὰ ἔχη ὑπὸ τὰς διαταγάς της ἑκατομμύρια ὑπηκόων, νὰ περιστοιχίζεται ἀπὸ εὐγενεῖς Ἱππότες καὶ ἰσχυροὺς ἄρχοντες, νὰ κάνη γιὰ σβύνουν μπροστὰ στὴν αἴγλη τῆς ἐιφανείσεώς της καὶ οἱ ὁμορφότερες γυναῖκες τοῦ βασιλείου της...

—"Ἀχ, θεέ μου! Κι' ἐγώ, ποὺ σὲ λατρεύω τόσο, νὰ μὴ μπορῶ νὰ σοῦ Ικανοποιήσω αὐτὸν τὸν πόθο... Νὰ μὴ εἶμαι εἰς θέσιν νὰ σοῦ προσφέρω αὐτὸ τὸ στέμμα ποὺ τόσο ποθεῖς Ἀλλοίμονο! "Ἐνας ἄλλος εἶνε γραφτὸ νὰ σοῦ προσφέρη αὐτὴ τὴν εὐτυχία, ἕνας ἄλλος ..

Οἱ δυὸ ἐρασταὶ συνωμοτοῦν σιωπηλὰ

"Ἐκρυψε τὸ πρόσωπό του μέσα στὰ χέρια του, σὲ μιὰ περίφημη ὑποκριτικὴ στάσι, ἐνῶ ἐψιθύριζε λόγια ἀπελπισμένα. Ἡ Σαρλὸττα συγκινήθηκε. Ἀπεῖχε πολὺ ἀπὸ τοῦ νὰ μαντέψη τὴν ὑποκρισία του.

"Ἐσπευσε κοντά του, τοῦ ἀγκάλιασε μὲ τὰ δυὸ λευκά της χέρια τὸν λαιμό καὶ ἄρισε νὰ τοῦ φιλᾶ τὰ μάτια μὲ περιπάθεια.

— Δὲν μὲ νοιάζει, ἀγαπημένε μου, οὔτε γιὰ τὰ πλούτη, οὔτε γιὰ τὴν δόξα ποὺ μὲ περιμένουν. Ἐγὼ ἐσένα μονάχα ἀγαπῶ κι' ἐσένα μονάχα λατρεύω. "Ὅλα τ' ἄλλα μοῦ εἶνε ἀδιάφορα. "Αν ἐπιθυμῶ νὰ γίνω βασίλισσα, εἶνε γιὰ νὰ σὲ καταστήσω τὸν ἰσχυρότερον ἀνάμεσα στοὺς ἰσχυροὺς, ὥστε κανεὶς νὰ μὴ σὲ φτάνη σὲ δόξα, δύναμι καὶ μεγαλεῖον, στὴν αὐλή μου. Θὰ εἶσαι ὁ πρῶτος μετὰ τὸν ἄνδρα μου. Ἀλλὰ ποὺ εὐτυχέστερος ἀπ' αὐτόν, γιατὶ θἄχης τὴν εὔνοια καὶ τὸν ἔρωτά μου... Γιατὶ μέσα στὴν καρδιά μου θὰ βασιλεύης μονάχα ἐσύ καὶ κανεὶς ἄλλος... Ὁ ἀληθινὸς βασιλιᾶς θὰ εἶσαι ἐσύ !

Ὁ Φρανσουὰ ντ' Ἐσπὲ ἐγέμισε φιλιὰ τὸ ξαναμμένο ἀπὸ τὸν ἔρωτα πρόσωπο τῆς ὡραίας Σαρλὸττας. Ἤταν ἢ ἀνταπόδοσίς του στὴν θερμὴ αὐτὴν ἐξομολόγησι.

—"Ας ἐρχόνταν ἔτσι τὰ πράγματα, εἶπε ἀναστενάζοντας καὶ θἄμουν εὐχαριστημένος νὰ διατηροῦσα τὴν ἀγάπη σου καὶ τίποτε ἄλλο. Καὶ τότε, ὁ μόνος φόβος ποὺ θὰ μποροῦσα νὰ εἶχα θἄταν μήπως καὶ ἐμενες κάποτε χήρα... Ὁπότε, σὰν βασίλισσα τῆς Γαλλίας ποὺ θὰ ἦσουν, θὰ σ' ἀνάγκαζαν νὰ παντρευθῆς κάποιον ἄλλον, ποὺ ἴσως μὲ τὸν καιρὸ τὸν ἀγαπήσης...

"Ἡ Σαρλὸττα ἄρχισε νὰ γελᾶ :

—Ὁ Ζάν ντ' Ἀμωρό, εἶπε, εἶνε ὑγιέστατος καὶ δὲν διατρέχει κανέναν φόβο νὰ πεθάνη τόσο γρήγορα...

— Ποιὸς μπορεῖ νὰ ξέρη, ψιθύρισε ὁ Φρανσουὰ.

— Δηλαδή ;

— Κάποιο ἀτύχημα, μιὰ κακοτυχία...Ὅλα εἶνε γιὰ τοὺς ἀνθρώπους. "Εκόπταξε κατάματα τὴν νεαρὰ δούκισσα. Τὸ διαπεραστικό, σκληρὸ βλέμμα του, γεμᾶτο ἀπειλή, ἔκαμε τὴν Σαρλὸττα ν' ἀναριγήση.

— Κάποιο ἀτύχημα. ., εἶπε αὐτή.

— Ναί. Ὁ εὐγενὴς δοὺξ εἶνε μανιακὸς μὲ τὸ κυνῆγι Διόλου ἀπίθανο νὰ ξεκοιλιάση κάποτε τὸ ἄλογό του κανένας ἀγριόχοιρος. Καὶ νὰ χυμήξη κατόπι κι' ἐπάνω στὸν δοῦκα . Ὁ σύζυγός σου ὁρμᾶζει κάθε βράδυ μὲ τὴν συντροφιά σκληρῶν καὶ ἀπότομων ἀρχόντων, ποὺ δὲν θὰ ἐδίσταζαν σὲ μιὰ στιγμὴ θυελλώδους συζητήσεως νὰ σύρουν τὰ σπαθιὰ των μεθυσμένοι καὶ νὰ σκοτώσουν ὁποιονδήποτε. . "Ἀκόμη καὶ τὸν δοῦκα

Ὁ ντ' Ἀμωρὸ εἶνε ἕνας πολὺ κακὸς σύζυγος, ποὺ παραμελεῖ τὴν χαριτωμένη γυναῖκα του, ἀγνοεῖ τὰ συζυγικά του καθήκοντα καὶ ἐπιδίδεται σὲ ἀκατανόμαστα ὄργια μὲ τὶς πιὸ χυδαῖες γυναῖκες... Ποιός σᾶς λέει ὅτι δὲν θὰ βρεθῆ μια μέρα ἕνας ζηλότυπος ἐραστὴς ποὺ θὰ θελήση νὰ ἐκδικηθῆ; "Α, Σαρλὸττα, κι' ὁ πιὸ ἰσχυρὸς ἄρχοντας ὑπόκειται στὴ μοῖρα ἑνὸς ἀπροόπτου ἀτυχήματος...

Ἡ Σαρλὸττα ἐκάρφωσε τὸ ἐρευνητικο της βλέμμα στὸν ἐραστή της μὲ ἐμπιστοσύνη

— Ναί, ἔχεις δίκηο, τοῦπε.

— Καὶ ἂν συμβῆ στὸν δοῦκα ἕνα τέτοιο ἀτύχημα, τί θὰ κσμης ;

— Σοῦ ἔχω χαρίσει, μὴν ξεχνᾶς, τὴν καρδιά μου. Καὶ δὲν συνηθίζω νὰ παίρνω πίσω ὅ,τι δίνω Θὰ λυπηθῶ πολὺ γιὰ τὸ ἀπροσδόκητο κακὸ ποὺ θὰ βρῆ τὸν σύζυγό μου καὶ θὰ ξεχάσω τὶς ἀπιστίες του στὴν ἀγκαλιά ἐκείνου ποὺ ἀγαπῶ...

— Καὶ ἄν τὸ ἀτύχημα αὐτὸ ἦταν ἕνας φόνος ;

— Θὰ τιμωρηθῆ ὁ φονηᾶς !, εἶπε ἡ Σαρλὸττα μὲ φωνὴ ποὺ ἐπάλλετο ἀπὸ συγκίνησι "Ενα ἀτύχημα μπορεῖ νὰ συγχωρηθῆ, ὄχι ὅμως κι' ἕνας φόνος. .

"Ὁ ντ'Ἐσπὲ ἐχαμήλωσε τὸ κεφάλι.

—"Ελα, τοῦπε μὲ γλυκύτητα ἡ Σαρλὸττα. Μὴν κάθεσαι καὶ «ἀνεις τώρα τέτοιες σκέψεις... Δὲν ξέρεις τὴν καρδιὰ τῆς ἀγαπημένης σου ; Σοῦ εἶνε ὁλόκληρη δοσμένη... Μά, πῶς θὰ μποροῦσα ποτὲ νὰ παντρευτῶ τὸν δολοφόνο τοῦ συζύγου μου ; "Ολοι οἱ συνέγεις ἡγεμόνες θὰ ἐξεγείροντο ἐναντίον μου. Καὶ πολὺ δικαίως ..

Ὁ ντ' Ἐσπὲ κατάλαβε τὸν ὑπαινιγμὸ τῆς Σαρλὸττας.

"Ἡ καρδιά του ἐπλημμύρισε ἀπὸ χαρά.

—"Ας ἀλλάξωμε θέμα, εἶπε ζω

Το Λεξικό της Νοικοκυράς

Α (συνεχεια)

Αὐγά (συνέχεια): Λεκέδες αὐγοῦ σὲ ὕφασμα βγαίνουν ἐάν βυθίσετε τὸ λερωμένο μέρος σὲ κρύο νερὸ καὶ τὸ τρίψετε κατόπιν μ' ἕνα πανάκι βρεγμένο. Τὸ σιδερώσετε κατόπιν, πρὶν στεγνώση.

Τὸ ἀσπράδι τοῦ αὐγοῦ εἶνε μοναδικὸ ἀντιδοτο γιὰ τὶς δξεῖες δηλητηριάσεις. Τὸ ξερο-ψημένο ἀσπράδι εἶνε νοστιμώτατο, ἀλλὰ ἐξαιρετικὰ δύσπεπτο. Ὁ ροκὸς τοῦ τοῦ αὐγοῦ ἀπαγορεύεται στοὺς ἀσθρτικούς. Τὸ ἀσπράδι, σ' ὅσους ὑποφέρουν ἀπὸ νεφρὰ καὶ λευκωματουρίαν.

Γιὰ νὰ γεννοῦν αὐγὰ οἱ κότες: Πσίρνετε πιπέρι 2 μέρη, καὶ ἄλλα 5 μέρη, ζιλιαβέρι 6 μέρη, μέλαθρο 2 μέρη, καρὰ μπογιὰ 4 μέρη, τ' ἀνακατώνετε ὅλα καὶ ἀπὸ τὸ μίγμα αὐτὸ δίνετε λίγο κάθε φορὰ μὲ τὴν τροφή τους

Ἀϋπνία: Τὰ αἴτια ποὺ μποροῦν νὰ προκαλέσουν μιὰν ἀϋπνία εἶνε πάμπολλα, ὅπως νευρικὲς παθήσεις, ἀναιμία, ἀλκοολισμός, κατάχρησις καπνοῦ, σωματικὴ ἢ πνευματικὴ ὑπερκόπωσις, δύσπεψία, κτλ. Πολὺ κακὸ κάνουν ὁ βαρὺς κοφὲς καὶ τὸ δυνατὸ τσάϊ, σ' ὅσους συνηθίζουν νὰ τὰ πίνουν ἀργὰ τὸ βράδυ.

Ἡ νοικ κυρὰ μπορεῖ νὰ βοηθήση τοὺς πάσχοντας ἀπὸ ἀϋπνίαν νὰ τὴν καταπολεμήσουν, ἂν τοὺς παρεχωρήση εὐάερο καὶ ἥσυχο δωμάτιο ὕπνου, μὲ θερμοκρασία ποὺ δὲν πρέπει νὰ ὑπερβαίνη τοὺς 30° καὶ νὰ τοὺς σερβίρη τὸ φαγητὸ 2 ½ τοὐλάχιστον ὧρες πρὸ τοῦ βραδυνοῦ φαγητοῦ.

Πολὺ καλὸ κανοῦν στοὺς ὑποφέροντας ἀπὸ ἀϋπνία θερμὰ λουτρὰ παρατεταμένα ἢ ψυχρὲς πλύσεις τοῦ σώματος.

"Ενα ἔλαφρὸ καὶ ἀβλαβὲς ὑπνωτικὸ εἶνε τὸ τίλιο καθὼς καὶ λίγο ἀνθόνερο μέσα στὸ γάλα. Ἡ ἀϋπνία ἐξαντλεῖ τὸν ὀργανισμὸ καὶ γι' αὐτὸ πρέπει νὰ καταπολεμῆται.

Ἀφτρες: Εἶνε οἱ γνωστὲς ἐκεῖνες ἐνοχλητικὲς φυσαλίδες, χρώματος λευκοκιτρίνου, ποὺ σχηματίζονται στὸν βλενογόνον τοῦ στόματος, εἴτε ἀπὸ δυσπεψίαν εἴτε ἀπὸ εἰδικὸ μικρόβιον. Παρουσιάζονται συχνότατα στὰ μικρὰ παιδιὰ ποὺ ἔχουν τὴν κακὴ συνήθεια νὰ μὴν πλένουν συχνὰ τὰ χέρια τους καὶ νὰ βάζουν τὰ δάχτυλα στὸ στόμα τους.

Στὶς γυνοῖκες, ἀφτρες παρουσιάζονται συνήθως ὅταν ὑπάρχουν ἀνωμαλίαι τῶν ἀοιήκων Ἀποτελεσματικὸ φάρμακό τους εἶνε τὸ μουρόνερο, ὁ χυμὸς δηλαδὴ τῶν μούρων, ποὺ πολεῖται σ' ὅλα τὰ φαρμακεῖα. Μ'αὐτὸ θὰ γίνουν συχνὲς πλύσεις τοῦ στόματος Επίσης πολὺ καλὲς εἶνε καὶ πλύσεις μὲ δξυζενὲ Τέλος, ἄλλος τρόπος ἐξαλείψεώς των εἶνε ἐπάλειψις τῶν φυσαλίδων μὲ ἰώδιον καὶ καυτηριασίς των μὲ πέτρα τῆς κολάσεως.

Ἀπὸ ἀφτρες ὑποφέρουν ἐπίσης τὰ βρέφη, ἰδίως τὰ ἀτροφικά, λόγω δυσπεψίας Ἡ μητέρα δὲν πρέπει ποτὲ νὰ τὶς καθαρίζη εἰσάγοντας τὸ δάκτυλό της μέσα στὸ στόμα τοῦ βρέφους Θεροπευτικὸν καὶ ἀνακουφιστικὸν μέσον εἶναι πρὸς τοῦτο τὸ συχνὸ πλύσιμο τοῦ θυλάστρου (βυζάστρας) μέσα σὲ διάλυσι βορικοῦ καὶ γλυκερίνης

Ἀφλεκτον: Πολλὲς φορὲς μέσα στὸ σπίτι μᾶς χρειάζεται ἕνα κομμάτι χαρτόνι ἢ ὕφασμα ποὺ νὰ μὴν «ἀρπαζη» ἀπὸ τὴν φωτιά Αὐτὸ θὰ τὸ ἐπιτύχωμε ἂν ἐμβαπτίσωμε τὸ χαρτὶ ἢ τὸ ὕφασμα δυὸ φορὲς μέσα σὲ πυκνὴ διάλυσι στίψης, ἐάν δὲν πρόκειται περὶ ξύλου, νὰ τὸ ἐπιχρισωμε μὲ πυρετικὸν κάλι

Ἀχλάδι: Τ' ἀχλά ια εἶνε ἕνα ἐξ ἴσου θρεπτικὸ φροῦτο ὅπως καὶ τὰ μῆλα Περιέχουν τὴν ἴδιαν ἀναλογία ζακχάρου καὶ ὀλιγώτερα δξέα. Ἀπὸ τὸν φλοιό τους οἱ νυκοκυρές μας κατασκευάζουν σιρόπι, τὸ ὁποῖον θεωροῦν ἄριστο διουρητικόν

Ἄχμρον: Οἱ νοικοκυρές μας πρέπει ν' ἀποφεύγουν τὴν κατασκευὴ στρωμάτων ἀπὸ ἄχυρο, γιατί, ἂν καὶ φθηνότερο ὅλων, ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ συγκρατῆ ὅλων τῶν εἰδῶν τὰ μικρόβια, ἡ δὲ δυσοσμία ποὺ ἀποκτᾶ μὲ τὴν μακροχρόνιον χρῆσιν εἶνε ἀνθυγιεινή.

Β

Βάδισμα βρεφῶν: Τὸ πρῶτο «περπάτημα» τοῦ βρέφους εἶνε τὸ κοινῶς λεγόμενον «μπουσούλισμα» ποὺ ἔκτελεῖ μὲ τὰ ποδια καὶ τὰ χέρια μαζί. Τὸ ἀρκούδισμα αὐτὸ εἶνε μιὰ ἀπαραίτητη ὑγιεινὴ γυμναστικὴ καὶ δὲν πρέπει νὰ τὴν ἀποτρέπωμε. Ἀπεναντίας, πρέπει ν' ἀφίνωμε τὸ μωρὸ νὰ παίζη κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, στρώνοντας χάμω μιὰ κουβέρτα, ποὺ νὰ πλένεται εὐκολα καὶ ἔπανω στὴν ὁποίαν δὲν πρέπει νο πατοῦμε μὲ τὰ παπούτσα ποὺ φοροῦμε στὸ δρόμο.

Πολλοὶ γονεῖς στενοχωροῦνται γιατὶ τὸ παιδί τους ἀργεῖ νὰ περπατήση. Αστὸ δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία καὶ δὲν πρέπει ν' ἀνησυχῆ κανέναν. Ὅταν τὸ βρέφος νοιώση ὅτι ἔχει τὶς ἀπαιτούμενες δυνάμεις, θὰ ἐπιχειρήση μόνο του νὰ σταθῆ καὶ νὰ βαδίση.

Συχνά, τὸ πρόωρο βάδισμα, στὸ ὁποῖον προτρέπουν οἱ γονεῖς τὸ παιδί τους, προκαλεῖ στράβωμα τῶν ποδιῶν του. Γίνονται δηλαδὴ αὐτὰ «ρεβά», μὲ μιὰν καμπύλη κλίσι πρὸς τὰ ἔξω.

Ὅταν τὸ βρέφος μαθαίνει νὰ βαδίζη, δὲν πρέπει νὰ τὸ κρατᾶ ἡ μητέρα του ἀπὸ τὰ δυὸ χέρια καὶ ἀπὸ πίσω Ὑπάρχουν πρὸς τοῦτο εἰδικὲς τιράντες, ποὺ στηρίζονται σὲ μιὰ φαρδειὰ ζώνη, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐξαρτῶνται δυὸ τιράντες ἡ δὲ μητέρα κρατᾶ τὶς κορδέλλες ὑποβοηθῆ ἔτσι τὸ παιδάκι της στὸ νὰ μάθη τὸν πρῶτο βηματισμό του

Τὸ συστημα εἶνε εὐφυὲς καὶ ὑγιεινότατο, γιατὶ ἔτσι δὲν πέφτει ὅλο τὸ βάρος τοῦ μικροῦ σώματος στὰ τρυφερὰ καὶ εὔπλαστα πόδια τοῦ βρέφους, τὰ ὁποῖα δὲν διατρέχουν πλέον τὸν κίνδυνο νὰ γίνουν ρεβά.

Βαζελίνη: Μοναδικὸν ἀντίδοτον κατὰ τῶν ἐγκαυμάτων. Ὅταν πρόκειται περὶ ἁπλοῦ ἐγκαύματος (τὸ μέρος πρήζεται καὶ κοκκινίζει), ἐπιθέτομε ἀποστειρωμένην βαζελίνη καὶ ἐπιδένομε μὲ γάζα.

Ἐπίσης χρησιμοποιεῖται καὶ ὡς καλλυντικὸν γιὰ τὴν λίπανσι τοῦ ξηροῦ δέρματος. Μιὰ μοναδικὴ ἀλοιφὴ γιὰ τὴν περιποίησι τῶν χεριῶν εὐθὺς μόλις τελειώσετε τὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ, εἶνε ἡ ἀκόλουθη. Ἔχει ὡς βάσιν τὴν βαζελίνη καὶ εἶνε ἀθωοτάτη:

Βαζελίνη	40	γραμμάρια
Λανολίνη	20	»
Ὀξείδιον ψευδαργύρου	5	»
Τολκ	4	»
Θειϊκὸς ψευδάργυρος	1	»
Ἀπόσταγμα νέρολι	30	σταγόνες

Καθιστᾶ τὰ χέρια μαλακὰ καὶ λευκά.

Βαλεριάνα: Οἱ ρίζες τοῦ φυτοῦ της φύονται σὲ πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος. Τὸ ἐκχύλισμα τους ἐπενεργεῖ καταπραϋντικῶς στὰ νεῦρα καὶ γι' αὐτὸ δίνεται ὡς ἐλαφρὸ ὑπνωτικό.

Τὸ βάμμα τῆς βαλεριάνας δίνεται κατὰ τῆς ὑστερίας.

Βαμβακερὰ ὑφάσματα: Τὰ βαμβακερὰ ὑφάσματα εἶνε στερεὰ καὶ ὄχι ἀκριβά. Τὸ βαμβακερὸ βελοῦδο χρησιμοποιεῖται γιὰ τὴν κατασκευὴ ἑνὸς πλήθους γυναικείων φορεμάτων. Πολὺ στερεὸ καὶ κομψὸ εἶνε τὸ βαμβακερὸ ριγέ βελοῦδο, γνωστὸν ὡς «βελοῦρ κοτελέ», τὸ ὁποῖον εἶνε μοναδικὸ γιὰ παιδικὰ φορεματάκια γιατὶ πλένεται εὐκολώτατα.

Τὰ βαμβακερὰ ὑφάσματα, ποὺ δὲν διατρέχουν τὸν κίνδυνο νὰ ξεβάψουν, μπουγαδιάζονται καὶ βράζονται χωρὶς φόβο νὰ καταστραφοῦν.

Βανίλια: Ἀρωματικὸ φυτὸ ποὺ χρησιμοποιεῖται εὐρύτατα στὴν ζαχαροπλαστική.

Ἡ πάλη τῆς ὕλης ἐτελείωσε. Τὸ Χάος — ὁ ἄμορφος καὶ ἀκατέργαστος ὄγκος ἀνομοίων καὶ ἀκατανεήτων πραγμάτων — διαχωρίσθηκε Διαμορφώθηκε ἡ γῆ, ἡ πύρινη δυναμις τοῦ κοίλου καὶ ἀβεβαίου οὐρανοῦ ἔλαμψε κι' ἐγκαταστάθηκε στὴν ὑψηλὴ της ἀκ ὁπολι. Ἡ γῆ, πιὸ πυκνὴ ἀπὸ τὸν αἰθέρα, εἴλκυσε τὰ βαρεια σώματα κι' ἐπιέσθηκε ἀπὸ τὸ Ἴδιο τὸ βάρος της. Ἡ κοσμογονία ἐτελείωσε· παρουσιάσθηκαν τὰ ζῶα, ἀλλ' ἔλειπε τὸ κολύτερον κι' ἐγεννήθηκε τότε ὁ ἄνθρωπος. Εἶτε ἀπὸ θεῖαν ὕλην τὸν ἔπλασεν ὁ δημιουργὸς τῶν ὄντων — ἢ ἀρχ ἐνὸς κολύτερου κόσμου — εἴτε ἡ νεοδημιούργητη γῆ, ποὺ μόλις ἀποχωρίσθηκε ἀπὸ τὸν ὑψηλὸ ἰθέρα διατήρησε ὅ,τι παρέλαβε ἀπὸ τὸν οὐρανό, ὁ γόνος τοῦ Ἰαπετοῦ τ' ἀνακάτεψε μὲ τὰ ποταμίσια νερὰ κ ι ἔπλασε τὸν ἄνθρωπο, ὅμοιον σὰν τοὺς θεοὺς Γ' ἄλλα ζῶα τἄβαλε νὰ βλέπουνε προηνῆ πρὸς τὴν γῆ. Ἀλλὰ στὸν ἄνθρωπο ἔδωσε πρόσωπο ὀρθό, τέτοιο ποὺ νὰ κιν ἠται καὶ νὰ βλέπῃ τὸν οὐρανό. Κι' ἔτσι, ἡ γῆ, ποὺ ἤτανε πρὶν ἀκατέργαστη, ἄλλαξε κι' ἀπέκτησε ἄγνωστες μορφὲς ἀ θρώπων...

Πρῶτος γεννήθηκεν ὁ χρυσοῦς αἰώνας ποὺ ἐξακοῦσε τὸ δίκαιο καὶ τὴν πίστι χωρὶς νόμους. Δὲν ὑ ἤρχαν οὔτε ποινή, οὔτε φόβος, οὔτε ἐδιαβάζονταν λόγια ἀπειλητικά, γραμμένα σὲ χα ἀλκινες στῆλες, οὔτε φοβότανε νὰ ἰδῇ τὸν δικαστή του ὁ κάθε πολίτης. Δὲν ὑπόχανε πλοῖα ἢ ὅπλα, κράνη καὶ σάλπιγγες,

Ὁ κόσμος ζοῦσε σὲ εἰρήνη εὐχάριστη κ ι ἡ γῆ, χωρὶς νὰ κα ιεργῆται, ἔδινε ὅ,τι ἤτανε χρήσιμο στοὺς ἀνθρώπους Ἡ ἄνοιξις ἤτανε παντοτεινὴ καὶ αἰώνια.

Ὅταν ὁ Κρόνος ἐγκρεμίσθηκε στὸν σκοτεινὸ Τάρταρο κι' ἐπῆρε τὴν ἐξουσία ὁ Ζεύς, διαμορφώθηκε ἡ ἀργυρῆ γενεά Κατώτερη ἀπὸ τὴ χρυσῆ, ἀλλ' ἀνώτερη ἀπὸ τὴν τρίτη ἐποχή, τὴν χάλκινη Τότε ὁ θεὸς ἐπεριώρισε τὴν ἀνοιξι, ἔφτιαξε τὸ καλοκαῖρι καὶ τὸν χειμῶνα καὶ διήρεσε τὸν χρόνο σὲ τέσσερα διαστήματα. Τότε γιὰ πρώτη φορὰ ἔγινε φλογερὸς ὁ ἀέρας καὶ δημιουργήθηκε ἀπὸ τοὺς ἀνέμους ὁ πάγο . Τότε τρυπώσανε στὰ σπίτια οἱ ἄνθρωποι—σὲ ἄντρα καὶ καλύβες — καὶ τότε ἐκαλλιεργήθηκε ἡ γῆ.

Ἔπειτα ἦρθε ἡ χάλκινη γενεά. Ἀγριώτερη, ἀλλ' ὄχι κακούργα, ὅπως ἡ τετάρτη, ἡ σκληρὴ σιδερένια. Ἀμέσως κατὰ τὴ σιδερένια γενεὰ τὸ κάθε κακὸ ἐτρύπωσε τὸν αἰώνα ποὺ φτιάχθηκε ἀπ τὴν χειρότερη φλέβα. Ἔφυγε ἡ ντροπή, ἡ ἀλήθεια κι' ἡ πίστις καὶ τὴ θέσι τους τὴν ἐπῆραν οἱ ἀπάτες κι' οἱ δόλοι, οἱ ἐνέδρες, ἡ βία κι' ἡ ἀνόσια πλεονεξία. Οἱ ἄνθρωποι ἀρπάξανε γιὰ νὰ ζοῦνε, ὁ ξένος δὲν ἦταν ἀσφαλὴς στὸ σπίτι ποὺ τὸν φιλοξενοῦσαν, οὔτε ὁ πεθερὸς ἀπὸ τὸν γαμπρό. Καὶ ἡ ἀδελφικὴ ἀγάπη ἦταν σπάνια. Ὁ ἄνδρας ἐπιθυμοῦσε τὴν ἐξόντωσι τῆς γυναίκας του, κι' αὐτὴ τὴ δική του, οἱ τρομερὲς μητριὲς δολοφονοῦσαν, ἡ εὐσέβεια κοιτότανε νικημένη. Γιὰ νὰ μὴν εἶναι ὁ ψηλὲς αἰθέρας ἡσυχότερος ἀπὸ τὴ γῆ, οἱ Γίγαντες ἐπιθυμήσανε τὸ οὐράνιο βασίλειο καὶ μαζέψανε βουνὰ νὰ κάνουνε σωρὸ ὡς τὰ ψηλὰ ἀστέρια. Τότε ὁ παντοδύναμος Ζεὺς ἔσπασε μὲ κεραυνοὺς τὸν Ὄλυμπο, ἔρριξε κάτω ἀπὸ τὴν Ὄσσα τὸ Πήλιο καὶ ἡ γῆ λένε πὼς ἐγέννησε νέους ἀνθρώπους ἀπο τὸ αἷμα ποὺ χύθηκε. Ἀλλὰ κι' αὐτὴ ἡ γενεὰ καταφόνησε τοὺς ἐπουρανίους καὶ πεθοῦσε τὴ βία καὶ τὸν στυγερὸ φόνο.

Ὅταν εἶδε ὅλ' αὐτὰ ἀπὸ τὴν ὑψηλή του ἀκρόπολι ὁ Ζεύς, θυμωμένος ἔκλεσε τὸ συνέδριο τῶν θε ν. Ὑπάρχει δρόμος μετέωρος, ποὺ διχοτομεῖ τὸ στερέωμα καὶ φαίνεται ὅταν ὁ οὐρανὸς εἶναι αἴθριος, κι' ὁ ὁποῖος ὀνομάζεται Γαλαξίας, φανερὸς ἀπ' τὴ λευκότητά του. Αὐτὸν ἀκολουθοῦν οἱ ἐπουράνιοι ἰὰ νὰ φθάσουνε στὰ βασίλεια τοῦ ἐρίγδουπου ἀρχηγοῦ. Δεξιὰ κι' ἀριστερὰ εἶναι τὰ μένα ρά τους, μ' ἀνοιγμένες τὶς πόρτες. Ὅταν ὅλοι ἐκάθησαν στὶς μαρμάρινες ἕδρες, ὁ Ζεύς, ἀφοῦ ἔσεισε τρεῖς καὶ τέσσερις φορὲς τὴ φοβερὴ χαίτη του, πράγμα ποὺ τράνταξε τὴ γῆ, τὴ θάλασσα καὶ τ' ἀστέρια. Ἔπειτα ἄνοιξε τὸ θυμωμένο του στομα, κι' ἀφοῦ περιέγραψε τὴν ἀνθρώπινη κακία, ἀγανακτισμένος

Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΕΤΑΞΥ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΥΛΟΥ
ΘΕΟΙ ΚΑΙ ΗΜΙΘΕΟΙ

ΔΕΥΚΑΛΙΩΝ

ἐξακολούθησε:

—Ὀρκίζομαι στὰ καταχθόνια νερὰ ποὺ τρέχουνε στὸ τύγιον ἅλσος, πὼς ἔκαμα ὅ,τι ἔπρεπε γιὰ νὰ διορθώσω τὴν κατάστασι Ἀλλ' ἡ ἀθεράπευτη πληγὴ πρέπει νὰ κοπῆ μὲ τὸ ξίφος, γιὰ νὰ μὴ μολύνῃ καὶ τὰ γεσὰ ἔλη. Κανεὶς δὲν εἶναι ἀσφαλισμένος στὴ γῆ, ἀφοῦ καὶ σὲ μένα ποὺ κυβερνῶ ἐσᾶς καὶ τὸν κεραυνό, ἔ,τησε παγίδα ὁ ἄθλιος ἐκεῖνος Λυκάων. . .

Καὶ τοὺς διηγήθηκε ὅτι, γυρίζοντας κάποτε στὸν κόσμο, ἔπῆγε νὰ φιλοξενηθῆ στὸ παλάτι τοῦ Λυκάονος, τοῦ βασιλιᾶ τῆς Ἀρκαδίας. Μὲ τὰ σημάδια ποὺ ἔδωσε, ὁ λαὸς ἐκατάλαβε πὼς ἦρθε θεὸς κι' ἄρχισε νὰ προσεύχεται. Ἀλλ' ὁ δύσπιστ ς Λυκων θέλησε νὰ βεβαιωθῆ ἂν ἦτανε τέτοιος, κι' ἀποφάσισε νὰ τὸν δολοφονήση, τότε ποὺ αὐτὸς θὰ κοιμόταν. Καὶ χωρὶ νὰ ἀρκεσθῆ σ' αὐτό, ἔκοψε μὲ τὸ ξίφος τὸν λαιμὸ ἑνὸς ὁμήρου ἀπεσταλμένου ἀπὸ τὸ γένος τῶν Μολοσσῶν καὶ τὰ ξεστὰ ἀκόμη κομμάτια του, ἄλλα τἄβρασε κι' ἄλλα τἄψησε καὶ τὰ παρέθεσε στὸ τραπέζι. Ἀλλ' ὁ μεγάλος θεός, μ' ἐκδικητικὴ φλόγα ἔκαψε τὸ ἀνάκτορο κι' ὁ κακοῦργος βασιλιὰς ἔφυγε τρομαγμένος. Κι' ὅταν ἔφθασε στὰ σιωπηλὰ χωράφια, ἄοχισε νὰ κλαίῃ, μάταια προσπαθῶντας νὰ βγάλῃ φωνή. Ἀντ' ὅμως γι' αὐτὴν τὸ στόμα του συνεκέντρωσε λύσσα κι' ἀπὸ τὴ συνηθισμένη ἀγάπη του πρὸς τοὺς φόνους, ρίχθηκε ἐπάνω στὰ πρόβατα, νὰ κορέσῃ τὴ δίψα τοῦ αἵματος. Τὰ οὐσία του μεταβληθήκανε σὲ τρίχες, τὰ χέρια σὲ κνῆμες καὶ μεταυσχφώθηκε σὲ λύκο, διατηρῶντας ἐν τούτοις τὴν ἀρχικὴ του μορφή, τὴν λευκότητα τῶν μαλλιῶν καὶ τὴν ἀγριάδα τοῦ προσώπου, τὴ λάμψι τῶν ματιῶν καὶ τὴν αἱμοβορία του.

Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ἐνόμιζε κανεὶς πὼς εἶχαν ὁρκισθῆ νὰ δουλεύουν στὸ ἔγκλημα κι' ὁ Ζεὺς ἐγνωστοποίησε τὴν ἀπόφασί του νὰ ἐπιβάλῃ σκληρὲς ποινές. Οἱ ἐαί τὸ φωνὲς ποὺ ἐρεθίζανε πιὸ πολὺ τὸν μανιασμένον ἀρχηγό, ἀλλὰ διετύπωσαν ὅμως καὶ τὴν ἀπορία τί θὰ γινόταν ἡ γῆ χωρὶς ἀνθρώπους καὶ ποιὸς θὰ ἐπήγαινε στοὺς βωμοὺς τὰ θυμιάματα; Ἀλλ' ὁ βασιλιὰς τῶν ἐπουρανίων τοὺς καθησύχασε, βεβαιώνοντας ὅτι θἄφτιαχνε μιὰ γενεὰ ἀτ' τὴν ἀρχὴ θαυμασίαν.

Κι' ἐπρόκειτο νὰ σκορπίσῃ σ' ὅλε τὶς χῶρες τὸν κεραυνό, ἀλλ' ἐφοβήθηκε μήπως ἀνάψῃ ὁ ἱερὸς αἰθέρας ἀπὸ τόση φωτιὰ καὶ καῇ ὁ μακρὺς ἄξονάς του. Θυμήθηκε ἀκόμη ὅτι ὑπῆρχε χρησμὸς ποὺ ἔλεγε πὼς θἄρθῃ καιρὸς κατὰ τὸν ὁποῖον ἡ θάλασσα, ἡ γῆ καὶ τοῦ οὐρανοῦ τὰ βασίλεια, θὰ καοῦνε καὶ ὁ ὄγκος τοῦ κόσμου θὰ καταστραφῆ. Κι' ἀποφάσισε τότε ἄλλο τιμωρία καλύτερη: Νὰ καταστρέψῃ τὸ ἀνθρώπινο γένος ρίχνοντας ἀπ' ὅλον τὸν οὐρανὸ τὸν κατακλυσμό. Ἀμέσως τότε τὸν μὲν βορρὰ καὶ τοὺς ἄλλους ἀνέμους, ποὺ διώχνανε τὰ μαξεμένα σύννεφα, τοὺς ἔκλεισε μέσα στὰ ἄντρα τοῦ Αἰόλου καὶ ἀπόλυσε τὸν Νοτιὰ μονχχὰ. Ἐπέταξε τότε ἐκεῖνο· μὲ τὰ μουσκεμένα φτερά του, ἔχοντας σκεπασμένο τὸ φοβερὸ πρόσωπό του μὲ τὴν κατάμαυρη γενειάδα του. Τὸ πηγοῦνι του ἦταν βαρὺ ἀπὸ τὴ βροχὴ κι' ἀπὸ τὴ χαίτη του ἔτρεχε νερό Στὸ μετωπό του ἐκάθονταν τὰ νέφη. Τὰ φ ερὰ καὶ τὸ κορμί του ἔστζαν εσό. Καὶ ὅπως ἔσφιγγε τὰ σύννεφα μὲ τὸ τεράστιο χέρι του, γινόταν βροντὴ κι' ἀμέσως ἄρχιζε νὰ χύνεται ἀπὸ τοὺς αἰθέρας πυκνὴ βροχή, ἐνῷ ἡ "Ἶρις, ἡ ἄγγελος τῆς" ρας, ντυμένη διάφορα χρώματα, ἐμάζευε τὰ νερὰ καὶ τὰ προσέφερε τροφὴ στὰ σύννεφα. Τρέχοντας βοηθὸς στὸ θυιὸ τοῦ Διος ὁ ἀξελφός του μὲ τὴ γαλάξια τὴ χαίτη, ὁ Ποσειδῶν, διέταξε τὰ ποτάμια νὰ ξεχειλίσουνε κι' ἐκεῖ, ἀνοίγοντας τὶς τρύπες τῶν πηγῶν, πλημμυρίζανε ἀναδιπλώνοντας πρὸς τὴν θάλασσα τὸ ἀχαλίνωτο ρεῦμα τους. Ὁ Ἴδιος δὲ ἐχτύπησε μὲ τὴν τριαινά του τὴ γῆ κι' ἐνείνη ἐτράνταξε κι' ἄνοιξε τὰ περάσματα στὴ νεροποντή. Ξεχειλισμένα τὰ ποτάμια τρέχανε στὶ ἀνοιχτὲς πεδιάδες καὶ παῖζι μὲ τὰ σπαρτὰ πασκαρέρνανε δένδρα καὶ κτίνη καὶ ἄνδρες καὶ σπίτια καὶ τὰ ἱερὰ ἄδυτα. Τείχη καὶ πύργοι, ὅλα σκεπασθήκανε κι' ἐκρυφτήκανε μέσα στὰ νερά.

Τώρα ἡ γῆ καὶ ἡ θάλασσα δὲν διέφεραν. Ἀκτὲς δὲν ὑπῆρχαν. Οἱ ἄνθρωποι τρέχανε ξετρελλαμένοι, ἄλλοι στὶς κορυφὲ τῶν βουνῶν, ἐνῷ ἄλλοι διηύθυναν τὶς βάρκες ἐκεῖ ὅπου ὡδηγούσανε πρὶν τὸ ἀλέτρι. Ὁ ἔναυ ἔπλεε ἐπάνω ἀπὸ τὴν ὀροφὴ τοῦ πλημμυρισμένου σπιτιοῦ του, ὁ ἄλλος ἔπιανε φάρια στὴν κορυφὴ κέπιου δε δρου. Ἡ ἄγκυρα ριχνόταανε σὲ πράσινα λιβάδια, κ' ἐκεῖ ὅπου βοσκούσανε πρόβατα, ἀνεπαύονταν τώρα οἱ δύσμορφες φώκιες. Θυμώξανε, κάτω ἀπ' τὰ νερὰ τὰ ἄλση, τὶς πόλεις καὶ τὰ σπίτια οἱ Νηρηΐδες καὶ κατεῖχαν τὰ ἄλση δελφίνια, ἐνῷ ὁ λύκος κολυμποῦσε μαζὶ μὲ τὰ πρόβατα, ἐνῷ τὰ λιονταρία συναντιῶνταν μὲ τὶς τίγρεις καὶ τὰ ἐλάφια

δὲν τὰ ὠφελοῦσαν κ κθόλου τὰ γρήγορα πόδια τους. Τὰ πουλιά, κουρασμένα ἀπὸ τὴν ἀέναη περιπλάνησι, πέρτανε μέσα στὴ θάλασσα Ἐπλημμύρισε τοὺς λόφους ἡ τεράστια ὁρμὴ ;ου ὠκεανοῦ καὶ χτυπούσανε τὶς κορυφὲς των οἱ πρωτοφανεῖς κατοιγίδες. Οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι ἀ ρπάχθηκαν ἀπὸ τὰ ρεύματα καὶ ὅσοι ἐγλύτωσαν ἀπ' αὐτὰ ἐδαμάσθησαν ἀπὸ τὴν πεῖνα.

Ἡ Φωκὶς χωρίζει τοὺς Ἀονίους ἀπὸ τὶς χῶρες τῆς Θῖτη , ἀλλὰ τὴν εὔρωση ἐκεῖνη γῆ σκεπάσανε ἡ θάλασσα καὶ ἡ τεράστια ἔκτασις τῶν ζαρνικῶν νε ῶ.. Ἐκεῖ ἔν. βουνό, ποὺ τὸ λένε Παρ ασσό, ἀνεξητεῦσε τ' ἀστερια μὲ τὶς δυὸ του κορυφὲς καὶ προσπερνοῦσε τὰ σύννεφα. Ἐκεῖ — γιατὶ ὅλα τὰ ἄλλα τὰ εἶχε σκεπάσει ὁ κατακλυσμὸς — προσωρμίσθηκε Δευκαλίων μὲ τὴ γυναῖκα του Πύρρα, ταξιδεύοντας ἑπάνω σὲ μιὰ σχεδία, κι' ἀμέσως π ασευχήθηκε στὶς νύμφες κ.ι τὶς ὀρεινὲς θεότητες καὶ τὴν προφήτισσα Θέμιδα ποὺ ἐξουσίαζε ἐκεῖνο τὸν καιρὸ τὰ μαντεῖα. Κανένας δὲν ἤτανε καλύτερος καὶ δικαιότερος ἀπ' αὐτόν, καμμιὰ γυναῖκα πιὸ θεοφοβούμενη ἀπ' ἐκείνην. Καὶ ὁ Ζεύς, ὅταν ἐκύτταξε τὴν καταλασπωμένη γῆ κι' εἶδε ὅτι ἀπὸ τὶς τόσες χιλιάδες ἀνδρὸς ἕνας μονάχα ἐσώθηκε κι' ἀπὸ τὶς τόσ-ς χιλιάδες γυναῖκες μιὰ μονχχὰ δὲν ἐντύληκε, — ἀγ-θεῖ καὶ οἱ δυὸ καὶ ἐνάρετοι — διασκόρπισε τὰ σύννεφα καὶ τὴν ὁμίχλη κι' ἔδειξε στὸν οὐρανὸ τὴ γῆ κι αὐτὴν στὸν αἰθέρα.

Ἄφησε χάμω τὸ δόρυ μὲ τὰ τρία πειρούνια, ὁ κυβερνήτης τῆς θάλασσας, καταπραΰνε τοὺς ὄγκους της, ἐκάλεσε τὸν Γρίτωνα κ ι τὸν ἔστειλε νὰ σκλπίσῃ, ἀνακαλῶντας τὰ νερὰ στὴ θέσι τους. Κι' ἀμέσως τότε ἄρχισαν νὰ μαξεὼνται, νὰ διακρίνωνται τὰ βουνά, ἡ γῆ, τὰ λειβάδια, οἱ πεδιάδες. Καὶ ὁ Δευκαλίων μὲ τὴν Πύρρα, τὴν ἀδελφὴ σανε στὸ τέρμα τῆς δοκιμασίας των, κι' ἀφοῦ σκαντίσανε μὲ νεῦρ τὰ ρούχα καὶ τὸ κεφάλι τους, κατευθυνθήκα ε στὸν ναὸ τῆς ἁγίας θεᾶς, τὰ ἀετώματα τοῦ ὁποίου εἶχανε ρυπανθῆ ἀπὸ ἀηδῆ βρύ-, πέσανε προηνεῖς καὶ δώσανε φιλήματα στὴν κρυερὴ πέτρα. Κι' ἔτσι, ὅταν οἱ θεοί, καταπραΰνθηκαν ἀπὸ τὶς ἱκεσίες των, παρακαλέσανε τὴν Θέμιδα νὰ τοὺς δώσῃ χρησμόν, μὲ ποιὸν τρόπο θὰ μποροῦσε νὰ σωθῆ τὸ ἀνθρώπινο γένος. Καὶ συγκινημένη ἐκείνη ἀπήντησε:

— Φύγετε ἀπὸ τὸν ναὸ καὶ ἀφοῦ σκεπάσετε τὰ κεφάλια σας, λύστε τὰ ροῦχα ποὺ εἴσθε ζωσμένοι καὶ ρίχνετε πίσω στὶς πλάτες σας τὰ κόκκαλα τῆς μεγάλης μητέρας!

Ἐκθαμβοι οἱ δυὸ σωσμένοι τοῦ μεγάλου κατακλυσμοῦ, σταθήκανε μὴ μπορῶντας νὰ ἐξηγήσουνε τὴ σημασία αὐτοῦ τοῦ χρησμοῦ καὶ πρώτη ἡ Πύρρα, λύνοντας τὴ σιωπή, συνεβούλευσε νὰ ὑπακούσουνε στὶς διαταγὲς τῆς θεᾶς καὶ νὰ πετᾶξουνε τὰ κόκκαλα τῆς μητέρας της. Ἀλλ'ὁ Δευκαλίων ὑπεστήριξε ὅτι «μεγάλη μητέρα» τους ἤτανε ἡ γῆ, καὶ οἱ πέτρες τὰ κόκκαλά της κι' ἐπομένως, ὅτι ἔπρεπε νὰ πάιρνουνε πέτρες καὶ νὰ τὶς πετᾶνε πίσω τους.

Ἔβγαλαν πραγματικὰ τὰ φορέματά τους κι' ἀρχίσανε νὰ πετᾶνε πίσω τους πέτρες. Κι' αὐτὲς τότε — καὶ ποιὸς θὰ τὸ ἐπίστευε, ἂν μάρτυρας τοῦ θαύματος δὲν ἤταν ἡ πίστις τῆς ἀρχαιότητος; — ἀρχίσανε νὰ χάνουνε τὴ σκληράδα κα

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΓΙΑΣΕΜΙ ΤΟΥ ΕΙΡΗΝΙΚΟΥ

14°

— Εἶσαι τρελλή! ἐφώναξε ἡ Ρέβα. Ποῦ θά πάῃ; Τόν πιστεύει στενοχώριαι καὶ γυρίζει τά βουνά. Τί δουλειά ἔχεις νά γυρίζῃς κι' ἐσύ, νέα γυναῖκα;...

— Δέν ξέρεις ἐσύ, θειά, δέν ξέρεις!, ἔκανε ἡ Μπιάλα καὶ ρύβοντας τό πρόσωπό της στό παιδιάτικα χεράκια της, ἐξέσπασε σέ ἀναφυλητά.

Ἡ γρηά τῆς ἐχάϊδ ψε σαστισμένη τά μαλλιά. Μά ἡ μικρή πεταχτηκε

— Δέν θα τόν προλάβω! ἐφώναξε. Πρέπει νά πάω κοντά του. Πρέπει

— Εἶνε ἄγρια ἡ ἐρημιά, Μπιάλα. Δέν σοῦ λέω, τά μέρη το ξέρεις καλά. Μά εἶσαι μικρή

— Ὄχι, πρέπει νά πάω. Πρόσεχε τό μωρό, θειά. Ἐτύλιξε τό κεφάλι της καὶ τούς ὦμους της μ' ἕνα μαντῆλι καὶ ἄρχισε νά κατεβαίνῃ, μὲ βῆμα κλονιζόμενο στήν ἀρχή, ἐπειτα πιό γρήγορα, ὅλο καὶ πιό γρήγορα, τό μονοπάτι. Ἡ Ρέβα τήν ἐκύτταζε ἀποπλιθωμένη. Τά σουρωμένα της χείλη ἄνα εὐόνταν, κάτι ψιθύριζαν Μάγια, ἴσως ξόρκια. Γιατί μονάχα μιάν ἐξήνησι ἔβρισκε σ' ὅλα αὐτά τό ἁπλοῦό μυαλο της. Πῶς κακά ὁλιμονία ἔβασανίζαν τόν Φρέντ, καὶ πῶς κι' ἡ Μιάλα ἐκι δύνευε νά πάθῃ κοντά του

Ἡ Μπιάλα ὡστόσο ἔτρεχε, μὲ τά μάτια μ γαλωμένα ἀπό τήν ἀγωνία, μὲ τό πρόσωπο ὁλόχλωμο στό φῶς τοῦ φεγγαριοῦ. Τά ἄγρια αὐτά μέρη τά εἶχε περάσει πολλές φορές καὶ μὲ τούς γονεῖς της, παιδί, καὶ μὲ φιλενάδες της ἀργότερα. Ποτέ δέν εἶχε συλλογιστῆ νά φοβηθῆ. Ἀπέψε ὅμως ὅλα τῆς ἔφ ἐνανταν παράξενα καὶ τρόμαχτι ἀ Οἱ ἀχτίδες τοῦ φεγγαριοῦ, τυλίγοντας τίς βουνοκαρφές, τά δένδρα, τα βράχια, μὲ τήν ἀσημένια τους γάζα, τούς ἔδιναν σχήματα φανταστικά Σ' ὅλα τά σχήματα μέσα ἡ Μπιάλα ἔβλεπε ἕνα πρόσωπο γυναικεῖο, νά γελάῃ εἰρωνικα, ἕνα πρόσωπο ἄσπρο καὶ ρόδινο. Μαλλιά χρυσά ἐνώνονταν σάν κῦμα μὲ τίς ἀχτίδες τοῦ φεγγαριοῦ Κι' ὁ γαλανός οὐρανός γινόταν ἕνα μαντῆλι γαλάζιο, ποὺ ἔτυλι ε αὐτό τό ξανθό κεφάλι Κι' ἦταν ὅλο αὐτό τό πρόσωπο τρομαχτικό.

Οἱ φωνές τῶν πουλιῶν καὶ τῶν ἀγριμιῶν τῆς ἐπάγωναν τήν καρδιά. Κάποτε, ἄκουσε σάν κουδέντες κοντά της. Ἐξάρωσε καὶ κρύφτηκε. Τρεῖς ἄνδρες γυμνοί, μὲ φτερά στή μέση, ἐπέρασαν κοντά της. Ἤταν ἀπό τή φυλή της θείας Ρέβας.

Ἡ Μπιά α ἀνατρίχιασε. Πρώτη φ ρά ποὺ τούς φοβήθηκε αὐτούς τούς ἀν ρώπους. Τούς εἶχε συνηθ σει ἀπό μικρή. Κακό δέν τῆς εἶχαν κάμει. Ἴσα Ἴσα, πάν α τήν ἐχάϊδευαν καὶ τῆς ἔδιναν γλυκους καρπούς. Γιατί τούς φοβόταν ἀποφ Θυμήθηκε Ἤσαν τα λόγια τοῦ Φρέντ πού τήν ἴχαν ἐπηρεάσει. Ἡ φρίκη του θεαν τούς ἀνέφερε, εἶχε μπῆ καὶ στή δική της τήν ψ χή

Τό μυαλό της ἄρχισε νά δουλεύῃ. Γιατί τώρα ἔνοιωθε ἐκεῖ σ αὐτόν τόν ἀποτροπιασμό γιά τούς ἀνθρώπους τῆς φυλῆς της θείας Ρέβας; Γιατί μιλῆσ ἔται ἀπότομα σ ν ἀνύποπτη γυνοῖκα; Στήν ἀρχή, ἡ παιδιάτικη σ ἐφις τῆς Μπιάλα δέν βρηκε κἀμμιάν ἐξήγησι. Ἄξαφνα ὅμως κάτι τῆς ἔκεσε τήν καρδιά σάν μαχαιριά. Αὐτό θά ἦταν! Εἶχε ἰδῆ τή Μώντ! Εἶχε ξανανάψει μέσα του ἡ ἀγάπη γιά τήν ξανθειά εὐρωπ ία. Κι' ὅλα ἐδῶ, στήν Ταΐτή, τοῦ ἐφαίνονταν ἄσχημα Ἐπόνεσε τόσο ὅταν τό ἐσκέφθ κε αὐτό, π ὑ σταματισε γιά μιά στιγμή. Ἡ ἴδια ὅμως ἐκεινη ἀκριβῶς στιγμή, τῆς ἐφάνη πῶς ἔβλεπε μπροστα της κάποια σκιά νά κατεβαίνῃ ὀρηγορ ; Τί ἀπότομες κορδέλλες. Δε εἶχε γελαστή Ἤτιαν ὁ Φρέντ!

Ὁ φοβ ς τότε ἔφυγε ἀπό τήν ψυχή της "Ἄρχισ νά τόν ἀκολουθῆ μὲ προφύλαξι Τίποτε ἄλλο ἐν εἶχε νά κάνῃ παρά νά τόν ἀκολουθῆ προσεκτικά.

Αὐτός τρ θοῦσε ἴσια γιά κάτω. Ὁ δρόμος ἔφτ ηκε ἀτέλειωτος στή Μπιάλα.

Ἐπί τέλους, Κάποτε, ἔφθασαν κάτω Ἐτράβηξε ὁ Φρέντ ἴσια στήν ἀκρογιαλιά Ὁμορφες καΠυλ ἐς ἤσαν κρυμμένες σ' ἐκεῖνο τό μέρος. κι' ἤσυχες "Ἐξω ἀπό μιάν ἀπ' αὐτές τίς καλύβες, κάποια σκιά ἀναφανεύόταν. Στήν ἀρχή, δέν ἔβωσε σημασία ἡ Μπιάλα. Εἶ ε ὅμως τόν Φρέντ νά ταχύνῃ τό βῆμα του Τότε, ἀπάγωσε. Μέ μιᾶς τήν ἀνεγνώρισε. Κάτι ἐσπίθιζε στό φῶς τοῦ φεγγαριοῦ. Ἤτιαν τά μαλλιά τῆς Μώντ! Τά χρυσά αὐτά μαλλιά, πού τοσο τά μισοῦσε ἡ κοπέλλα.

Ἀμεσως ἔκανε τό σχέδιό της Τό μυαλό της ἔδο λευε ἐ ιστερα, ἐ ὅλο τόν πυρετό ποὺ ἔκαιγε στο στήθη της Θά ρ βόταν μέσα στήν πλαΐνη καλύβα. Ἀπ' ἐκεῖ θά μποροῦσε νά τούς βλέπῃ καὶ νά τούς ἀκούῃ.

Γρήγορη σάν σαΐτα, ἀνάλαφρη σάν σκιά, πῆγε μέσα στήν καλύβα. Στό μεταξύ, ὁ Φρέντ ἐξύγωσε τή Μώντ.

Ἡ κοπέλλα ἔκανε μερικά βήματα πρός αὐτόν. Κυττάχτηκαν λίγη ὥρα, σάν νά ἔβλεπαν κι' οἱ δυό κανένα φάντασμα. Ἔπειτα, ἔπεσαν ὁ ἕνας στήν ἀγκαλιά τοῦ ἄλλου Ἡ φωνή τοῦ Φρέντ ἀκο στηκε σάν λυγμός:

Ἤρθες λοιπόν; Ἤρθες; Ἔλαβες τή σημείωσί μου χθές;

— Ναί, ἀποκρίθηκε σιγά ἡ Μώντ.

— Καὶ ἦρθες, ἔ;

— Ἀφο ἔκανα ὅλο τό ταξίδι γιά νά σέ βρῶ, μποροῦσα νά μήν ἔρθω, μιά καὶ μέ ζητοῦσες;

Τήν ἔσφιξε παραφορα στό στῆθος του, τῆς ἐσκέπασε τό πρόσωπο μὲ φιλιά Πολλή ὥρα δέν μποροῦσε να μιλήσῃ Ἐπι τέλους, εἶπε, σιγά:

— Μώντ, σ' ἀγαπῶ!

Ἡ Μπιάλα δέν καταλάβαινε βέβα α τά λόγια πού ἔλεγαν Ἔβλεπε ὅμως τό ἀγκάλιασμά τους. Καὶ τά τέλειοτία λόγια, τό «σ' ἀγαπῶ», τό κατάλαβε καλά, ἀπ ἰδῆ τῆς τό εἶχε μάθει ὁ Φρέντ στή γλῶσσα του.

Τά γόνατά της ἐλύγισαν. Οἱ γροθιές της ὅμως ἐσφίχτηκαν. Τό μάτια της παρακολο θοῦσαν ἄγρια, σάν τοῦ ἀγριμιοῦ ποὺ παρφυλάει στό σκοτάδι, κάθε τους κίνησι. Τά καταλαβαίνε ὅλα, κι' ἄς μήν ἤξερε τη γλῶσσα τους

— Γιατί μὲ βασάνισες ἔτσι; ἔλε ε ὁ Φσέντ; Γιατί τόκαιες αὐτό, Μώντ; Κατέστρεψες τή ζωή μου.

— Μήτως κι' ἐγώ δέν κατέστρεψα τή δική μου ζωή; ἀποκρίθηκε θλιμμένη ἡ κοπέλλα. Φρέντ, ἄν μοῦ ζητήσῃς νά σοῦ ἐξη ήσω γιατί τό ἔκανα αὐτό, δέν θά μπορέσω Κάποιος θε ς φαίνεται μὲ ἐτρ ἄλλανε, μ' ἔσπρωξε στήν καταστροφή μου. Μόλις ἔφθασα στην πατρίδα μας, κατάλαβα πῶς ἐσένα μονάχα ἀγαποῦσα.

— Μόλις ἔφθασες στην πατρίδα μας; Ἐπέρασαν ὅμως κοντά δυό χρόνια. Γιατί δέν ἐρχόσουν ἀμέσως;

— Γιατί; ἀποκρίθηκε διστάζοντας ἡ νέα γυναῖκα. Νά, ἐπερίμενα νά βρῶ εὐκοιρία

— Καὶ μὲ τί χρήματα ἐταξίδεψες τώρα; ρώτησε κυττάζοντάς την μὲ ξαφνική ὑποψία ὁ Φρέντ.

Κατέβασε γιά μιά στιγμή τά μάτια ἡ Μώντ. Ἔπειτα ἀποκρίθηκε, ἀδιάφορα:

— Χρήματα βρίσκονται, ὅταν πάρῃ κανείς τήν ἀπόφασι

Δέν ἐφάνηκε νά ἱκανοποιήθηκε ὁ Φρέντ, ἐδίστασε κι' αὐτός, καὶ στό τέλος ρώτησε:

— Κι' ὁ ἄλλος .. ὁ Ντίκ Πίρνελ;

— Μη ρωτό τόν ἀναφερῆς! τόν ἔκοψε ἀπότομα ἡ Μώντ.

— Ὄχι, ἀγαπημένη μου. Θέλω νά μοῦ τά πῆς ὅλα

Θά στά πῶ μιά φορά, ἀλλά δέν θά μέ ξαναρωτήσῃς, ἔ-α ε, ἡ κοπέλλα γρήγορα Μόλις ἐφάσαμε στην Ἀγγλία, ἤμουν δυστυχ σμένη. Κατάλαβα πῶς ἐσένα μονάχα ἀγαπῶ. Ἔνοιωθα τύφεις καὶ ἀβάστακτη νοσταλγία νά σέ ξαναἰδῶ. Τοῦ τό εἶπα καθαρά. Ἔγινε ἐξω φρενῶν, ἐπέμεινεν λιγον καιρό, κι' ἔπειτα ἐχάθηκε ἀπό τη ζωή μου

— Ὥστε τόν ἄφησες γιά χατῆρι μου; ἔκανε ὁ Φρέντ μ' ἕνα χαμόγελο εὐτυχισμένο.

Ἐσφίχτηκε ἐπάνω του.

— Ναι.. ναί! Ἀκόμη δέν τό κατάλαβες; Ἐσένα ἀγαπῶ. Ἐσύ εἶσαι πάντα ὁ ἀρραβωνιαστικός μου.

Ὁ Φρέντ ἐχαλάρωσε τά χέρια του. Σ' αὐτή της τή λέξι ἐπάγωσε

— Μώντ, εἶπε. Τό ξέρεις ὅμως πῶς εἶμαι παν-δρεμένος;

Τρεβήχτηκε ἀπό κοντά του, μὲ μιά θυμωμένη κραυγή

— Δέν πρέπει νά σοῦ κάνῃ ἐντύπωσι, εἶπε ὁ νέος σιγά. Δέν μοῦ ἄφησες καμμιαν ἐλπίδα φεύγοντας. Ἐχωριστήκαμε ἐχθροί. Πανδρεύθηκα μὲ μιά ντόπια.

Πῆρες καμμιάν ἀπό τίς Ταΐτινὲς κοπέλλες, μὲ τά γυμνά μπράτσα καὶ τά λουλουδία στό κεφάλι καὶ στό λαιμό.

— Ναί. ἀποκρίθηκε ὁ Φρέντ, μὲ χαμόγελο. Ἀκριβῶς ὅπως τήν περιγράφεις

— Ἕνα ζωάριο χρυσοφί, μὲ μάτια λαμπερά, μὲ δόντια γερά, μὲ κινήσεις γατίσιες, ἔ;.. Ποῦ ξέρει μονάχα νά τυλίγῃ τά θερμά της μπράτσα γύρω στό λαιμό σου κ ι νά χορεύῃ κουνώντας ξεδιαντροπα τίς λα ιόνες της;

— Ὄχι, εἶπε ὁ Φρέντ σοβαρά. Ἡ γυ αῖκα μου ἔχει καὶ ψυχή. Μώντ, δέν εἶναι ἀκριβῶς ὅπως τήν φαντάζεσαι, κι' αὐτό εἶναι τό χειρότερο. Μ' ἀγαπεῖ. Μ' ἀγαπάει τρελλά. Ἔχομε κι' ἕνα παιδί.

Ἕνα γέλιο σκληρό βγῆκε ἀπό τά λεπτά χείλη τῆς ξανθῆς κοπέλλας.

— Αὐτό εἶναι ἀκόμη καλλίτερο! Κάνένα μελαχροινό ἀγγελοῦδι, ποὺ μπορεῖ στό κάτω-κάτω ν' ἀνήκῃ σέ οἰονδήποτε νεαρό Ταΐτινό. Ἔξρω ὰ τά ἤθη ἐδῶ.

— Δέν ἀνήκει σὲ Ταΐτινό, ἀποκρίθηκε πειραγμένος ὁ Φρεντ. Τό παιδάκι ἔχει τά δικά μου γαλανά μάτια.

— Κι' αὐτό σε συγκινεῖ ἐξαιρετικά; ἔκαμε ἡ κοπέλλα εἰρωνικά

Δέν ἀποκρίθηκε ἀμέσως ὁ Φρέντ. Μετά, εἶπε, περνῶντας τά χέρια του γύρω στή μέση της:

— Ἀπό τή στιγμή ποὺ ἐφαντάσθηκα πῶς βρίσκεσι ἐδῶ, Μώντ, τίποτε ἄλλο δέν μέ συγκινεῖ παρά ἐσύ. Εἶχα τήν ἰδέα πῶς ἐσύ ἔβαζες τήν ἀστυνομία νά μέ κυνηγήσῃ ἀκομη. Χθές τό βράδυ ἐπέρασα λίγες ὧρες ἐφιαλτικές, ἐπάνω στό βουνό. Ὅλα μοῦφταιγαν. Καὶ πῆρα τήν ἀπόφασι Ἔπρεπε νά κατεβῶ ἐδῶ, νά σοῦ μηνύσω ποῦ βρίσκομαι. Ἄν ἤθελες νά μέ κυνηγήσῃς μὲ τήν ἀστυνομία, δέν μ' ἐνοιαζε Ἔφθασα ἐδῶ Ἐσύ κοιμοῦσουν. Ρώτησα κι' ἔμαθα ἀκριβῶς πῶς ἤσουν ἐσύ, καὶ σοῦ ἄφησα τή σημείωσι νά συναντηθῶ μὲ ἐδῶ ἀπόψε.

— Ἄν δέν ἐρχόμουν; ἔκανε φιλάρεσκα ἡ κοπέλλα.

— Ἄν δέν ἐρχόσουν;

Ἐσκέφθηκε κάμποση ὥρα ὁ Φρέντ.

— Δέν ξέρω τί θάκανα, Μώντ. Θά ἤμουν πολύ δυστυχισμένος Ἴσως νο ἤμουν πιό ἥσυχος κιόλας. Ἴσως νά ἐγύριζα φρόνιμα στή γυναῖκα μου.

— Τώρα θά μείνῃς κάτω ἐδῶ, ἔ, ἀγάπη μου;

— Ὄχι, ἀποκρίθηκε αὐτός γρήγορα. Πρέπει νά φεύγω. Ἡ γυναῖκα μου θά εἶνε σάν τρελλή ἀπό ἀνησυχία.

— Καὶ ποτε θά σὲ ἰδῶ πάλι, Φρέντ

— Ἀξριο, αὔριο τήν ἴδια ὥρα, ἐδῶ.

Κύτταξε μὴ μὲ γελάσῃς!, ἔκανε ἐκείνη φοβιτζόντας τον μὲ τό δάχτυλο. Ποῦ εἶνε τό περίφημο χωριό σου;

— Βλέπεις ἐκείνη τήν κορφή; Ἀκριβῶς ἐκεῖ. Τό λένε Μπόρα.

— Μείνε ἀκόμη λίγο κοντά μου, παρακάλεσε ἡ Μώντ. Προφθαίνεις νά πᾶς.

Τήν ἔσφιξε ἐπάνω του.

Ἡ Μπιάλα δέν ἔμεινε ν' ἀκούσῃ τίποτε ἄλλο. Τά εἶχε καταλάβει. Ἤξερε πῶς ὁ Φρέντ ἀγαποῦσε πάντα αὐτή τήν ξανθή κοπέλλα. Ἤξερε πῶς αὐτή εἶχε ἔρθει για νά τόν πάρῃ. Ἤξερε τόσο, ποὺ τά πόδια της ἐλύγιζαν, σάν νά εἶχε βαρύνει ὅλο της τό κορμί ἀπό τό βάρος ποὺ εἶχε πλακώσει μὲ μιᾶς τη φτωχή της τήν καρδοῦλα.

Σάν κυνηγημένο ἀγρίμι, πῆρε μονάχη της τό δρόμο ποὺ ἔφερνε πίσω στό βουνό Δέν φοβόταν καθόλου, κι ἄς ἦταν τό σκοτάδι τώρα πηχτό σχεδόν, γιατί εἶχε δόσει τό φεγγάρι Ἠθελε νά φθάσῃ μονάχα, νά φθάσῃ κοντά στό παιδί της.

Ὁ θυμός τῆς Ρέβας

Ἡ Ρέβα ἐτρόμαξε μόλις εἶδε τή Μπιάλα. Ἔβαλε τις φωνές

— Τί ἔχεις! Εἶσαι τρελλή; Φαίνεσαι σάν πεθαμένη.

Ἡ Μπιάλα πῆγε κοντά στην κούνια τοῦ παιδιοῦ της. Ἔπεσε ἐπάνω στό ωμρό, κι' ἄρχισε νά κλαῖῃ μ' ἀναφυλλητά Ποτέ δέν εἶχε αἰσθανθῆ τόση δυστυχία ἡ παιδιάτικη καρδοῦλα της. Ἐπέρασε πολλή ὥρα ὄσπου νά συνέλθῃ. Τότε τά διηγήθηκε ὅλα στή Ρέβα.

Ἡ γρηά μάνισσα ἄκουγε ἄπληστα. Τό πρόσωπό της ἔκανε παράξενους μορφασμούς, ποὺ ἔδειχναν ἀφάνταστον θυμό.

— Ἡ καταραμένη!, ἐφώναξε σὲ λίγο. Δέν τόν ἀγαπάει. Δέν τόν ἀγαπάει καθόλου. Τήν ἄφησε ὁ πλούσιος, γι' αὐτό θέλει αὐτόν τώρα Μά, ὄχι, ὄχι, κοπέλλα μου... Δέν εἶνε εὔκολο νάρθῃς νά κλέψῃς ἕναν ἄνδρα πανδρεμένο, νά καταστρέψῃς μιάν ἥσυχη φωλιά

Τί νά κάνω, θειά; ἐβόγγυῃξε ἡ Μπιάλα.

— Πρῶτα-πρῶτα, ἀποκρίθηκε ἐπίσημα ἡ Ρέβα, θά κάνω μάγια. Τά πνεύματα θά μέ βοηθήσουν, καὶ θά σβύσουν ἀπό τήν καρδιά του αὐτή τήν ἀγάπη καὶ τήν πίστι. Πρέπει νά καταλάβῃ πῶς τόν κοροϊδεύει. Ἀλλά πρέπει νά μέ βοηθήσῃς κι' ἐσύ

— Τί νά κάνω ἐγώ;

— Μὲ ἀνέναν τρόπο δέν πρέπει νά τόν ἀφήσῃς νά τήν ξαναΐδῃ. Ἀπόψε, μόλις τόν ἀκούσῃς νά σηκώνεται, νά τοῦ φωνάξῃς. Ν' ἀναστατώσῃς τό σπίτι μέ τις φωνές σου Θάρθῶ κι' ἐγώ, καὶ θά τοῦ τά πῶ. Δέν θά τολμήσῃ νά φύγῃ ἔτσι

— Ἄν θυμόσῃ, θεία Ρέβα; Ἄν γίνῃ ἔξω φρενῶν μαζί μου καὶ μ' ἀφήσῃ;

— Δέν θά σ' ἀφήσῃ γι' αὐτό. Θά σ' ἀφήσῃ ἄν τήν ξαναΐδῃ. Θά τοῦ πάρῃ τό μυαλό.

— Ὄχι! Ὄχι!, ἐφώναξε μὲ λύσσα καὶ μὲ ἀπελπισία ἡ Μπιάλα. Δέν θέλω νά μ' ἀφήσῃ καὶ νά φύγῃ. Δέν μπορῶ νά ζήσω χωρίς αὐτόν

— Εἶνε τρέλλα αὐτό ποὺ λές, ἔκανε ἡ Ρέβα σηκώνοντας τοὺς ὦμους Ὅλα τά κορίτσια τῆς Ταΐτῆς ἔξρουν πῶς ὅταν παιδρευθοῦν μὲ κανέναν εὐρωπαῖο, ἀργά ἢ γρήγορα, θά τόν χάσουν. Δέν μένουν ὅλη τους τη-ζωη αὐτοί ἐδῶ. Ἐσύ ὅμως, ἀφοῦ τόν ἀγαπᾶς ἔτσι παράξενα, κάνε αὐτό ποὺ σοῦ λέω γιά νά τόν κρατήσῃς. Ὥρα, σκούπισε τά μάτια σου καὶ μήν τοῦ δειξῃς τό παραμικρό. Ὡς τό βράδυ, μίλα καὶ γέλα, σά νά μήν ἤξερες τίποτε

Ἐσκούπισε ἡ Μπιάλα ὑπάκουα τά μάτια της καὶ σιγυρίσιγκε λίγο.

Ὅταν ἤσθε ὁ Φρέντ, ἔνοιωσε τά μάτια της νά πλημμυρίζουν ἀπό δάκρυα, καθώς τόν ἐκύτταξε βουβά. Κι' αὐτός, γυρίζοντας ἄλλοῦ, εἶπε σάν νάθελε νά δικαιολογηθῆ:

Ἀνησυχῆσες πολύ; Σοῦ εἶπα, δέν μέ βαστάει τό κρεββάτι μου. Ἔκανα μιά βόλτα.

Δέν ἀποκρίθηκε ἡ Μπιάλα γιά νά μήν κλάψῃ. Λίγο λίγο, ἀκολουθῶντας τή συμβουλή τῆς Ρέβας, ἄρχισε νά φέρεται πιό εὔθυμα. Καί, τ' ἀπογεμα, κατώρθωσε νά καθήσῃ κοντά στόν ἄνδρα της καὶ παίρνοντας τό οὐκουλελε, νά τοῦ τραγουδήσῃ. Τό τραγοῦδι ἦταν θλιμμένο, καὶ πολλές φορές ἡ φωνή της κοβόταν σάν ἀπό κλάμα. Ὁ Φρέντ ἀνασταναζε κάθε τόσο καὶ δέν μιλοῦσε. Οὔτε κι' ἄπλωνε τό χέρι του νά τήν χαϊδέψῃ, νά τήν τραβήξῃ κοντά του, σάν ἄλλες φορές.

Τη νύχτα, ἐπλάγιασαν ὅπως πάντα στήν ἴδια λευκή ψάθα. Ἡ καρδιά της Μπιάλας χτυποῦσε τόσο, ποὺ φοβόταν πῶς θά καταλάβαινε κι' ὁ Φρέντ τήν ταραχή της. Μά αὐτός, μὲ τά μάτια ἀνοιχτά, ἐκαιροφυλακτοῦσε πότε θά ἀποκοιμόταν ἡ Μπιάλα. Κάποτε, ἐπί τέλους, ὅταν ἐνόμισε πῶς ἡ ἀνάσα της ἦταν κανονική καὶ βαρεια, σηκώθηκε. Τότε πετάχτηκε κι' ἡ Μπιάλα. Τό πρόσωπό της ἦταν χλομό, κι' ἡ φωνή της ἔτρεμε.

— Σηκώθηκες; ρώτησε ἀχνά.

— Δέν βαστῶ!, ἐβόγγυῃξε αὐτός. Θέλω νά πάρω ἀέρα

— Θάρθῶ κι' ἐγώ μαζί!, ἔκανε ἡ μικρή ἄγρια. Τήν ἐκύττοξε παραξενεμένος.

— Ὄχι!, ἀποκρίθηκε ἐπί τέλους βραχνά. Μ ἶνε ἐσύ ἐδῶ, κοιμησου. Δέν μπορεῖς νά ἀφήσῃς ἔτσι τό παιδί Δέν θ' ἀργήσω ἐγώ.

— Θάρθῶ κι' ἐγώ μαζί σου, εἶπε ἡ Μπιάλα. Δέν θέλω νά σὲ ξαναφήσω νά φύγῃς μόνος σου.

— Δέν εἶσαι καλά, τῆς ἐφώναξε μὲ θυμό.

— Γιατί θυμώνεις; Ἔκανε ἡ νέα γυναῖκα νοιώθοντας ξαφνικά ἀφάνταστη δύναμι Δέν πρέπει νά θυμώνῃς Δέν σοῦ λέω κακό. Εἶμαι γυναῖκα σου. Σὲ βλέπω νά ὑποφέρῃς. Θέλω νά εἶμαι κοντά σου

— Ἡ θέσις σου εἶνε κοντά στό παιδί.

— Θέ μοῦ τό προσέξῃ ἡ θεία Ρέβα, ἀποκρίθηκε ἡ Μπιάλα καὶ ἐφώναξε γρήγορα: Θεία Ρέβα! Θεία Ρέβα!! Παλι τόν ἔπιασε ἡ στενοχώρια τόν Φρέντ Θά κάνῃ ἕναν περίπατο. Θά πάω κι' ἐγώ μαζί του Πρόσεξε τό παιδί...

Ἡ γρηά παρουσιάσθηκε ἀμέσως στό κατῶφλι. Τά μάτια της ἔλαμπαν ἀπό θυμο.

Εἴσαστε τρελλοί!, ἐφώναξε Κι' οἱ δυό σας εἴσαστε τρελλοί.

Ἐγώ λέω τῆς Μπιάλας νά μ' ἀφήσῃ μονάχο, ἔκανε ὁ Φρέ τ μὲ βουβό θυμό.

— Γιατί νά σ' ἀφήσῃ; ἐφώναξε ἡ Ρέβα Νά μήν πᾶς κι' ἐσύ. Τή νύχτα μονάχα τ' ἀνρίμια τριγυρνᾶνε σ ὰ βουνά Οἱ ἄνθρωποι κοιμοῦνται.

— Ἀφοῦ θέλει ὁ Φρέντ, δέν πειρά ει, εἶπε ἡ Μπιάλα. Πρόσεχε μονάχα τό παιδί ἐσύ, θειά.

— Ὅσο γι' αὐτό, ἔννοια σου, ἀποκρίθηκε ἡ γρηά Πηγαίνετε λοιπόν νά σᾶς φάῃ κανένα φίδι στό σκοτάδι.

Ὁ Φρέντ ἐδάνκωσε τά χείλη του τόσο, ποὺ μάτωσαν. Στό τέλος, εἶπε βραχνά:

— Πᾶμε!

— Προσεξέ τον!, ψιθύρισε ἡ Ρέβα στή Μπιάλα καθώς ἔφευγε. Πρόσεξε μή σοῦ κάνῃ κακό. Τό μάτι του γυαλίζει. Δέν μ' ἀρέσει.

Ἡ κοπέλλα ἔνοιωσε ἕνα σύγκρουο νά περνάῃ σ' ὅλο της τό κορμί Μά ἀκολούθησε τόν Φρέντ ποὺ ἔφευγε γρήγορα.

Πολλή ὥρα περπάτησε ἐκεῖνος βουβός, μὲ μεγάλα βήματα, τρελλά "Ἀξαφνα σταμάτησε.

— Μπιάλα, εἶπε βραχνά Νομίζεις πῶς ἡσυχάζω, πῶς μοῦ κανει καλό αὐτός ὁ περίπατος, ὅ ταν σὲ νοιώθω κοντά μου, ἔισι, σάν σκιά μου

— Τί σὲ πειράζω ἐγώ; ἔκανε ἡ κοπέλλα σιγά. Μὴ μὲ προσέχῃς ἐμένα.

— Δέν μπορῶ!, ἐφώναξε μὲ ξαφνική λύσσα αὐτός. Δέν μπορῶ, Μπιάλα! Πνίγομαι! Μὲ πνίγεις! Γύρισε πίσω ἐσύ!

— Δέν φεύγω ἀπό κοντά σου, ἀποκρίθηκε αὐτή σιγά μά σταθερά.

— Κι' ἄν σὲ διατάξω; Γυναῖκα μου εἶσαι καὶ πρέπει νά μέ ὑπακούσῃς.

Τό ξέρω, ἔκανε ἡ κοπέλλα ἀχνά. Μά αὐτή τή φορο δέν μπορῶ. Εἶσαι ἄρρωστος, Φρέντ, δέν μπορῶ νά σ' ἀφήσω μονάχο σου

— Μπιάλα!, ἐφώναξε ὁ νέος μὲ ξαφνικό ἐξέσπασμα θυμοῦ. Αὐτό δέν μπορῶ νά τό ἀνεχθῶ. Αὐτό μοιάζει μὲ κατασκοπεία. Μοῦ δίνεις τήν ἐντύπωσι ὅτι μέ φυλᾶς. Θέλω αὐτή τή στιγμή νά γυρίσῃς πίσω, νά μ' ἀφήσῃς μόνο μου!

Ἡ φυσιογνωμία του ἄρχισε νά γίνεται ἄγρια. Ἡ Μπιάλα τόν ἐκύτταξε στά μάτια, καὶ ἀπο κρίθηκε ἤρεμα.

— Φρέντ, ἐὰν θά σ' ἀφήσω. Πῆρα τήν ἀπόφασι καὶ θάρθῶ μαζί σου, ὅπου καὶ νά πᾶς.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ.: Ἡ συνέχεια

* Ἡ πίστις στά μάγια εἶνε παγκόσμιο κακό τό ὁποῖο καμμιά θρησκεία μέχρι σήμερα δέν κατώρθωσε νά ξεριζώσῃ.

— Μιά αἴσησις τῆς "Ἀπω Ἀνατολῆς, ἐπί παραδείγματι ἐπιβάλλει σ' τοὺς πιστούς της νά ζυμώνουν μέσα στό ψωμί τό αἷμα τοῦ Δράκου, γιά νά ὁ ἀηρωσῆν καλές σχέσεις μὲ τά πνεύματα.

— Ἀλοι πάλι ζητοῦν νά ἐξασφαλίσουν τήν φρονιμάδα τῶν ἄγαμαλων γυναικῶν τοῦ σπιτιοῦ κρεμώντας ἕναν ὁρμαθό ἀπό δόντια λαγοῦ ἔξω ἀπό τήν πόρτα τους

— Σὲ μιά πόλι τῆς Ἀγγλίας, ἐξ ἄλλου, ὑπάρχει ἕνα μικρό μουσεῖο στό ὁποῖο ἐκτίθενται διάφορα ἀντ κείμενα μαγείας, μὲ θεραπευτικές ἰδιότητες.

— Τά ἀντικείμενα αὐτά προέρχονται ἀπό δωρεές διαφόρων συλλεκτῶν

Πολλοί πιστεύουν ὅτι τά ἑλικοειδῆ σπιραλ μᾶς ἐξαφανίζουν ἀπό τίς ἀρρώστειες καὶ μᾶς κάνουν καλοκαζούτους ἀρκεῖ νά κρατοῦμε ἐπάνω μας ἕνα ἀτ' αὐτά.

— Ἕνα πέταλο ἀπό πόδι γαϊδουριοῦ, κρεμασμένο στό κρεββάτι μας διώχνει τά φαντάσματα.

— Καὶ ἕνα δόντι γουρουνιοῦ, κρεμασμένο μὲ μιά κλωστή ἀπ' τόν λαιμό, προλαμβάνει τίς ὑστερικές κρίσεις

* Γιά νά περιορίσουν τόν θόρυβο οἱ ἀρχές τῆς πόλεως Νεοῦορκ ν τῆς Νοτ. Ἀφρικῆς, χρησιμοποιοῦν ἕνα εἶδος φευστοῦ τό ὁποῖο κατοικν ψύχεται καὶ μεταβάλλεται σε κρούστα.

" τέτοιο ἐπίστρωμα τοποθετεῖται καὶ ... μές τῶν τρόμ μὲ θαυμάσια ἀποτελέ-

Ταξιδάκι παραθερισμοῦ

ΜΙΑ ΤΡΙΣΧΑΡΙΤΩΜΕΝΗ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Τό εἶχα πῆ στόν πεθερό μου, προτοῦ γίνῃ πεθερός μου ἀκόμη:

— Ζήτησε ἀπό μένα ὅ,τι θέλεις. Μὴ μοῦ προτείνῃς ὅμως νά πάω τήν κόρη σου σὲ ταξίδι παραθερισμοῦ. Στά ταξίδια μὲ κυνηγᾶ πάντα μιά συνεχής γουρσουζιά. Μιά συνεχής γκίνια, ὅπως θάλεγε ἕνας χαρτοπαίκτης.

Ὁ πεθερός μου μολαταῦτα ἐξανέστη:

— Τί λές, παιδί μου! Νειόπαντρος, νειόγαμπρος, καὶ νά μήν πᾶς τήν κόρη μου κάπου νά ξεσκάσῃ τώρα τό καλοκαῖρι! Τέτοιος γάμος εἶναι σάν σινεμᾶ χωρίς τρομπάρισμα μὲ ἄρωμα κατά τό διάλειμμα! Ὄχι, παιδί μου. Θά πᾶτε κάπου ταξίδι Τό κάτω - κάτω τῆς γωῆς, σοῦ ἔχω ἀνοιχτή πίστωσι στήν Τράπεζα Ἔπειτα, τί θά πῆ ὁ κόσμος, ἀδερφέ! «Τί οἶκο ἔνειαι Σαμπερτὲν τάχει σκοῦρα ἐφέτος. Οὔτε ταξίδι, οὔτε λουτρά, οὔτε πλάζ, οὔ ἐ τίποτε!»

Καὶ ξημέρωσε ἡ μεγάλη μέρα. Ἡ Λολότα μου ἔκαμε ὅλες τίς σχετικές προετοιμασίες δι' ἐξόδων τοῦ σ-βαστοῦ μου πεθεροῦ, κι' ἐγώ δέν εἶχα παρά νά φωνάξω ἕνα ταξί νά μᾶς πάῃ στό σταθμό. Τόπος προορισμοῦ: Ἡ εὐτυχία. Ταξιδάκι παραθερισμοῦ! Τί διάβολο! Δέν μποροῦσε νά εἶναι πιά μιά σειρά εὐτυχῶν συμπτώσεων. Μήνας τοῦ μέλιτος, πλάζ, Νίκαια, καλοκαῖρι... Αἴ! Τί ἄλλ

ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Ἡ σύγχρονη ζωολογική παυατήρησις ἔχει ἀποδείξει ὅτι στὶς σχέσεις τῶν δύο φύλων, στὰ διάφορα ζῶα ἀπαντοῦν ὅλες οἱ μορφὲς τοῦ γάμου. Στὴν κοινωνία τῶν ζώων, ὑφιστανται, πλὴν τῆς μνησιτείας καὶ τῆς γαμηλίου τελετῆς, ἀκόμη καὶ τὰ κορτε, ὅπως καὶ ...νι φοπάζαρα!

Ὡρισμένα πουλιὰ τῆς Ἀδσταραλίας καὶ τῆς Νέας Γουϊνέας π.χ. ζοῦν συχνὰ ἐπὶ μῆνες τὸ ἕνα κοντὰ σ.ὸ ἄλλο καὶ παρατηρο.νται. Τὸ ἀοσενικὸ χορεύει καὶ τραγουδᾶ ἔξω ἀπὸ τὴν τεχνιὼτατα χτισμένη φωλιὰ τοῦ ἢ σ' ἕ αν χῶρ. ποὺ σοῦ χ.ησιμεύει γιὰ τὰ παιγνίδια τ.ου καὶ ποὺ κάθε πρωΐ τὸν κ.θαοίζει καὶ τὸν στωὲει μὲ νωπὰ φύ.λα ἑνὸς ὡριμασμένου δένδρου. Φροντ.ζει δὲ ὥστε ἡ ἀσημέ.ια νάτω πλειρὰ τῶν φύλλων. νὰ εἶνε πάντοτε γυρισμένη πρὸς τὰ ἔπανω. Καὶ αὐτὸ ἐξακολουθεῖ ἐπὶ μῆνες ὁλόκλη.ους ἕως ὅου τέλος πάντων ὁ μνησιτὴρ κινήση τὴν προσοχὴ καὶ τὴν εὔνοια τῆς ἐκλεκτῆς του.

Παρομ.ιες περὶ δ.ι μνησιτ.ας, παρόμ.ια νιφοπάζ.ρα παρατηρήθηκαν ἐσχάτως καὶ στὰ ἔντομα, ὅπω: στὴ περίφημα «ἐλευκὰ μυρμήκια», τοὺ τερμῖτες. Τὰ ἔντομα αὐτὰ βγαίνουν...ζευγοράκια σὲ μακρυνοὺς περιπάτους, ἕως ὅτου τὸ ἐιδύλλιο καταλήξη στὸν γάμο: Χτιζουν μαζὶ τὸ σπίτι τους καὶ τελοὺν τοὺς γάμους των!

Ἡ ἐξ.σφάλισις τῆς εὐνοίας τῆς ἐκλεκτῆς.. τῆς καρ.ιᾶς, ἡ ἐξ.σφάλισις τῆς συγκατοθέσεως, τοὺ περιφήμου «ναι» τῆς σκληρόκαρδης στὸ βασίλειο τῶν ζώων γινεται κατὰ διαφόρους τρόπους! Σὲ ὡρισμένε. κατηγορίες ζώων, τὸ ἀρσενικὸ ἐπιζητεῖ νὰ ἐξασφαλίση τὴν εὔνοια τοῦ θηλυκοῦ μ' ἕνα λαμπρὸ φόρεμα...γαμπροῦ — ὅπω: συμβαινει σὲ ὡρισμένα πουλιὰ μὲ λαμπρὸ πτέρωμα — ἐνῶ ἄλλα προσπαθοὶν νὰ ἐξ.σφαλίσουν τὴ συμπάθεια τῆ. αἰσνίας σκληροκαοδης μὲ μουσικὰ ἢ φωνητικὰ δ.γνα, μὲ καλοφτιαγμένες φωνὲ! καὶ κατοικίες. Ἄλλα πάλι εἶνε ἐπιθετικὰ καὶ ἀνυπόμονα καὶ σερονν.ὰ διὰ τὴς βιας τὴν ἐκλεκτὴ τους στὴ φωλιὰ τους. Μ'ηπως καὶ στὴν κοινωνία τῶν ἀνθρώπων δὲν ἀπαντᾶ ἡ ἐρωτικὴ ἀπαγωγή;

Ὑπάρχουν στὴν κοι.ωνία τῶν ζῶων καὶ σκληρότατα θηλυκά, ποὺ, ἀφοῦ ἀπολαύσ.ουν τὸ ἀρσενικὸ ἔπειτα ἀδιστάκτως τὸ σκοτώνουν. Λύτὸ λ.χ. συμβαίνει μὲ τὶς ἀράχνες. Ἀλλοίμονο πτὸν δυστυχισμένο τὸν ἐραστή! Εἶνε καταδικασμένος νὰ πεθ.ρώση τὴν εὔνοια τὴς...μοιρολάτρ.ας γυναικας τοὺ μὲ τὴ ζωη του. Τὸ ἴδιο συμβαινει καὶ μὲ ὡ.ισμένα εἴδη μι.ρῶν ψαριῶν.

Ἀνατολίτες, δηλαδὴ σαρρα.ικοὶ στὴν σιμπεριφορά τους πρὸς τὸ ἕτερον ἡμισύ τους εἶνε ὡρισμένοι ἀστακοί. Στὰ ἀρσενικὰ τοῦ εἴδους αὐτοῦ εἶνε ἐξαιρετικὰ ἀνεπτυγμένη ἡ μιὰ λοβὴ τοῦ φοβε.ου ψαλιδιοῦ, μὲ τὸ ὁπ ἕον τοὺς ἔχει ὁπλίσει ἡ φύσις Καὶ μὲ τὸ ὅπλο αὐτὸ φέ.νουν σὲ θεουγνωσία καὶ τὸ πιὸ δυσ-τροπο θηλυκὸ τοῦ εἴδους των.

Ἔπειτα, στὸν γάμο. Δὲν ὑπάρχει σχεδὸν μορφὴ γάμου τῆς ἀνθρώπινης κοινωνίας ποὺ νὰ μὴν ἀπαντᾶ καὶ στὴν κοινωνια τῶν ζώων. Στὶς Ἰνδίες, λ.χ. σὲ παλαιότερες ἰδιοις ἐπ.χές, συνηθίζ.ντι πολὺ οἱ παιδικοὶ γάμοι. Οἱ γονεῖς ἐπάνδ.ευαν τὰ παιδιὰ τους ἔστω καὶ ἂν ἦσαν ἀνήλικα, χωρὶς φυσικὰ νὰ πολυνδιαφέρωντι γιὰ τὴ γνώμη τους. Ἔ. λοιπόν, ὁ θεμὸς αὐτὸς τῶν παιδικῶν γάμων ἀπαντᾶ καὶ σὲ πλεῖστα ὅσα ζῶα! Ἔτσι, λ.χ., ὡρισμένα εἴδη ἀσταχῶν κλείγονται ἀκ υσίως μέσα σὲ κοράλλια, ὀστρακὰ καὶ σπόγγους, ἀνὰ ζεύγη καὶ πρὸ τῆς ἐνηλικιώσεώς των.

Τὴ μορφὴ τοῦ γάμου ποὺ ἀπαντᾶ στὶς πολιτισμένες κοινωνίες τῶν ἀνθρώπων, τὴ μονογαμία, τὴ βρίσομε καὶ σὲ πολλὰ ἀπὸ τὰ τελειότερα ζῶα, πάντως λιγότερο στὰ θηλαστικὰ καὶ ἰδίως στὰ πουλιά. Ὁ γάμος ὑπ' αὐτὴν τὴ μορφὴ δὲν διατκεῖ σὲ πλεῖστα ὅσα εἴδη ζώων περισσότερο ἀπὸ μιὰν ὡρισμένη περίοδο. Ὕστερα ἀπ' αὐτὴ τὴν περιοδι οἱ σύζυγοι χωρίζονται. Αὐτὸ παρατηρεῖται λ.χ. στὶς ἀλεποῦδες καὶ στοὺ λύκους: Οἱ γονεῖς χωρίζονται μόλις ἐξετεταχτοὺν τὰ παιδιὰ τους καὶ δὲν τοὺς ἔχουν πιὰ ἀνάγκη.

Τὸ ζήτημα τῆ. στέγης, ποὺ τόσον ρόλο παίζει στὸν γάμο, ἐμφανίζεται καὶ στὴν κοινωνία τῶν ζῶων μὲ τὴν μεγαλύτερη ποικιλία: Τὰ ζεύγη τῶν νεογνύμπων ἐγκαθίστανται ἄλλα σὲ μέγαρα καὶ μεγαλοπρεπεῖς ἐπαύλεις, καὶ ἄλλα σὲ φωλιὲς ποὺ ἀντιστοιχοῦν μὲ πούχειρα παρασπήγματα καὶ καλύβες!

Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς συζύγους στὴν κοινωνία τῶν ζώων ἔχουν κοινὸν κοιτῶνα. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ ζῶα ποὺ ποστιμοῦν νάζουν χωριστὰ δωμάτια. ποὺ συνδέονται ἀναμετξὺ τους μὲ διαδρόμους καμωμένους μὲ πολλὴ τέχνη: Αὐτό, λ.χ. συμβαίνει σὲ ὡρισμένα εἴδη ἀραχνῶν ποὺ ζοῦν μεσα στὸ νερὸ καὶ σὲ ὡρισμένα εἴδη παπαγάλων.

Σιλουέττες τῆς ΣΚΗΝΗΣ

Πέτρος ΚΥΡΙΑΚΟΣ

Ὁ θάνατος τοῦ . . . Βασιλικοῦ!

Μπαίνοντας ἕνα βράδυ στὸ καμαρίνι του, τὸν βρήκαμε νάχη τὸ κεφάλι μέσα στὰ χέρια. Ἦταν συντετριμμένος, ἐξουθενωμένος. Ὅταν μᾶς ἀντίκρυσε, ἦσαν τὰ μάτια του ὑγρά, σὰν δακρυσμένα . . .

— Πέτρο, τί ἔχεις ;

— Πάει κι' αὐτός ! Πέθανε . . ., ψιθύρισε μὲ ραγισμένη φωνή.

— Ποιός ;

Ἔβγαλε τὴν περροῦκα του, τὴν ἄφησε σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ ὕστερα εἶπε ἀργά, θλιμμένα :

—Ὁ Βασιλικός . . .

Ἦταν ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἡ τελευταία θριαμβευτικὴ παράστασις τῆς «Κοκκέτας», ὅπου ὁ ἄφθαστος Κυριακὸς εἶχε δημιουργήσει ἕναν ἀκόμη ἀθάνατον τύπο, τὸν «παλαίμαχο» Πλακιώτη Βασιλικό, ποὺ ἡ σκληρὴ ἀρχαιολογικὴ σκαπάνη, ποὺ ἔξωσι ἀπὸ τὴ γειάτη μεράκια καὶ καϋμοὺς ρωμαντικὴ συνοικία.

Καὶ ὁ Βασιλικὸς μετέφερε τὰ προσφιλέστερα ὑπάρχοντά του—μιὰ γλάστρα σγουρὸ βασιλικὸ—στὸ Μουσεῖο ! Γιατὶ ἐκεῖ ἦταν πιὰ ἡ θέσις του !

Αὐτὸν τὸν ἀλησμόνητο τύπο, ποὺ ἐνσάρκωνε ἐπὶ μῆνες μὲ τόση ζωντάνια, ἐκήδευε ἐκεῖνο τὸ βράδυ τῆς τελευταίας παραστάσεως ὁ Κυριακός.

Καὶ τὸν ἔκλαιε, γιατὶ τὸν εἶχε ζήσει ὁ ἴδιος τόσο ἔντονα, τὸν εἶχε νοιώσει τόσο βαθειά, ὥστε ἀποτελοῦσε πιὰ ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸν ἑαυτό του. Καὶ τὸ βράδυ ἐκεῖνο, ποὺ τὸν ἀποχωριζόταν, τοῦ στοίχιζε πολύ . . .

Ὁ καλλιτέχνης καὶ οἱ τύποι του

Ὅλους τοὺς τύπους ποὺ ἐδημιούργησε, ἔτσι βαθειὰ τοὺς ἔνοιωσε ὁ Κυριακὸς Ἐλησμονοῦσε τὸν ἑαυτό του μόλις ἐξαγαίνε στὴ σκηνὴ καὶ ἦταν ἐπὶ ἡμέρες, ἑβδομάδες, μῆνες ὁλόκληρους ὁ λαϊκὸς τύπος ποὺ ἐξωντάνευε κι' ἀπαθανάτιζε μὲ τὴν ἠθοποιΐα του . . .

Ὁ Καρκαλέτσος τῶν «Ἀπάχηδων τῶν Ἀθηνῶν» εἶνε δημιούργημά του. Καὶ παρέμεινε ὡς σήμερα, ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια, παροιμιώδης.

— Κότα ἔναν Καρκαλέτσο ! . . .

Ὁ Βιγγελάκης τῆς «Μπερλίνας» τῶν Μωραϊτίνη Γιαννουκάκη ἀκόμη ζῆ στὴν ἀνάμνησί μας. Εἶνε ὁ φανταστικὸ πληκτὸς ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ ποὺ δοκιμάζει τὴ μεγάλη ζωή, ἀλλὰ στὸ τέλος γυρίζει ἀπὸ τὸν ἱππόδρομο . . . ποδαροδρομο !

Ὁ Μιχαλάκης ὁ Μπόσικος, στοὺς «Παντρεμένους», ἄλλος σπορταρίστὸς τύπος του :

— Μὲ βλέπετε ; Στιβάλι ἀτόφιο μὲ κομάρα σπαθάτη, ποὺ περνάει δεκάρα τοῦ Ὀθωνα ἀπὸ κάτω, καβουράκι μὲ χλῖψι καὶ σακκάκι ποὺ περισσεύει νὰ κάνης καὶ γιλέκο (φράκο δηλαδή)!

Ἔπειτα, ὁ Τσίχλας, ὁ λοῦστρος στὸ «Κοζίτσι τῆς Γειτονιᾶς» τοῦ ἀειμνήστου Χατζηαποστόλου, ποὺ ἂν δὲν ἔτρωχε τὴν εἰσπραξὶ κάθε βράδυ θὰ ἦταν τώρα .. λατερνατζῆς !

Καὶ πόσοι ἄλλοι, πόσοι ἄλλοι . . .

Ἀπὸ τοῦ Μόλλα . . . στὴν «Τόσκα»

Πῶς βγῆκε στὸ θέατρο ;

Εἶχε τὸ «μικρόβιο» ἀπὸ . . . βρέφος ! Πιτσιρίκος ἀκόμη, γαβριᾶς τοῦ Μετοξουργείου, ἦταν τακτικὸς θεωρὸν στὴν παντομίμα καὶ τὴν ταραντέλλα, τὰ «σπουδαιότερα» θεάματα τῆς ἐποχῆς του.

Ἀργότερα, ἤδρυσε ὁ ἴδιος συνεταιρικὸ θίασο παντομίμας καὶ καραγκιόζη ! Καὶ ἐμάζευε ὅλο τὸ χαρτζιλῆκι τῶν συνομηλίκων τῆς γειτονιάς του. Εἶχε μιὰ θαυμασία φωνὴ τενόρου καὶ τραγουδοῦσε μὲ συναρπαστικὴ ἐφαρμογὴ τὰ ἀγαπημένα τοῦ εἴδους αὐτοῦ εἶνε ἐξαιρετικὰ ἀνεπτυγμένη ἡ μιὰ λοβὴ τοῦ φοβε.ου ψαλιδιοῦ, μὲ τὸ ὁπ ἕον τοὺς ἔχει ὁπλίσει ἡ φύσις Καὶ μὲ τὸ ὅπλο αὐτὸ φέ.νουν σὲ θεουγνωσία καὶ τὸ πιὸ δυσ-τροπο θηλυκὸ τοῦ εἴδους των.

Ἔπειτα, στὸν γάμο. Δὲν ὑπάρχει σχεδὸν μορφὴ γάμου τῆς ἀνθρώπινης κοινωνίας ποὺ νὰ μὴν ἀπαντᾶ καὶ στὴν κοινωνια τῶν ζώων. Στὶς Ἰνδίες, λ.χ. σὲ παλαιότερες ἰδιοις ἐπ.χές, συνηθίζ.ντι πολὺ οἱ παιδικοὶ γάμοι. Οἱ γονεῖς ἐπάνδ.ευαν τὰ παιδιὰ τους ἔστω καὶ ἂν ἦσαν ἀνήλικα, χωρὶς φυσικὰ νὰ πολυνδιαφέρωντι γιὰ τὴ γνώμη τους. Ἔ. λοιπόν, ὁ θεμὸς αὐτὸς τῶν παιδικῶν γάμων ἀπαντᾶ καὶ σὲ πλεῖστα ὅσα ζῶα! Ἔτσι, λ.χ., ὡρισμένα εἴδη ἀσταχῶν κλείγονται ἀκ υσίως μέσα σὲ κοράλλια, ὀστρακὰ καὶ σπόγγους, ἀνὰ ζεύγη καὶ πρὸ τῆς ἐνηλικιώσεώς των.

Τὴ μορφὴ τοῦ γάμου ποὺ ἀπαντᾶ στὶς πολιτισμένες κοινωνίες τῶν ἀνθρώπων, τὴ μονογαμία, τὴ βρίσομε καὶ σὲ πολλὰ ἀπὸ τὰ τελειότερα ζῶα, πάντως λιγότερο στὰ θηλαστικὰ καὶ ἰδίως στὰ πουλιά. Ὁ γάμος ὑπ' αὐτὴν τὴ μορφὴ δὲν διατκεῖ σὲ πλεῖστα ὅσα εἴδη ζώων περισσότερο ἀπὸ μιὰν ὡρισμένη περίοδο. Ὕστερα ἀπ' αὐτὴ τὴν περιοδι οἱ σύζυγοι χωρίζονται. Αὐτὸ παρατηρεῖται λ.χ. στὶς ἀλεποῦδες καὶ στοὺ λύκους: Οἱ γονεῖς χωρίζονται μόλις ἐξετεταχτοὺν τὰ παιδιὰ τους καὶ δὲν τοὺς ἔχουν πιὰ ἀνάγκη.

Τὸ ζήτημα τῆ. στέγης, ποὺ τόσον ρόλο παίζει στὸν γάμο, ἐμφανίζεται καὶ στὴν κοινωνία τῶν ζώων μὲ τὴν μεγαλύτερη ποικιλία: Τὰ ζεύγη τῶν νεογνύμπων ἐγκαθίστανται ἄλλα σὲ μέγαρα καὶ μεγαλοπρεπεῖς ἐπαύλεις, καὶ ἄλλα σὲ φωλιὲς ποὺ ἀντιστοιχοῦν μὲ πούχειρα παρασπήγματα καὶ καλύβες!

Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς συζύγους στὴν κοινωνία τῶν ζώων ἔχουν κοινὸν κοιτῶνα. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ ζῶα ποὺ ποστιμοῦν νάζουν χωριστὰ δωμάτια. ποὺ συνδέονται ἀναμετξὺ τους μὲ διαδρόμους καμωμένους μὲ πολλὴ τέχνη: Αὐτό, λ.χ. συμβαίνει σὲ ὡρισμένα εἴδη ἀραχνῶν ποὺ ζοῦν μεσα στὸ νερὸ καὶ σὲ ὡρισμένα εἴδη παπαγάλων.

Φοβοῦνται τὸ «βαρὺ» ὕφος του

Ἀπὸ περιπέτειες, ἡ θεατρικὴ ζωὴ τοῦ Κυριακοῦ εἶνε παρθένος. Ὅσο τρελλὸς ἦταν στὰ παιδικά του χρόνια—ἀρχηγὸς πετροπόλεμων, πρωταθλητὴς τῆς σφεντόνας, ἀσυναγώνιστος καρδιοκατακτητὴς — τόσο φρονιμος εἶνε σήμερο στὴ θεατρικὴ καὶ τὴν ἰδιωτικὴ ζωή του.

—Ἂν θέλετε νὰ σᾶς μιλήσω γιὰ τὰ νειᾶτα μου στὸ Μεταξουργεῖο, ἔχω νὰ σᾶς λέω ὥσπου νὰ βαρεθῆτε ., μᾶς ὁμολογεῖ.

— Κανένα τραγικὸ ναυάγιο στὴν ἐπαρχία ;

— Τὴν ἐγνώρισα ἐλάχιστα τὴν... τρικυμισμένη αὐτὴ γῆ

— Καμμιὰ ὀδυνηρὴ ἀδεκαρία παραμονὲς χρονιάρας μέρας ;

—Ἤ... νόσος εἶνε ἐπιδημικὴ στὸ θεατρικὸ συνάφι. Καί, δυστυχῶς, χρονία .

— Καὶ ἀπὸ ἔρωτες ; Ὤ, μὴ μᾶς ἀρνηθῆτε...

— Τί, τί ; Ἐγώ, τῶρα τέτοια πράγματα, παντρεμένος ἄνθρωπος, μὲ δυὸ κόρες ;

— Αὐτὸ δὲν ἀποκλείει νάχετε ἐνδιαφέρουσες ἐνοχλητικὲς θαυμάστριες...

— Νὰ σᾶς πῶ... Καὶ αὐτὲς ἀκόμη εἶνε σπάνιες.. Τὶς ἀπομακρύνει τὸ «βαρὺ» ὕφος μου. Θάλεγε κανεὶς ὅτι μὲ φοβοῦνται.

Μιὰ . . . ρωμαντικὴ περιπέτεια

Ὀσφραινόμεθα κάποιο ἐνδιαφέρον περιστατικό Καὶ τὸν πιέζομε.. Ὁ Πέτρος ὑπο«ύπτει καὶ συνεχίζει :

— Αὐτὸ μοῦ τὸ ἀπεκάλυψε κάποτε ἕνα γράμμα ποὺ μοῦ τὸ πέταξε στὴ σκηνὴ μιὰ ἄγνωστη

«Θέλω νὰ σᾶς μιλήσω, νὰ σᾶς ἐκμυστηρευθῶ ἕνα μεγάλο μυστικὸ τῆς ψυχῆς μου, ἀλλὰ μοῦ φαίνεσθε τόσο μισάνθρωπος, τόσο ἀνθρωποφάγος. ». Ἔτσι ἀρχιζε τὸ γράμμα. Παρακάτω μοῦ ὡριζε ἕνα ραντεβού. Ἐννοεῖται, δὲν πῆγα. Ἀλλά, ἕνα βράδυ, ἐδέχθηκα τὴν ἐπίσκεψι μιᾶς θελκτικῆς νέας, μ' ἕνα μάτσο χαρτιὰ ὑπὸ μάλης, ἡ ὁποία ἐπέμενε νὰ διαβάσω μπροστά της — κύριε ἐλέησον ! — ἕνα ἔρνο της ποὺ μοῦφερε Ἀρνήθηκα. Ἦταν ἀκατάλληλη ἡ ὥρα. Σὲ λίγο θἄβγοινα στὴ σκηνὴ Ἀλλὰ ἐπέμενε κι' αὐτὴ τρομερά.

»— Τοὐλάχιστον τὸ πρῶτο χειρόγραφο, ἐψέλλισε.

»Ἄρχισα νὰ διαβάζω γιὰ νὰ ξεμπερδεύω :

»Π ρ ό σ ω π α : Ἐ γ ὼ . Ἐ σ ε ῖ ς

»**Ἐγώ** : Σᾶς ἔστειλα ἕνα γράμμα

»**Ἐσεῖς**: Δὲν ἀπαντήσατε.

»**Ἐγώ** : Ἤρθα στὸ καμαρίνι σας.

»**Ἐσεῖς** : . . . . . .

»**Ἐγώ** : Σ' ἀγαπῶ.

»**Ἐσεῖς**: . . . . . »

»Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἐχτύπησε τὸ κουδοῦνι. Μὲ καλοῦσαν στὴ σκηνή. Πῆρα ἕνα μολύβι κι' ἔγραψα κάτω ἀπὸ τὸν ἐρωτικὸ αὐτὸ διάλογο :

»**Ἐγώ** : Δυστυχῶς εἶμαι παντρεμένος καὶ ἔχω δυὸ κόρες στὴν ἡλικία σας.

»Καὶ βγῆκα στὴ σκηνή. Ὅταν ἐπέστρεψα, βρῆκα ἑπάνω στὸν καθρέφτη μου ἕνα σημείωμα :

«Εὐχαριστῶ γιὰ τὴν εἰλικρίνειά σας. Ἐγὼ ὅμως θὰ σᾶς ἀγαπῶ πάντοτε».

Ὥστε νὰ κι' ἕνα ἐρωτικὸν θῦμα του! Ἀσφαλῶς ὅμως ὁ Κυριακὸς θὰ ἔχη τύψεις γι' αὐτό...

Ποιητὴς γιὰ τὸν ἑαυτό του...

Στὴ ζωή του εἶνε ἕνας ὑπερευαίσθητος καλλιτέχνης. Ὅπως καὶ στὴ σκηνή. Ἀγαπᾶ τὰ λουλούδια, τὴ φιλολογία καὶ εἶνε καὶ ποιητής .. Μισεῖ ὅμως τὸν θόρυβο, τὴν ἐπίδειξι, τὴν περιαυτολογία Περπατᾶ στὸ δρόμο σύνοφρυς, βλέπει, ἀκούει καὶ ἐμπνέεται. Ἔχει τεραστία μνήμη. Συγκρατεῖ τοὺς στίχους ποὺ αὐτοσχεδιάζει καὶ τοὺς μετατρέπει στὸ σπίτι, σὲ ὁλοκληρωμένο ποίημα... Πολλὰ ἀπὸ τὰ ποιήματά του αὐτὰ εἶνε μικρὰ ἀριστουργήματα... Ὅμως ἡ καλλιτεχνική του φήμη καλύπτει τὴν ποιητική... Ἀλλωστε, τ' ὁμολογεῖ. Ποιητὴς εἶνε γιὰ τὸν ἑαυτό του μόνο...

Στοὺς στίχους του, ἐκμυστηρεύεται πρὸς ἑαυτὸν τοὺς πιὸ μύχιους πόθους, τὶς πιὸ φιλοσοφημένες σκέψεις ποὺ τοῦ ἐγέννησε ἡ ζωή.

Μ. ΧΑΝ.

Τὰ Κομψώματα τῆς ΖΑΜΦΩΣ

Τὸ "σινὶ,,

— Ζαμφώ, ποῦ εἶσαι καλέ ;

Ἡ Γαρουφαλιὰ τσῆ Μπρισιμτζήδαινας ἐφώναζε τὴ Ζαμφὼ ἀπὸ τὸ παράθυρο.

— Νά με, ἔρχομαι. Τ' ἤπαθες, Γαρουφαλιά μου ;

—Ἄχ ! καϋμένη, μεθαύριος τσ' Ἀναλήψεως ἔχομε νὰ κάνωμε ἕνα σινὶ κόλλυβα τσῆ πεθερᾶς μου κι' ἤθηλα νὰ μοῦ δώκης κανένα χεράκι νὰ τὸ στολίσω. Εἶνε, βλέπεις, τὸ χρουσὸ κόλλυβο καὶ θέλω νἄναι σφανταχτερό

Ἡ Ζαμφὼ ἐκούνησε τὸ κεφάλι.

— Καϋμένη Γαρουφαλιά, εἶπε, μὰ εἶνε ἐποχὴ τώρα γιὰ χρουσὸ κόλλυβο ;! Ποῦ εἶνε ἡ ζάχαρη, οἱ κουφέτες, ἡ τσεμπλεμποῦδα ἡ κοπανισμένη, τ' ἀλεῦρι τὸ φουρνιστό, ἡ κανέλλα ; Καλὲ θὰ ξοδέψης τὰ ντεμεσοῦτια τοῦ σπιτιοῦ σου γιὰ νὰ κάνης ἕνα σινὶ κόλλυβα τσῆ γρηᾶς ! Ἂς ἠλείπανε αὐτὴ τὴν ἐποχή, ποὺ δὲ βρίσκομε τὸ κάθε πρᾶμα

— Αὐτὸ εἶπα κι' ἐγώ, Ζαμφώ μου, κι' οἱ κουνιάδες μου ἠπήανε νὰ μὲ φάνε. Πεθερά, βλέπεις, ἤτανε, ὅ,τι νὰ πῶ εἶμαι νύφη καὶ θὰ βλάψω Ὕστερα, ὁ ἄντρας μου ἤφερε ἀπ' ὀδλα. Λίγα εἶνε, μὰ ἔχω ὀδλα τὰ σεπρεπέ.

— Τότες νάρχω τὸ βραδυνὸ νὰ σοῦ τὸ σιάξω, Γαρουφαλιὰ μου Ἐγὼ ἤσιαζα τὸ σινὶ τσῆ συχωρεμένης τσῆ μάνας μου κι' ἤβγαλε νάμι. Ὁ πάτερ Θεόφραχτος μοῦπε «γειὰ στὰ χέρια σου, κόρη μου».

— Πάω νὰ δῶ ἂν ἡστέγνωσε τὸ στάρι καὶ θὰ σὲ φωνάξω.

Ἡ Γαρουφαλιὰ ἔφυγε τρεχάτη κι' ἡ Ζαμφὼ μπῆκε μέσα νὰ συμμαζέψη τὸ σπητικό της, γιὰ νὰ εἶν' ἐλεύθερη νὰ πάη σῆς Γαρουφαλιάς.

Τὴν ὥρα ποὺ χτυποῦσε ἑσπερινός, ἡ Γαρουφαλιὰ τὴν ἐφώναξε.

—Ἔλα, Ζαμφώ, στὰ ἑτοίμασα ὀδλα.

Ἡ Ζαμφὼ βγῆκε στὴν πόρτα κι' εἶπε στὰ παιδιά της, ποὺ παίζανε στὸ δρόμο :

— Πάω τσῆ κόνα Γαρουφαλιᾶς. Ἂ μὲ γυρέψη κανείς, φωνάξτε με.

Ἡ Γαρουφαλιὰ τᾶχε ὅλα στὴ σειρὰ γιὰ τὸ σινί.

— Μικρὸ εἶνε τὸ σινὶ σου, Γαρουφαλιά μου, μὰ καλύτερα, γιατὶ τώρα ποιὸς κάνει μεγάλα σινιά. Ἄχ ! καλύτερα νὰ δίνατε ἀπὸ μισὸ ψωμὶ σὲ κάνα δοῦ φτωχέ, παρὰ νὰ κάνετε ἔξοδα καὶ παρουσίες

Ἡ κουνιάδα τῆς Γαρουφαλιᾶς, ἡ Στασάρα, μιὰ χοντρὴ ροδοκόκκινη, ἀγριοκύτταξε τὴ Ζαμφώ.

— Κερά μου, τῆς εἶπε, καθένας γιὰ τὸν ἄνθρωπό του κάνει ὅ,τι μπορεῖ . . . Τὴ μάνα μας ἐμεῖς τὴ στιμέρναμε, δὲν τὴν εἴχαμε γιὰ πέταμα.

Ἡ Ζαμφὼ τὸ κατάπιε καὶ δὲ μίλησε.

—Ὅπως ἀγαπᾶς, μάτια μου, εἶπε μόνο. Νοικοκερὰ εἶσαι καὶ μέλι τρῶς

Διόρθωσε τὴ ζάχαρη, τ' ἀλεῦρι, κι' ἔβαλε τὰ κουφέτα γιὰ νὰ κάνη τὸ σταυρό.

— Σὲ γρηᾶς γυναῖκες δὲν εἶδα νὰ βάζουνε κουφέτες στὸ κόλλυβο. Μὴ χερότερα, μήτε νἄτανε καμμιὰ παρθένα, γιὰ καμμιὰ νειόπαντρη !

— Ἐ! ἄμα κάνω τὸ δικό σου μὲ τὸ καλό, θἄναι πιὸ σφανταχτερό !

Ἡ Στασάρα πρασίνισε.

— Μωρὴ γλωσσοῦ, γρουσούζα, γιατί μοῦ κακομελετᾶς ; εἶπε

— Μὴ μοῦ ἀζντίζεις, γιατὶ θὰ σοῦ κατέβη νυπλᾶς ὅπως εἶσαι καὶ σωματόδισσα, ἐφώναξε ἡ Ζαμφώ.

Ἡ Στασάρα χύμηξε νὰ τὴν ἁρπάξη, μὰ ἡ Ζαμφὼ μὲ μιὰ κίνησι τῆς ἔφερε τὸ σινὶ στὸ κεφάλι καὶ τὴν ἔκανε πασπαλισμένη ἀπὸ ζάχαρη καὶ κόλλυβα

—Ἄχου ! Πάει τὸ σινί !, ξεφώνισε ἡ Γαρουφαλιά.

—Πέ τα τσῆ κουνιάδας σου, τσῆ ναυλικίρας, εἶπε ἡ Ζαμφώ. Ἐγὼ μὲ τὴν καλωσύνη μου ἤδρα τὸ μπελᾶ μου ἀπὸ τὴν ἁρροκαμήλα !

Ἡ γειτονιὰ μαζεύτηκε στὴν πόρτα.

— Τ' εἶνε καλέ ; ρώτησαν.

Ἡ Ζαμφὼ, φεύγοντας, ἐφώναξε :

—Ἡ Στασάρα κλαίει τὴ μάνα τση. Σκότωνε λωλοί, πλέρωνε τζερεμέδες. Ἐπέρασι κάηκε ὁ λαγός, κι' ἐφέτος ἤβγ' ἡ τσίκνα !

ΣΥΛΒΙΟΣ

Τὸ λακριντὶ τοῦ Θρασύβουλα

Μυστήριον

Εἶδα, ρὲ μάγκες μου προχτὲς
κάτι κο ἐλλες πεταχτὲς
μὲ μπόϊ δύο μέτρα.
Κάτι κοπέλλες δηλαδὴ
ποὺ περματοῦσαν ἐν σπουδῇ
καὶ ράγιζαν καὶ πέτα !
Καὶ λέω : Κύτταξε νὰ δῇς,
ρὲ πλᾶσι σκάρτη κι' ἀναιδής,
τί γίνετ' ἐν Ἀθήναις.
Κύττα ποὺ γίναν πειρασοὶ
αὐτὲς ποὺ τράβηξε ἡ μαμμὴ
ἐδῶ καὶ λίγους μῆνες.
Ἦταν μιξιάρικες σωστὲς
καὶ τώρα γίνηκαν φτυ- [στὲς
μοντέρνες Ἀφροδίτες.
Φοροῦν κραγιόνια, μυ- [ρουδιὲς
καὶ σ'ἀφαιροῦνετις καρ- [διὲς
λὲς κι' εἶναι λωποδύτες.
Πῶς μεγαλώσανε, ἀπορῶ
σ' αὐτὸ τὸ λίγο τὸν καιρὸ
κι' ἀβέρτα ξεμυτίζουν ;
Σὰν δέντρα γίναν φουν- [τωτὰ
κι' ὅποιος τὶς βλέπει σὲ [ρωτᾶ :
— Τί διάολο τις . . . πο- [τίζουν ;

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Τὰ Βάσανα τοῦ ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Τὸ κουνέλι

Μέρα, χαρὰ Θεοῦ.

Ἡ Σουρπουΐτσα ξύπνησε μὲ τὰ κέφια της.

— Καραμπέτ, νὰ παείνωμε σεργιάνι, γιαβρούμ ;

—Ὅπως τέλεις, Σουρπουΐτσα.

— Ποῦ νὰ παείνωμε ;

— Πατήσια πορπατηχτὸς νὰ τραβήξωμε.

Ἔτσι σηκώθηκε ὁ Καραμπέτ, ντύθηκε καὶ συνόδεψε τὸ ἕτερον ἥμισυ σὲ ρωμαντικὸν περίπατον στὰ Πατήσια.

Ὁ ἥλιος τοῦ Μαΐου ἔκαιε. Ἡ Σουρπουΐτσα ἄρχισε νὰ κουράζεται.

— Νὰ κάτσωμε, γιαβρούμ, στὸ καφενέ.

—Ἀφοῦ τέλεις, νὰ ἔνεται.

Ἐκάθησαν καὶ παρήγγειλαν δυὸ ὀδζα

Ξαφνικά, φάνηκε προστά τους ἕνας μόρτης, ποὺ κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά του ἕνα λευκὸ κουνέλι μὲ γαλάζια μάτια.

Στάθηκε μπροστά τους κι' ἄρχισε νὰ χαϊδεύη τὴ ράχη τοῦ κουνελιοῦ

Ἡ Σουρπουΐτσα τὸν ἐκύτταξε ἐνθουσιασμένη.

— Βάϊ, Καρτμπέτ, τί μορφος κουνέλης !

Ὁ μόρτης ἐπεσήμανε τὸν ἐνθουσιασμὸ τῆς.

Σπουδαῖο κουνέλι, κυρία, ἔξρει καὶ κάνει τοῦμπες, καταλαβαίνει καὶ τὰ γαλλικά.

—Λμάν, Καραμπέτ, πάτε ;, γιαβρούμ !

— Τί τὰ κάνης, Σουρπουΐτσα ; Αὐτὸ τρῶπες ἀνοίγει φωλιὰ του νὰ ἔνεται. Ποῦ τὰ βάλωμε ἐσπίτι ;

Ὁ πωλητὴς τὸν κύτταξε μὲ ὄψος οἴκτου.

— Τί λές, ἀφέντη μου ! Τρῦπες ;! Ξέρεις τὴ κουνέλι ἀριστοκρατικὸ εἶν' αὐτό ; Κοιμᾶται σὲ στρῶμα. Εἶνε κουνέλι τοῦ καναπέ, φίνα ράτσα. Πάρτο καὶ θὰ μὲ

Μαργαριτάρια ένός — ἑκατομμυρίου

ΧΙΟΥΜΟΡΙΣΤΙΚΟ ΑΠΡΟΣΟΠΟ

Ὁ Γουσταῦος Λεφλὲρ ἐξασκοῦσε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ μεσίτη, ἐπάγγελμα δηλαδὴ ὄχι προσοδοφόρο, ἀλλὰ ἐπικερδέστατο συχνότατα. Δυστυχῶς, ὁ Γουσταῦος δὲν ἦταν καὶ τόσο ἐνεργητικός. Ἦταν ἤδη 40 ἐτῶν καὶ δὲν ἐξοῦσε παρὰ ἀπὸ τυχαῖες μικροεργασίες ποὺ μόλις καὶ μετὰ βίας κατόρθωναν νὰ ἰσοφαρίσουν τὸ ἔξοδα τοῦ σπιτιοῦ του.

Εἶχε πανδρευθῆ πρὸ διετίας τὴν Λουΐζα, τὴν χαριτωμένη του γυναικοῦλα, ποὺ τοῦ ἔφερε μὲν μαζὶ μὲ τὸν ἔρωτά της καὶ μιὰ μικρὴ προῖκα, ἀλλὰ ἐπρόκειτο περὶ κεφαλαίου ἐξατμισθέντος ἐντὸς ἑνὸς μηνὸς στὴν πλάζ τοῦ Ντουαί, ὅπου κατοικοῦσαν μονίμως.

Ἡ Λουΐζα δὲν τὰ κατάφερνε ἄσχημα μὲ τὸ νοικοκυριό. Εἶχε συνηθίσει σὲ ὡρισμένες στερήσεις, πότε τοῦ φρούτου, πότε τῆς σαλάτας, ποτὲ τοῦ γλυκοῦ κρασιοῦ, ποὺ δπεραγαποῦσε. Εἶχε μάθει νὰ ἀποπέμπῃ μὲ τὸ χαμόγελο καὶ εὐγενέστατα τοὺς εἰσπρακτορες τῶν διαφόρων λογαριασμῶν, τοῦ νεροῦ, τοῦ ἠλεκτρικοῦ, τοῦ γκαζιοῦ, νὰ ψωνίζῃ τρόφιμα ἐπὶ πιστώσει ἀπὸ ὡρισμένους μπακάληδες καὶ νὰ συμβιβάζῃ μὲ ἀφθονα γλυκόλογα τὴν ἀνυπομονησία τοῦ σπιτονοικοκύρη μὲ τὴν ἐκκρεμότητα τῶν ἐνοικίων. Κάπου-κάπου παρέδιδε καὶ μαθήματα πιάνου.

Μὲ ἄλλους λόγους, ἐπρόκειτο περὶ ζεύγους τὸ ὁποῖο σχεδὸν διαρκῶς τὰ εἶχε στενά.

Ὁ Γουσταῦος ἐν τούτοις κατώρθωνε νὰ εἶνε πάντα κομψότατα ντυμένος καὶ νὰ κυκλοφορῇ σὲ ὅλα τὰ κοσμικὰ κέντρα τοῦ Ντουαί. Κάθε βράδυ, γυρίζοντας στὸ σπίτι, εἶχε καὶ κάτι εὐχάριστο νὰ ἀναγγείλῃ στὴ Λουΐζα σχετικῶς μὲ τὴν προσεχῆ βελτίωσι τῶν οἰκονομικῶν τους. Ἡ βελτίωσις ἦταν πάντοτε «προσεχὴς» ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἐμπόδιζε τὸ ζεύγος νὰ περνᾷ τὴν πολυτάραχη ζωή του μὲ ἀξιοζήλευτην ἀγάπη.

Ἕνα ἀπόγευμα, ὁ Γουσταῦος συνέπεσε νὰ διαβάζῃ ἐφημερίδα στὸ χῶλλ ἑνὸς ἀπὸ τὰ πολυτελέστερα ξενοδοχεῖα τῆς πλάζ. Μιὰ γηραιὰ κυρία καθόταν κοντά του Ἐφοροῦσε πλουσιώτατη θερινὴ τουαλέτα καὶ ἐδιάβαζε μιὰν ἀμερικάνικη ἐφημερίδα. Ἔξαφνα, μὲ μία τυχαία κίνησί της, ἐγλύστρησε τὸ κολλιὲ μὲ τὰ μαργαριτάρια ποὺ ἐφοροῦσε, ξεκομπωμένο, ἐπάνω στὸν δεξιὸ ὦμο της καὶ ἔμεινε πρὸς στιγμὴν μετέωρο μεταξὺ τῆς πλάτης της καὶ τοῦ ὀπισθίου στηρίγματος τῆς πολυθρόνας της.

Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ καινούργια κίνησι τῆς ἄγνωστης κυρίας τὸ κολλιὲ ἐξαφανίσθηκε.

— Θά ἦταν κακοκομπωμένο, ἐσκέφθηκε ὁ Γουσταῦος ὁ ὁποῖος ἔκαμε νὰ πλησιάσῃ τὴν ἰδιοκτήτρια τοῦ κοσμήματος. Προτοῦ ὅμως σηκωθῆ, ἡ ἄγνωστη ἐδίπλωσε τὴ ἐφημερίδα της Βιοστικὰ καὶ ἐγκατέλειψε τὸ χῶλλ. Ὁ Γουσταῦος τὴν παρακολούθησε μὲ τὸ βλέμμα νὰ κατεβαίνῃ τὶς σκάλες τῆς βεράντας καὶ νὰ διευθύνεται πρὸς τὸν σταθμό. Ἀσφαλῶς ἦταν ἔτοιμη γιὰ ἀναχώρησι.

Ὁ Γουσταῦος, ὁ ὁποῖος ἐκείνη τὴ στιγμὴ βρισκόταν μόνος μέσα στὸ χῶλλ, ἐκάθησε ἐπιμελακτικὰ στὴν πολυθρόνα τῆς ἄγνωστης Μὲ τὸ χέρι πίσω ἀπὸ τὴ μέση του, ἄρχισε νὰ ἐρευνᾷ τὸ μαξιλάρι τοῦ ὀπισθίου στηρίγματος τοῦ καθίσματος. Ἡ ἀφή του διαισθάνθηκε τὸ κολλιὲ Τὸ ἅρπαξε ἀμέσως. Σηκώθηκε σὲ λίγο, ἀφοῦ τὸ ἔκουψε στὴν τσέπη του καὶ ἔβγηκε ἀπὸ τὸ χῶλ μὲ ὕφος ἀδιάφορο. Στὴ βεράντα δὲν ἀπαντήσε κανέναν. Ἔβγηκε στὸ δρόμο καὶ διευθύνθηκε πρὸς ἕνα μικρὸ μπὰρ στὴν περιοχὴ τοῦ σταθμοῦ.

Καθ' ὁδόν, ἄρχισε νὰ σκέπτεται: Δυὸ πράγματα μποροῦσε νὰ κάμῃ. Ἡ νὰ παραδώσῃ τὸ κολλιὲ στὴν ἰδιοκτήτρια ἢ νὰ τὸ κρατήσῃ. Κάσμα ὅτι ἡ κυρία ἦταν ἀσφαλῶς ἄρκετὰ πλουσία — ὅπως ὅλες οἱ ἐξόχως ἐκεῖ — γιὰ νὰ θρηνήσῃ τὴν ἀπώλεια ἑνὸς κολλιέ, ἔστω καὶ ἀξίας ἑκατομμυρίου Λοιπόν, γιατί νὰ μὴν κρατήσῃ τὸ κόσμημα ἐπὶ ἕναν χρόνο καὶ ἕνα μῆνα ὅπως στὰ γραφεῖα τῶν ἀπωλεσθέντων ἀντικειμένων; Ἐὰν ἐν τῷ μεταξὺ δὲν περιήρχετο εἰς γνῶσιν του καμμιὰ συνοχὴ κοινοποίησις, ὁ Γουσταῦος εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ κρατήσῃ τὸ εὕρημα στὴν κατοχή του.

Ὁ συλλογισμὸς αὐτὸς ἦταν κάπως ἀμφίβολου ἠθικότητος, ὁ Γουσταῦος ὅμως τὸν βρῆκε ἀναντιρρήτως θεμιτὸν καὶ ἐπῆγε ἡσυχότατα στὸ σπίτι του μὲ τὸ ἑκατομμύριο στὴν τσέπη, διότι ἀσφαλῶς τὰ μαργαριτάρια τόσο θὰ ἀξίζαν.

***

Τί ἔπρεπε νὰ πῇ στὴν κυρία Λεφλὲρ; Τίποτε, κατὰ τὴν γνώμην του. Ἔκρυψε τὸ κολλιὲ μέσα σ' ἕνα συρτάρι, τὸ ὁποῖον ἐφρόντισε νὰ ὀχυρώσῃ μὲ ἕνα φωτέγγ ποὺ ἐτοποθέτησε καταλλήλως μπροστὰ στὴν κλειδαριά του

Ἐπὶ μίαν ἑβδομάδα, δὲν ἐδιάβασε καμμιὰν ἐφημερίδα γιὰ νὰ μὴ διαταραχθῇ τὴ γαλήνη τῆς συνειδήσεώς του, καὶ ὅλα θὰ ἐπήγαιναν καλά, ἂν ἡ κυρία Λεφλὲρ δὲν εἶχε στὴν κατοχή της ἕνα ἀντικλεῖδι τοῦ συρταριοῦ ὅπου ἀναπαυόταν τὸ βαρύτιμο κόσμημα.

— Μπᾶ! Κύττα ἕνα κολλιέ!, ἐφώναξε.

Ὁ σύζυγός της, ὁ ὁποῖος ἔτυχε νὰ διαβάζῃ ἐκεῖ κοντά, ἐσήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ εἶδε τὰ μαργαριτάρια στὰ χέρια της.

Ἐσκέφθηκε πρὸς στιγμὴν νὰ τῆς ἐκμυστηρευθῆ τὰ διατρέξαντα. Φοβήθηκε ὅμως κανένα ἠθικὸ κήρυγμα ἐκ μέρους της καὶ ἀλλαξε ἀμέσως γνώμη.

Ἡ καθυμένη ἡ Λουΐζα τὸν ἐκύτταξε ἀμίλητη καὶ σαστισμένη.

Ἀρκέσθηκε νὰ τῆς ἀπαντήσῃ μὲ ἀτάρ-χο ὕφος:

—Ἀ! Ναί Εἶνε ἕνα κολλιὲ ἀπὸ ψεύτικα μαργαριτάρια ποὺ ἔτυχε νὰ βρῶ. Δὲν ἔχει καμμιὰν ἀξία.

— Μὰ μοιαζοῦν τρομερὰ σὰν ἀληθινά!, ἐφώναξε ἡ Λουΐζα. Ἐξαιρετικὰ ἐπιτυχημένη ἰμιτασιόν! Πῶ, πῶ!

— Αὐτὸ εἶπα κι' ἐγὼ στὴν ἀρχὴ μόλις τὰ εἶδα, ἀλλὰ δὲ βαρυέσαι! Ἀφησέ τα καὶ ψάξε νὰ ἰδῆς ποῦ ἔγω βάλει τὰ ποῦρα ποὺ ἔφερα χθὲς τὸ βράδυ. Κάπου θὰ τὰ ἔξεχασα.

Ὁ ἀνωτέρω διάλογος ἔλαβε χώραν βράδυ, μετὰ τὸ δεῖπνο.

Τὴν ἐπαύριον τὸ πρωΐ, ὁ Γουσταῦος ἐπῆγε νὰ συναντήσῃ κάποιον γνωστό του, γιὰ ἐμπορικές του ὑποθέσεις.

Γυρίζοντας στὸ σπίτι, ἄρχισε νὰ διερωτᾶται μήπως θὰ μποροῦσε ἤδη νὰ πουλήσῃ τὰ μαργαριτάρια χωριστὰ γιὰ νὰ μὴ μένῃ νεκρὸ τὸ κεφάλαιο μέσα στὸ συρτάρι

Βρῆκε τὴ Λουΐζα ἀκτινοβολοῦσαν

— Κύττα ἐδῶ, χρυσέ μου!, τοῦ ἐφώναξε δείχνοντας του ἕνα μικρὸ δαχτυλιδάκι μὲ σμαράγδι ποὺ ἐφορροῦσε στὸ δάχτυλό της.

— Σοῦ τὸ ἔκαμαν δῶρο, Λουΐζα;

— Κάτι τέτοιο. Ἄκουσε νὰ στὰ πῶ: Ἡ φίλη μου ἡ Ἄννα ποὺ φεύγει γιὰ τὴ Βραζιλία, ἦρθε σήμερα πρωΐ-πρωΐ νὰ μὲ ἀποχαιρετήσῃ. Ἄρχισε νὰ μοῦ μιλᾷ γιὰ τὰ δῶρα ποὺ ἔλαβε ἀπὸ τὸν μνηστῆρα της. Νὰ δῆς, Γουσταῦε, μπιζοῦ ποὺ τῆς ἀγόρασε! Ὄχι ἀκριβά, καταλαβαίνεις. Ἡ φασόν τους, χονδροκοπιά... τὰ εἶδα! Κάτι μαργαριταράκια τὸ σα δὰ μικρούλια καὶ κακοδεμένα! Νὰ δῆς, τῆς εἶπα, μαργαριτάρια Ἰμιτασιὸν ποὺ βρῆκε ὁ ἄνδρας μου, ποὺ φιγουράρουν καλύτερα ἀπὸ ἀληθινά! Καὶ — τί νὰ σοῦ τὰ πολυλογῶ, Γουσταῦε — ἐκάμαμε κλήρι γκ τὸ κολλιὲ ποὺ βρῆκες.

— Τί κλήρι γκ!, ἐρώτησε ὁ Γουσταῦος μὲ κομμένη ἀναπνοή.

—Ἀνταλλαγή, χρυσέ μου. Ἀντὶ σουβενὶρ γιὰ τὴν ἀναχώρησί της μοῦ ἔδωσε σότὸ τὸ μικρὸ δαχτυλιδάκι ποὺ εἶνε ἀληθινὸ κι' ἐγὼ τῆς ἔδωσα τὰ ψεύτικα μαργαριτάρια σου Τῆς ἐπλήρωσα μονάχα τριακόσια φράγκα ὡς συμπλήρωμα.

— Τριακόσια φράγκα!...

Αὐτὸ ἦταν ἡ τελευταία σταλαμιὰ ποὺ ἔκαμε τὸ ποτῆρι νὰ ξεχειλίσῃ.

Ὁ Γουσταῦος ἔτρεξε σὰν τρελλὸς στὸν σιδηροδρομικὸ σταθμό.

Τὴ στιγμὴ ποὺ ἔφθασε ἐκεῖ, εἶδε τὸ τραῖνο νὰ ξεκινᾷ

Ὥρμησε ἀλλόφρων πρὸς τὶς γρίλλιες τῆς πλατ-φόρμ, ἐπέρασε ἀπὸ μιὰ στενὴ «αγκελωτὴ πορτοῦλα, ἐλαστικόστερος ἀπὸ γάτο.

Μόλις ἐπρόφθασε νὰ ἴδῃ τὰ παράθυρα τῶν τελευταίων βαγονιῶν.

Τὸ βλέμμα του ἔμεινε προσηλωμένο ἐπάνω στὸν καπνὸ τῆς ἀτμομηχανῆς, ὁ ὁποῖος — ἀλλοίμονον! — διελύθη ἀμέσως.

Ἔμεινε καθηλωμένος κοντὰ σὲ ἕναν στύλο, μὴ ξέροντας τί νὰ πῇ, τί νὰ σκεφθῇ, τί νὰ κάνῃ.

Δὲν ὀπελείπετο παρὰ νὰ γυρίσῃ στὸ σπίτι καὶ ν' ἀρχίσῃ τὴ σύζυγό του...στὰ χαστούκια.

Μόλις ἀντίκρυσε τὴ Λουΐζα, ἐβρυχήθη:

— Τί μοῦ κατάφερες, ἀνόητη! Ἤτανε ἀληθινά!

— Μπᾶ! Γιατί δὲν μοῦ τὸ εἶπες; Καὶ ποῦ τὸ βρῆκες αὐτὸ τὸ κολλιέ;

Ὁ Γουσταῦος ἔκρινε καλὸν νὰ μὴν ἀπαντήσῃ Ἔτρεξε στὸ τηλέφωνο καὶ ἐπῆρε τὸ ξενοδοχεῖον τῆς πλάζ, ὅπου εἶχε καταλύσει ἡ ἀμερικανίς:

— Τὸ κολλιὲ ποὺ ἔχασε ἡ πελάτισσά σας βρίσκεται στὰ χέρια τῆς δεσποινίδος Ἄννας Μπερζέ, ποὺ ἔπῆρε τὸ τραῖνο τῶν δυομισῃ καὶ τὸ ἔσκασε γιὰ τὴ Χάβρη Φεύγει γιὰ τὴ Βραζιλία! Προφθάσατε!

Ἐνῶ ἐκρέμαγε τὸ ἀκουστικό, ἐπρόσθεσε καταθυμωμένος:

—Ἀμ' ποῦ θὰ πάῃ! Θὰ τὴν ἀδράξουν τὴν κλέφτρα!

Α. ΝΤΡΑΒΕ

◆◆◆

ΞΕΡΕΤΕ ΠΟΤΕ...

...Θὰ βρέξῃ;

...Ὅταν τὰ σκουλήκια βγαίνουν ἀπὸ τὴ γῆ.

...Ὅταν οἱ μέλισσες ἀπομακρύνονται κάπως ἀπὸ τὴν κυψέλη τους.

...Ὅταν τὰ χελιδόνια πετᾶνε γρήγορα καὶ ἀγγίζουν στὸ πέταγμά τους τὸ χῶμα.

...Ὅταν τ' ἀονάκια κι' οἱ κατσίκες πηδᾶνε καὶ τσακώνονται.

...Ὅταν οἱ πάπιες καὶ οἱ χῆνες πετᾶνε ἐδῶ κι' ἐκεῖ καὶ βουτᾶνε στὸ νερό

...Θὰ κάνῃ καλὸν καιρό;

...Ὅταν οἱ ἀράχνες πλέκουν τὰ δίχτυα τους ἐπάνω ἀπὸ τ' αὐλάκια τοῦ νεροῦ.

...Ὅταν τὰ κοράκια φωνάζουν τὸ πρωΐ.

...Ὅταν πετᾶνε πολλὲς νυχτερίδες.

...Ὅταν τὰ τριγόνια φωνάζουν σιγά.

...Ὅταν κατὰ τὴ δύσι τοῦ ἡλίου, τὰ κουνούπια μαζεύονται καὶ κάνουν μιὰ γραμμὴ στοὺς τοίχους.

◆◆

* Οἱ δυστυχίες εἶνε ἡ παλαίστρα τῆς ἀρετῆς στὴν ὁποία διακρίνεται ὁ ἀνδρεῖος ἀπὸ τὸν ἀνανδρο πολεμιστή. *(Κοραῆς)*

* Ἡ γυναῖκα στὴν ἐπιμονὴ καὶ στὸ πεῖσμα δὲν γνωρίζει ὅρια. *(Μπουαλὼ)*

Μὴ γράφετε ἐρωτικὰ γράμματα

Ἡ γνώμη μιᾶς κυρίας ποὺ ξέρει...

Ὅταν λάβωμε ἕνα ἐρωτικὸ γράμμα, δοκιμάζομε πάντα ἕνα εὐχάριστο συναίσθημα. Ἔσεῖς, κυρίες μου, πρέπει νὰ τὸ δέχεστε μὲ ὅλη τὴν ἀβρότητα ποὺ ἀπαιτεῖ ἡ περίστασις, νὰ τὸ διαβάζετε μὲ προσοχή, ἀλλὰ καὶ μὲ ὅλη τὴν δυσπιστία ποὺ χρειάζεται, γιατὶ κατὰ γενικὸν κανόνα, ἡ γυναῖκα δὲν πρέπει νὰ δίνῃ πίστι σ' ἐρωτόλογα γραμμένα ἐλάνω σ' ἕνα ἀρωματισμένο κομμάτι χαρτί! Πιστεύοντες σ' αὐτά, θὰ σᾶς μαγέψουν, θὰ σᾶς τυφλώσουν. Κι' ἐπειδὴ ὁ τυφλὸς δὲν βλέπει τὸν κίνδυνο ποὺ διατρέχει, σκοντάφτει, πέφτει καὶ πληγώνεται..

Δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ πονέσῃ κανεὶς γιὰ ἕνα ἐρωτικὸ αἴσθημα. Ὁ "Ἔρως δὲν εἶνε παρὰ μια ὡραία μονο λέξις, ἱκανὴ νὰ ἐμπνεύσῃ τοὺς πονεμένους στίχους τῶν ποιητῶν τῆς ρωμαντικῆς ἐποχῆς.

Τοὺς ξέρετε.. τοὺς ποιητὰς τῆς ρωμαντικῆς ἐποχῆς.. σότοὺς, ποὺ ἐγόριζαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ μὲ τὰ ἄσπρα ἀλὰ-Μπάϋρον πουκαμίσα, στὸ λατινὸ ἀνοιχτὰ... Ἡ ἐποχὴ ὅμως αὐτὴ ἔχει πρὸ πολλοῦ περάσει!

Τὸ ἐρωτικὸ γράμμα εἶνε εὐπρόσδεκτο. Εἶνε προτιμότερο ὅμως νὰ μὴν τὸ γράψωμε καθόλου! Θυμηθῆτε τὸ ἀρχαῖο λατινικὸ ρητό, ποὺ λεει: «Τὰ λόγια πετᾶνε, τὰ γραπτὰ μένουν» Πρέπει νὰ ὁμολογήσωμε ὅτι οἱ ἀρχαῖοι ρωμαῖοι εἶχανε δίκηο. Εἶνε γνωστὴ ἡ συνήθεια ποὺ ἔχουν οἱ γυναῖκες, νὰ δείχνουν, ἀπὸ μιὰ δικαιολογημένη φιλαρέσκεια, τὰ ἐρωτικὰ γράμματα ποὺ παίρνουν, στὶς φιλενάδες τους. Οἱ φιλενάδες ὅμως, γεμᾶτες ἀπὸ τὸ αἴσθημα τῆς ζήλειας, γιατὶ τὸ γράμμα δὲν ἀπευθύνεται σ' αὐτές, δὲν διστάζουν νὰ γελοιοποιήσουν τὸν δυστυχῆ νέο, μπροστὰ στὰ μάτια τῆς καλῆς του. Οἱ ἄνδρες (αὐτὸ πρέπει ὅλες νὰ τὸ παραδεχθοῦμε) εἶνε πιὸ ἐχέμυθοι στὸ ζήτημα αὐτό. Ἔχουν ὅμως τὴν κακὴ συνήθεια, νὰ κυβαλοῦν τὰ ἐρωτικά τους γράμματα μέσ' στὴν τσέπη τους, ἀνάμεσα σ' ἕνα... τιμολόγιο καὶ μιὰ δικαστικὴ κλῆσι.. Ἔτσι, μπορεῖ νὰ παραπέσουν στὰ χέρια ἀσυνειδήτων ἀνθρώπων, ποὺ εἶνε ἱκανοί, μὲ τὴ φλυαρία τους. νὰ βλάψουν αὐτὴν ποὺ τὰ ἔχει γράψει. Προτιμότερο, λοιπόν, ἀντὶ νὰ γράφετε ἐρωτικὲς ἐπιστολές, στὴν πρώτη ὐκαιολία ποὺ θὰ σᾶς δοθῆ, νὰ ψιθυρίσετε τὰ ἐρωτόλογα στὸν ἀγαπημένο σας, σ' ἕνα χαριτωμένο τὲτ ἀ-τέτ!..

Ἐὰ ἄλλου, ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε, οἱ λέξεις «σ' ἀ-απῶ», «ψυχή μου» κι' ἔνα σωρὸ ἄλλες, ὅταν εἶνε γραμμένες ἐπάνω στὸ χαρτί, χάνουν ὅλη τους τὴν ὀμορφιὰ, ὅλη τους τὴ χάοι.

Σήμερα οἱ ἄνδρες δὲν γράφουν πιὰ στὶς ἀγαπημένες τους. Τὰ 90% ἀπ' αὐτοὺς ἐργοῦζονται Τὰ ἄλλα 10% ἀσχολοῦνται περισσότερο νὰ τὰ διάφορα σπόρ Ἔτσι, δὲν τοὺς μένει καθόλου καιρὸς νὰ γράφο ν ἐρωτικὲς ἐπιστολές. Ὅλες οἱ ἐρωτικὲς ἐπιστολὲς προέρχονται ἀπὸ γυναῖκες. Ἀπ' αὐτὴν, λοιπόν, τὴν κακὴ συνήθεια θέλω, κυρίες μου, νὰ σᾶς θεραπεύσω.

Στὴν ἐποχή μας, μιὰ ἔξυπνη γυναῖκα, ποὺ ξέρει τὴ ζωή, δὲν ἐκφράζει μὲ κανέναν τρόπο τὸ αἴσθημά της ἐπάνω σ' ἕνα κομμάτι χαρτί,, γιατὶ καθένα ἀπ' αὐτὰ εἶνε κι' ἕνα πειστήριο στὰ χέρια τοῦ ἐραστοῦ. Κι' ὅταν μιὰ μέρα ὁ ἐρώτας θὰ σβύσῃ, κανεὶς δὲν ξέρει κατὰ ποιὸν τρόπο ὁ ἐραστὴς θὰ χρησιμοποιήσῃ τὰ πειστήρια ποὺ κρατᾶει στὰ χέρια του.

Ἐπαναλαμβάνω, λοιπόν: μὴ γράφετε ἐρωτικὲς ἐπιστολές Ὅταν εἶστε ἐρωτευμένες, χάνετε πολύτιμον καιρὸ ὅταν, σκυμμένες ἐπάνω σ' ἕνα κομμάτι χαρτί, γράφετε, διορθώνετε, σχίζετε καὶ ξαναγράφετε μιὰν ἐρωτικὴ ἐπιστολή Ἀκοῦστε μιὰ συμβουλή: στὴ ζωή σας νὰ δίνετε πάντοτε λιγώτερο ἀπὸ ὅσο σᾶς ζητᾶνε Μέσα σ' ἕνα γράμμα ὅμως, μοιραῖα πέφτει ἡ μάσκα τῆς καθημερινῆς μας ὑποκρισίας, ἀφίνοντας ν' φανερωθοῦν τὰ πιὸ κρυφά μας συναισθήματα.

Κι' ἕνα ἄλλο μειονέκτημα τῆς ἐρωτικῆς πιστολῆς: Ἂν εἶνε καλογραμμένη, δύσκολα μπορεῖ νὰ τὴν καταλάβῃ αὐτὸς ποὺ θὰ τὴν διαβάσῃ Ἂν ὅμως, γιὰ κακή σας τύχη, εἶνε κακ γραμμένη, κινδυνεύετε νὰ γελοιοπ ιηθῆτε Καὶ εἶνε σὲ ὅλους μας γνωστόν, ὅτι ἡ κορυφὶδία στὸν ἔρωτα εἶνε κίνδυνος θάνατος!

Δὲν λογαριάζετε ὅμως καὶ τὰ ἐπακόλουθα; Γιατί, ἀφοῦ θἄγετε πιὰ ζήσει τὴ νλυκειὰ ἡ πονεμένη ἐρωτι ἡ σας ζωή, ν' ἀφίσετε στοὺς ἄλλους νὰ βεβηλώνουν τὸν ἔρωτά σας, διαβάζοντας τὰ ἐρωτικὰ σας γράμματα; Τί θὰ ἔχετε νὰ κερδίσετε ἂν μιὰ μέρα, ἀφοῦ ἀφήσετε τὸν κόσμο αὐτόν, τὰ γράμματά σας ἐσθοῦν στὸ φῶς τῆς δημοσιότητ ς; Θέλετε νὰ πάθετε αὐτὸ ποὺ ἔπαθε ὁ Ναπολέων, στὸν ὁποῖον ἡ Ἰωσηφίνα Ἔγραφε:

«Φτωχέ, δειλέ, ἀπερίσκεπτε, φαντασιόπληκτε, ἀδέξιε, ἄπιστε, «ἀσημε Δεκανέα!» Τί μικρὴ ἐντύπωσι μοῦ κάνει τὸ κοινὸ σου γράψιμο!»

Ἀκοῦστε με τί θὰ σᾶς πῶ. Ἔχοντας τόσα παραδείγματα μπροστά σας, μὴ γράφετε ποτὲ σας ἐρωτικὲς ἐπιστολές! Πρὸ παντὸς μὴ γράφετε, γιατὶ μπορεῖ νὰ διαβάστοῦν, ὅταν πιά, ἀλλοίμονον!, ἡ ἀγάπη θἄχῃ σβύσει...

BIBI

Ντορβαλ,

ἡ γυναῖκα ποὺ ἐπρόδωσε τὸν ἔρωτα γιὰ τὴ δόξα...

Εἰδύλλιο στὸ πάρκο

Μέσα στὸ σκιερὸ πάρκο ἐπικρατοῦσε μιὰ ἤρεμη γαλήνη. Ὅλα ἦσαν ὡραῖα κάτω ἀπὸ τὴ σκιὰ τῶν μεγάλων δένδρων. Ὁ ἀέρας ἦταν μυροωμένος, ἡ γῆ νοτισμένη. Τὸ βλέμμα ξεκουρασζόταν ἐπάνω σὸ πολύχρωμο ταπέτο τῶν λουλουδιῶν.

Ἕνας νεαρὸς περιπατητὴς σταμάτησε ἐμπρός σ ἕναν πάγκο. Μιὰ χλωμὴ γυναῖκα ἀναπαυόταν. Τὸ ὕφος της ἦταν κουρασμένο πολύ. Ἀλλὰ ἦταν ὡραία.

—Ἐπιτρέπετε;

— Καθῆστε, ψιθύρισε ἐκείνη ἀτονα.

Σὲ λίγο, ἔπιασαν κουβέντα. Κι' ἐκείνη τοῦ διηγήθηκε τὴ ζωή της. Ἦταν μιὰ φτωχὴ ἐπορχιώτισσα. Ἦρθε στὸ Παρίσι, γιὰ νὰ βρῇ δουλειά. Ἡ γρηᾶ μητέρα της δὲν εἶχε ἄλλον προστάτη ἀπ' αὐτὴν στὸν κόσμο. Προσελήφθη σὲ κάποιο θεατρο, γιατὶ τὰ κατάφερνε γιὰ ἠθοποιός Ὅμως, τώρα ὁ θίασος εἶχε διαλυθῆ κι' αὐτὴ ἔμενε στὸ δρόμο...

Καὶ φοβᾶμαι τόσο πὼς θ' ἀργήσω νὰ βρῶ δουλειά, κατέληξε περίλυπα.

Ὁ νεαρὸς ἄγνωστος ἐχαμογέλασε μὲ συμπάθεια.

— Μὴ φοβᾶστε! Θὰ σᾶς βοηθήσω ἐγώ..., τῆς εἶπε.

Ἡ χλωμὴ ἄγνωστη τὸν ἐκύτταξε δύσπιστα.

— Καὶ τί δουλειὰ κάνετε; τὸν ρώτησε ὠμά.

— Εἶμαι ποιητής...

— Πιὸ φτωχὸς ἀπὸ μένα, δηλαδή...

Μὰ ὁ νέος τῆς ἅρπαξε τὴν ἴδια στιγμὴ τὰ χέρια. Ἐνθαρρυντικὰ τῆς εἶπε:

— Δὲν ζῶ ὅμως ἀπὸ τὴ δουλειὰ αὐτή..

—Ἀλλά;...

—Ἀπὸ τὴν περιουσία μου...

— Μὰ ποιός εἶσθε, τέλος πάντων;

— Κόμης ντὲ Βινιύ, ρομαντικὸς ποιητὴς καὶ θεατρικὸς συγγραφεύς...

Ἔρως - εἰδωλολάτρης

Ἔτσι ἔκαμε τὴν γνωριμία του μὲ τὴν Μαρία Ντορβάλ, μιὰ γυναῖκα τοῦ πεζοδρομίου, ὁ ποιητὴς Ἀλφρὲ ντὲ Βινιύ Καὶ ὁ ἔρως του γι' αὐτὴν ἦταν κεραυνοβόλος.

Ἡ ἀπέραντη χλωμάδα της καὶ ἡ εὐαγγελικὴ καρτερία της τὸν ἐσυγκλόνισαν. Τὸ λεπτό, τριανταφυλλὶ δέρμα της τὸν ἀναστάτωσε.

— Εἶστε τόσο καλή, τῆς εἶπε. Τόσο... Δὲν ἀξίζατε τόσην ἀπογοήτευσι καὶ τόσον πόνο ἀπ' τὴ ζωή... Θὰ κάμω ὅ,τι μπορῶ γιὰ σᾶς.

— Δῶστε μου μιὰν ὁποιαδήποτε ἐργασία, νὰ ζήσω, καὶ θὰ σᾶς εἶμαι εὐγνώμων...

—Ὄχι! Θὰ σᾶς δώσω κάτι καλύτερο... Τὸν ἔρωτά μου! Τὸν δέχεσθε;...

Καὶ προτοῦ προλάβει ἐκείνη νὰ μιλήσῃ, τῆς ἔκλεισε τὸ στόμα μὲ ἕνα πύρινο φιλί.

Ἔτσι, τὴν ἐτοποθέτησε ψηλά, ἐπάνω ἀπὸ κάθε ταπεινωσι καὶ ἐξευτελισμό, στὸν βωμὸ τοῦ ἔρωτός του ὁ Βινιύ, τὴν ἀγνωστη αὐτὴ γυναῖκα ποὺ δὲν ἤξερε καλὰ-καλὰ ἀπὸ ποῦ κρατοῦσε ἡ σκούφια της.

Καί, συμμένος στὰ πόδια της, ἔγινε ὁ πρόθυμος δοῦλος της... Καὶ ὁ εἰδωλολάτρης τὴς ..

Ὄνειρα τρελλοῦ ἐρασιοῦ

Δὲν ἦταν ἔργο αὐτός, τοῦ Βινιὺ πρὸς τὴν Μαρία Ντορβάλ. Ἦταν πάθος ἀσίγαστο, φλογὰ ἄσβεστη ποὺ ἐπυρπολοῦσε τὸ εἶνε του καὶ τοῦ ἐθόλωνε τὸ μυαλό...

Ἦταν ἄλλωστε ἡ ἐποχὴ τῶν μεγάλων ἐρώτων: Ὁ Ἀλφρὲ ντὲ Μυσὲ μὲ τὴν Γεωργία Σάνδη, ὁ Σαϊν-Μπεὲ μὲ τὴν Ἀδέλα Οὐγκώ, ὁ Δουμᾶς, ἐ τὴν Ντελόρμ.

Ὁ Βινιύ, τρελλὸς ἀπὸ τὸν ἔρωτά του, ἐκάθησε τότε καὶ ἔγραψε ἕνα ἔργο γι' αὐτήν! Ἕνα θεατρικὸ ἔργο, ὅπου θὰ τῆς ἀνέθετε τὸν ρόλο τῆς πρωταγωνιστρίας.

—Καὶ ὅταν ἡ δόξα σὲ στεφανώσῃ μὲ τὸν φωτοστέφανό της καὶ ρήξῃ στὴ λήθη τὸ ἄσημο παρελθόν σου, τότε θ σὲ δοηγήσω στὴν ἐκκλησία γιὰ νὰ σὲ κάμω ἐπίσημα γυναικοῦλα μου...

Μὲ δακρυσμένα μάτια ἡ Μαρία Ντορβὰλ ἄκουε, ἔβλεπε, παρακολουθοῦσε τὸν τρελλὸ ἐραστὴ της νὰ γίνεται θυσία γι' αὐτήν, γιὰ νὰ τὴν ἀναδείξῃ. Καὶ γέρνοντας στὸ πλευρό του τρυφερά, τοῦ ἐψιθύριζε:

—Πῶς θὰ στὰ ξεπληρώσω ὅλα αὐτά, καλέ μου, πῶς;

Ὅπου ἐπεμβαίνει ὁ βασιλεὺς

Ὅταν ὁ Βινιὺ ἀπήτησε ἀπὸ τὴν διεύ υνσι τῆς Κομεντί, ὅπου θὰ παιζόταν τὸ ἔργο του, νὰ ὁποδυθῇ τὸν πρῶτο ρόλο ἡ Μαρία Ντορβάλ, βρῆκε ὅλους τοὺς ἁρμοδίους ἐναντίους.

— Ἡ ἀπαίτησής σας εἶναι παράξενη, τοῦ ἐδήλωσε ὁ διευθυντής. Μόνον ἡ ἐπίσημη πρωταγωνίστρια τῆς Κομεντί, ἡ δνὶς Μάρς, θὰ παίξῃ αὐτὸν τὸν ρόλο...

Ὁ Βινιὺ ἐπέμενε.

—Ὄχι! Ἐπιτέλους, δὲν θέλομε νὰ δώσωμε τὴν τιμὴ αὐτὴ σὲ μιὰ μεγάλη ἴσως γιὰ σᾶς καλλιτέχνιδα, ἀλλὰ τοῦ πεζοδρομίου...

"Ἦταν βαρὺ τὸ πλήγμα αὐτὸ γιὰ τὸν Βινιύ. Ἐπέμενε ἐκόμη. Καὶ ἡ ἐπιτροπή, γιὰ νὰ μὴ δεχθῇ αὐτὴ τὴν αὐθαίρετη ἐπιβολὴ μιᾶς ἀγνώστης ἠθοποιοῦ, ἀπέρριψε καὶ τὸ ἔργο του...

Τότε ὁ Βινιὺ ἀναγκάσθηκε νὰ καταφύγῃ στὴν βασίλισσα Μαρία-Ἀμαλία. Ἀκόμη καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς Λουδοβίκος-Φίλιππος ἐπενέ

"Ετσι ἔσβυσε μιὰ ἀ ἀπη...

ΑΦΗΓΗΣΙΣ
ΠΑΡΜΕΝΗ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ

Χρόνια πολλὰ τώρα ὁ Πέτρος ἤτανε τρελὰ ἐρωτευμένος μὲ τὴ Νίτσα. Καὶ μὰ τὴν ἀλήθεια εἶχε δίκηο νὰ εἶνε ἐκπλακούτελος, ὅπως ἔλεγε ἐρωτευμένος. Γιατὶ ἡ μικροῦλα του θεά, ἡ κοπέλα που τοῦ εἶχε ξεκουρδίσει πρὸ πολλοῦ τὸ λογισ-ό, ἤτανε πράγματι ἕνας σωστὸς διαβολάκος, πὼς λίς καὶ γεννήθηκε ἐπίτηδες γιὰ νὰ τυρανιᾶ τὸν Πέτρο. Οἱ ἐπιθυμίες της ἤσαν διατυγές γι' αὐτόν, καὶ πάντοτε ἔκτυβε τὸ κεφάλι στὶς ἰδιοτροπίες τοῦ θηλυκοῦ του Σατανᾶ, ποὺ τὸν ἀγαποῦσε τόσο πολύ.

"Ας εἶνε ὅ,τως. "Ολα αὐτὰ τὰ καπριτσιὰ τῆς ὁ Πέτρος τὰ ὑπέμενε, καὶ μάλιστα τ' ἄνεχ τανε μὲ εὐχαρίστησι, ἀφοῦ ὅπως λένε «ὅποιος ἀγαπᾶ παιδεύει!»

Καὶ δὲν ἔσκερτότανε τίποτε ἄλλο, παρὰ τὸ πῶς θὰ κατώρθωνε νὰ καλυτερέψῃ περισσότερο τὴ δουλειά του, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ ἐξασφαλίσῃ μιὰ ζωὴ ἄνετη σὴν Νίτσα. Διαρκῶς, ὅταν ἐμένανε μόνοι, τῆς ωλ ῦσε γιὰ τὸ γάμο τους, τὴ μελλοντικὴ τους εὐτυχία, καὶ γιὰ τόσα ἄλλα πράγματα ποὺ ὅλα ἤσαν συνυφασμένα μὲ τὴ νέα τους ζωή, ποὺ θὰ ἤτανε γεμάτη ἀπὸ τὶς χρυσὲς ἡλιαχτῖδες τῆς ἀγάπης τους.

"Η Νίτσα ὅμως, πάω ὅλα αὐτά, φαινότανε κάπως δυσκατκτικη καὶ, ἔβρισκε πάντα διάφορες αἰτίες καὶ ἀφορμὲς νὰ ξεφεύγῃ, δίχως νὰ τοῦ δίνῃ μιὰ θετικὴ ἀπάντησι. Ὀρφανὴ ἀπὸ πατέρα, ζοῦσε μὲ τὴ γρηᾶ μητέρα της, τροσπαθῶντας νὰ τὰ φέρῃ βόλια ἀπὸ τὸ μισθό πὺ ἔπαιρνε ὡς ἰδιαιτέρα γραμματεύσδακτυλογράφος κάποιου μεγάλου ἐπιχειρηματίου. Ὡστόσο, ποτὲ δὲν τῆς ἔλειπαν οἱ μεταζοτὲς κάλτες, ποὺ ἔκαναν ἀκόμη πιὸ ὡραῖα τὰ καλλίγραμμα πόδια της, καὶ πάντα τὸ νύσιμό τῆς ἤτανε κοκκέτικο, ποσοθέσοντας ἔτσι μιὰ προκλητικότητα σὴν ὅλη ἐμφάνισί τῆς.

Ὁ Πέτρος εἶχε παρατηρήσει τὸ μοντέρνο καὶ πλούσιο νύσιμό τῆς, ἀλλὰ ἔκανε τὴ σκέψι, ὅτι, καθὼς ἡ Νίτσα ἤτανε νοικοκυρά θὰ ἔρραῒς τὰ φρέματα μόνη τῆς. Ὁ τρόπος τῶν ἐρωτευμένων ἔλεγε σεοὺς φίλους του ὅτι σὲ καμιὰ ἑβδομάδι τὸ πολὺ θὰ πανδρευόταν, ἀλλὰ πάντοτε ἡ ἑβδομάδι περνοῦσε καὶ ὁ γάμος δὲν γινότανε. Ἀφοῦ οἱ φίλοι του τον ξμιθαν πιὰ καὶ τοῦ ἔλεγαν:

— Πάλι ἀ ἐβλῆθη ὁ γάμος σου, Πέτρο; Πάλι νυμρίς ἀνύμφευτος;

Μιὰ ἀφορὰ ἐτὶ τέλους, τοὺς ἀνήγγειλε:

— Τὴν ἄλλη ἑβδομάδι, παιδιά ὁ νοιοδήποτε πανδρεύομαι! Πιεῖ, σοφθήκανε τὰ ψέματα. Τὴ Νίτσα εἶπε τὸ «ναι». Βλέπετε, εἶχε νοικοκυροῦλα ἡ καϊμένη καὶ θέλει νὰ ἐτοιμάσῃ σὴν ἐντέλεια τὴ τροῦσα της.

Καὶ πραγματικὰ, τὸ ἀπόγευμα τῆς προηγουμένης, ἐκεῖνος, σφίγγοντας θεοὺμα σὴν ἀγκαλιὰ του τὴ Νίτσα, τῆς εἶχε πῆ γεμάτος ἀπὸ ἀγάπη:

— Ἄκουσε, Νίτσα, ἔχω γίνει γελοῖος σεοὺς φίλους μου μ' αὐτὲς τίς σ-χῆς ἀναβολὲς τοῦ γάμου μας. Πάει εἶνε ἐτοιμα, ἡ δουλειά μου πάει περίφημα, ἐνύ, ὅτως μοῦ εἶ ιες, τελειώνεις αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα ὅλες σου τὶς μικροετοιμασίες... Λοιπόν, μπορεῖ πιά, νομίζω, νὰ ἀναγγείλῃ... ὁ νυμφίος ὅτι νυμφεύται!

Ἡ Νίτσι τ' ἄκουγε σὴν ἀρχὴ ὅλα αὐτὰ σὰν ζαλισμένη, σὰν νὰ βρισκότανε σὲ λήθαυρο, σὰ νὰ γινότανε μιὰ πάλη μέσα της, σὰν νὰ τὴν ἐβάφαινε κατι. Ἐπὶ τέλους, ἡ σφίγγα ἐμίλησε:

— Ναί. Πέτρο, σύμφωνοι, ὁ γάμος μας θὰ γίνῃ.

Ποιὸς ἄπειρο ἀὸ χαρά, ἐκεῖνος τὴν πῆρε σὴν ἀγκαλιά του καὶ ἄρχισε νὰ τὴν φιλᾶ γεμάτος ἀπὸ εὐτυχία.

Κι' εἶσι, οἱ φίλοι του ἐπληροφορήθηκαν πὼς πανδρεύεται ὁριστικά.

Τὴν παραμονὴ τῶν γάμων του, μερικοὶ φίλοι ἐπέρασαν ἀπὸ τὸ γραφεῖο του νὰ τὸν πάρουν γιὰ κανένα γλεντκαὶ, ἀπ' ἐκεῖνα ποὺ κάνει κανεὶς ὅταν ἀποχαιρετᾶ τὴν ἐργένικη ζωή. Ὁ Πέτρος σὴν ἀρχὴ δὲν θέλησε, ἀλλὰ ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐπιμονὴ τους ἐδέχθηκε, κι' ὅτι ἡ παρέα τῆς ποδοικῆς ζωῆς βρέθηκε σὲ μιὰ ταβέρνα. Τὸ γλέντι τῶν ἐργένηδων ἐπήγαινε ποίμα, καὶ ἰδιαιτέρως ὁ Πέτρος εἶχε ζαλιστῆ ἀρκετὰ μὲ τὸ κρασί, τραγουδοῦντας κάποιο εὐθυμο τραγουδάκι. Σὲ μιὰ στιγνή, κάποιος ψιθύριοε κάτι στὸ αὐτί ἑνὸς ἀὸ τὴν παρέα, οἱ ἄλλοι ἔκειναν σύμφωνοι καί, χωὶς καλὰ-καλὰ νὰ τὸ πολυκαταλάβῃ ὁ Πέτρος βρέθηκε σὲ λίγο μέσα στὸν κῆπο ἑνὸς ὑπνοτικοῦ νυκτερινοῦ κέντρου ὅπου μποιεῖ νὰ βρῇ ἀσφαλὲς καταφύγιο καὶ ὁ κυνηγημένος ἔρωτας. Ἐὶν τέ ιασε ὥρα πολλή, καὶ ξιφνικὰ ὁ Πέτρος, καθὼς ἤτανε καὶ μισοζαλισμένος ἀὸ τὸ κρασί, γουρλώσε τὰ μάτια του, καρφώνοντάς τα μὲ ἀγωνία κάπου, ἀπέναντί του. Ἐκεῖ, στὸ βάθος τοῦ κῆπου, βρισκότανε ἡ Νίτσα, στὰ γόνατα κάποιου ἡλικιωμένου κυρίου, μεθυσμένη ὁλότελα, μὲ ἀναιμιένα τὰ μάγουλα ἀὸ τὸ κρασί...

Τὴν ἐκίνταξε ἀκόμα κι' ἀκόμα, σὰν ὑπνωτισμένος καὶ παραμερίζοντας τοὺς φίλους του, πετάχτηκε τοεξαυτοῦ πρὸς τὴν ἔξοδο καὶ βρέθηκε ἔτσι ξαφνικὰ πιὸ ἀοέω, ἀναπαέοντας τὸν καθαρὸν ἀέρα.

Τώρα ἐτὶ τέλους ἐξηγοῦσε τὶς λεπτὲς μεταξοτὲς κάλτσες καὶ τὸ κοκκέτικο νύσιμο τῆς Νίτσας, τώρα τὰ κιταλάβαινε ὅλα.

Ὁ Πέτρος, χτυπημένος τόσο βαρειὰ ἀὸ τὴ μοῖρα ποὺ ἔζλιεψε μιὰ εὐτυχία, θρηνοῦσε τὴν ἀνάτη του ποὺ εἶχε ἀρχίσει τόσο ὡραῖα καὶ ποὺ ἔσβυσε μιὰ βραδυά, σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ κήπου κάποιου ὑποπτου νυκτερινοῦ κέντρου.

ΠΟΛΥΒΙΟΣ

Ο ΠΟΛΥΕΛΑΙΟΣ

Την ἡμέρα ὅτου οἱ Ὀμεσπὲν ἔλαβαν ἕνα γράμμα ἀπὸ τὴν κ. Λατουῒλ μὲ τὸ ὁποῖον τοὺς προειδοποιοῦσε γιὰ τὴν προσοχὴ ἄφιξί της στὸ Παρίσι καὶ τὸν σκοπὸ της νὰ περάσῃ καμιμιὰ δεκαπενταριὰ ἡμέρες κοντὰ στὰ ἀγαπητά της παιδιά, ὁ κ. Σὰρλ Ὀμεσπὲν, χωρὶς εὐχένειες καὶ περιστροφές, ὕψωσε τοὺς ὤμους θυμωμένα κι' εἶπε στὴ γυναῖκα του:

— Τί κεραμίδα!

Ἐτρόκειτο περὶ τῆς μητέρας τῆς κ. Ἀντέλας Ὀμεσπὲν. Τὸ νεαρὸ ἀνδρόγυνο βρισκόταν σὲ στιγμὴ μεγάλης ἀδεκαείας κι' ὁ ἐρχομὸς τῆς ἀποσκλήτου πεθερᾶς ἔκανε τὸν γαμβρὸ νὰ νοιώθῃ τὸ συναίσθημα ποὺ δοκιμάζομε ὅταν πέσῃ μιὰ γλάστρα στὸ κεφάλι μας. Ὁ Δεὸν Ὀμεσπὲν, μεσιτὴς σὲ ἀσφαλιστικὴ ἑταιρεία, τὰ εἶχε βρῇ ἀρκετὰ σοῦρα αὐτὸ τὸν τελευταῖο καιρό. "Ολες του οἱ δουλεῖες ἐσκοντάφταν, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ τελειώσῃ οὔτε μία. Μὲ λίγα λιγιὰ, χωσοτοῦσαν θηῖ νοίκια, ὁ ράφτης εἶχε ἀρχίσει τὶς ἀτελὲς, ἡ ὑπηρέτρια τοὺς ἔφυγε, κι' ὅπω γιὰ τὴ μοδίστρα, περιτὸν νὰ τὴν ἀναφέρωμε! ἡ Ἀντέλα δὲν εἶχε πιὰ τὰ φρόβῃ τίποτε! Ὡστόσο ἡ Ἀντέλα ἀπίντησε:

"Ἀκουσε. Οὐλὲν κακὸν ἀμιγὲς καλοῦ. Ἡ μαμὰ ἔχει χοῆματι! "Ἀν δεῖτῆ ζωή μας, θὰ μᾶς δώσῃ ἀσραλῶς. Πυὸς Θεοῦ ὅμως, νὰ μῆ φαντασθῇ τὰ χάλια μας, γιατί τότε θὰ σφιχτοδέσῃ τὸ πουγκί της! Ἤιδ, ἂν τὴν κατοφαυρῶῃ σὲ ἕνα σοῦρσι, ἐνὶ ἐνδεχόμενον νὰ παραιτηθῇ κι' αὐτὴ! Ἐὶν νὰ μᾶς

—Πολὺ καλά, εἶπε ὁ Ὀμεσπὲν. Θὰ προσπαθήσω νὰ βάλω στὸ χέρι κανέναν φίλο γιὰ κιμμιὰ δεκαριὰ χιλιάδες ἀπὸ κασιὸ μεσιτικὸ γραφεῖο καμμιὰ ἐφτὰ μῆνες ἀὸ τὴ δουλεῖα μου ἐὶν ἀὸ τὴ δουλεῖες! Νομίζω πὼς, πληρώνοντας τοῖς μετρητοῖς, θὰ μᾶς δίνῃ κρέας ὁ χασάπης. Ἡ μητέρα σου θὰ θαμπωθῇ!

"Ετσι κι' ἔγινε. Ὁ Ὀμεσπὲν ἐξετούτωσε κάποιον γενναιόψυχο θνητό, ὁ ὁποῖος, ἀντὶ μιᾶς συναλλαγματικῆς πληωοτέας σὲ τρεῖς μῆνες, τοῦ ποσκατέβαλε τὸ ποσὸν τῶν δέκα χιλιάδων φράγκων ποὺ εἶχαν προβλεφθῆ στὸ πρόγραμμα.

Μιὰ ὑπηρέτρια, ποὺ βρέθηκε ἀὸ μακουνὴ συνοικία, ἐγματεστάθη σὴν κουζίνα Καὶ τὸ Σάββατο τὸ βράδυ, ποὺ ἡ κ. Λατουῒλ, ἐγκαταλείποντας τὸ μικοὸ κιηματάκι της σὴ Μπουργκὼν, ἔρθασε στ ν σταθμὸ τοῦ Παρισιοῦ, βρῆκε ἐκτὸς ἀὸ τὴν κόρη της καὶ τὸν γαμβρό της, ποὺ τὴν ἐπερίμεναν, κι' ἕνα πολυτελέστατο ταξὶ σὴν ἄκρη τοῦ πεζοδρομίου, ἔτοιμο νὰ παραλάβῃ τὶς ἀποσκευές της.

Φθάνοντας σὸν τρίτο ὄροφο τῶν οἰκίας τῶν Ὀμεσπὲν, ἡ καλὴ κυρία ἔμεινε ἐκστατικὴ ἀπὸ τὸ θέαμα Τὸ τοπίο στὸ σύνολό του ἦταν λίγο μαῦρο ἀὸ τὸ κατπνὸς τῶν ἐργοστασίων, μὰ τὸ μαῦρο χρῶμα εἶχε ἀοιστοκρατικό. Ἡ κοινοὺργια ὑπηρέτρια ἦταν ἀποροφορημένη σὴν παρασκευὴ τοῦ δείπνου. Κι' ἂν ἐξαιρέσῃ κανεὶς τὸ ὅτι εἶχε ξεχάσει ν' ἀλατίσει τὴ σοὺπα κι' ὅτι ἀνεκάλυψαν ἕνα μεγάλο σκουλῆκι στὸ φύλλο ἑνὸς μαρουλιοῦ, ὅλα ἦσαν τέλεια! Περιττὸν νὰ προσθέσωμε ὅτι ὁ Ὀμεσπὲν εἶχε νοικιάσει τρεῖς πολυθρόνες κι' ὅτι ἡ κ. Λατουῒλ ἔκαμε μιὰ σπουδαία χώνευσι ἀκούοντας τὰ βεβιασμένα ἀτιεῖα τοῦ γαμβροῦ της.

Ἡ ἑπομένη καὶ οἱ μέρες. ποὺ ἐπακολούθησαν, ἐπέρασαν τὸ ἴδιο μὲ καλοφραγία καὶ χωρὶς Ἡ κ. Λατουῒλ φαινόταν ἐνθουσιασμένη.

— Τί εὐτυχισμένοι ποὺ εἶσαστε, παιδιά μου! Καὶ ὑποχρεωτικώτατοι!, εἶπε ἕνα βράδυ στὸ τραπέζι μετὰ τὸ γλυκισμα.

Κι' ἐπρόσθεσε:

— Δὲν εἶμαι ἀχάριστη! Γι' αὐτὸ θὰ σᾶς κάμω μιὰ ἔκπληξι.

Οἱ Ὀμεσπὲν τὴν ἐκύτταξαν κρατῶντας τὴν ἀναπνοή τους.

—"Ἐχω κι' ἐγὼ λίγα λεφτὰ καὶ δὲν πρόκειται νὰ τὰ ξοδέψω σὴν ἐπαρχία ποὺ ζῶ! Ξέσω πὼς ἀὸ Παρίσι ἡ ζωὴ εἶνε ἀκριβὴ — ναί! ναί! μὴ μοῦ λέτε ὄχι! — κι' ἐσκέφθηκα γι σᾶς κάτι, γιὰ τὸ ὁποῖον θὰ μ' εὐχαριστήσετε, εἶμαι βέβαιη!

—Βλέπετε!

"Ἔκαμε μὲ μιὰ ματιὰ θριαμβευτικὴ ἡ Ἀντέλα σὸν ἄνδρα της Κι' ὁ Ὀμεσπὲν, πετώντας σεοὺς οὐρανοὺς, ἐμουρμούριζε:

— "Ω! μαμά, εἶσθε ἀληθινὰ πολὺ καλή!

Μόλις ἐπλάγιασε τὸ ζεῦγος Ὀμεσπὲν, ἀγκαλιάστηκε ἀὸ ἐνθουσιασμό.

—Ἡ μαμὰ δὲν συνηθίζει νὰ εἶνε γενναιόδωρος!, εἶπε ἡ Ἀντέλα, ἀφοῦ ἐγέλασαν γιὰ κάμποσο. Μὰ γιὰ νὰ πῆ αὐτὸ ποὺ εἶπε, σημαίνει ὅτι ἔχει σκοπὸ νὰ κάμῃ ὅ,τι πρέπει! Μὲ λί α λόγια, καλὰ πᾶνε τὰ πράγματα! Θὰ πληρώσωμε τὸν σπιτονοικοκύρη, θὰ τακτοποιήσῃ τὸ λογαριασμό στὸ ράφτη σου, τοὺς λογαριασμοὺς στὸ μπακάλη .. εἰκοσι χιλιάδες φράγκα θὰ μᾶς ἔβγαζαν ἀπ' τὴ δύσκολη θέσι, ἀγάπη μου.

— Ναί, ἀγαποῦλα μου!

— Θὰ μᾶς δώσῃ πολλὰ περισσότερα, θὰ δῆς!

—Ἀπὸ τὸ στόμα σου καὶ στοῦ Θεοῦ τ' αὐτί.

Ἐκοιμήθηκαν κι' εἶδαν ὡραῖα ὄνειρα. Μποοοῦσε νὰ γινόταν κι' ἀλλοιῶς;

Ἡ τελευταία ἡέρα τῆς διαμονῆς τῆς κ. Λατουῒλ ὑπῆρξε μιὰ πραγματικὴ ἀπόλαυσις. Ἐπῆγαν στὸ θέατρο, ἐπῆραν τὸ μετρο! Ἐπῆραν τὸ ὀρεκτικό τους σ' ἕνα ἀριστοκρατικὸ ζαχαροπλαστεῖο. Ἐπῆγαν σὸ μιοῦζικ - χὸλ κι' ἀκόμη στὸ καμπαρὲ τῶν καλλιτεχνῶν στὴ Μοσμάρτρη! Μὲ λίγα λόγια, ἔζησαν τὴν παριζιάνικη ζωή! Τοὺς ἔρυγαν δυὸ ἀκόμη χιλιάρικα Μὰ τί σημασία εἶχε; Ὁ σκοπὸς ἀγιάζει τὰ μέσα!

"Οπου, το πρωῒ τῆς ἡμέρας ποὺ ἡ καλὴ κυρία Λατουῒλ θὰ ξανάπαιρνε τὸ τραῖν γιὰ τὴ Μπουργκὼν, τὸ κοὺδοῦνι τοῦ διαμυείσματος ἀντήχησε δυνατὰ κι' ἕνας ὑπάλληλος τῶν σιδηροδόμων ἐμπῆκε σὸν διάδρομο κι' ἀκούμπησε μιὰ μεγάλη ξύλινη κάσσα, σὲς ἓξ πλευρὲς τῆς ὁποίας ἐδιαβαζόταν ἡ λέξις: «Εὔθραυστον» γραμμένη μὲ ζωηρὰ μαῦρα γράμματα. Ἡ κ. Λατουῒλ ἀντιροβόλησε ἀὸ χαρὰ καὶ ὑτεωηφάνεια. Μόλις ὁ σιδηροδρομικὸς ὑπάλληλος ἐξηγανίσθη, ἐκεῖνη ἐρώνταξε:

— Νά, ἡ ἔκπληξ ς ποὺ σᾶς ἐπεφύλασσα, παιδιά μου!

Καὶ χωὶς νὰ προσέξῃ τὴ θλιμμένη κατάπληξι τῶν παιδιῶν τῆς», ἐξήγησε:

— Γιὰ ἀνθ ώπους τῆς ὑέσεώς σας, ποὺ κάνετε τόσο μεγάλη ζωή, ἡ λάμπα τῆ τραπεζαρίας σας ἦταν ἀληθινὰ γελοία! Τώρα, τοὐλάχιστον, θὰ ἔχετε κάτι τι καλὸ ἐπάνω ἀπ' τὸ τραπέζι σας. "Ἕναν πολυέλαιο, ἕναν πολυέλαιο παλαιοῦ μὲν στύλ, ἀλλὰ ποὺ θὰ δείχνῃ τὴν πατριαρχικὴ σας καταγωγή! Καί, σᾶς παρακαλῶ νὰ πιστεψετε, πὼς στὰ σπίτια ποὺ πηγαίνετε, ἀκόμη καὶ στὰ καλύτερα, δὲν θὰ συναντήσετε ἕναν παρόμοιο. Εὐχαιστε μεταξὺ μας καὶ μπο ῶ νὰ σᾶς πῶ πόσο μοῦ στοιχίζει ποὺ θὰ τὸν ἀποχωρήσω.

— Μαμὰ!. ἐτιαύλισε ἡ Ἀντέλα.

Ὁ Ἀνὲν δὲν εἶπε τίποτε Εἶχε μείνει φωνὸς

—"Ἔκαμα αὐτὴ τὴ χειρονομία ἔπειτα ἀπὸ μεγάλη πίεσι τοῦ ἑαυτοῦ μου, ἐπροσθεσε ἡ κ. Λατουῒλ, ἀνάλογητ χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνῃ. Δὲν θὰ σᾶς κρύψω, ἀγαπητά μ υ παιδιά, ὅτι εἶχα φέρει μαζί μου κιιιιιὰ πεηνταριὰ χιλιάδες φράγκα μὲ τὸν σκοπὸ νὰ σᾶς τὰ δώσω! Μὰ καθὼς εἶδα, πὼς δόξα τῷ Θεῷ, οἱ δουλειές πᾶνε καλὰ καὶ δὲν τὰ χρειαζόσαστε, ἐτηρεγωῤῥησα κουφὰ στὴ Μπουργκὼν νὰ μοῦ στείλουν ἐδὼ αὐτὸ τὸ ἀγαπητό μου κειμηλίο. Ἐτοστείσαμα νὰ σᾶς κάιω αὐτὸ τὸ δῶρο, γιὰ νὰ μὲ θυμᾶστε ὅταν θὰ εἶμαι μακρυά σας!

"Ἐσώπασε, λαχανιασμένη ἀπ' ὅσα εἶπε κι' ἐπήκηπτη ἀπὸ τὴν σιωπὴ τοῦ ζεύγους.

Ἐκεῖνοι, βυθισμένοι σὴν ἀπελπισία, ἀνασκεφαλαίωναν: δέκα χιλιάδες φράγκα, νὰ πληρώσουν τὴ συναλλαγματική, τὸ μισθὸ τῆς ὑπηρετρίας! (Μὲ τί;) Δεκάρα, γιὰ νὰ φάνε αὔριο, ὁ σπιτονοικοκύρης ποὺ θὰ χτυποῦσε τὴν πόρτα!... Καὶ γιὰ ν' ἀντιταθμίσῃ ὅλ' αὐτά, ἕνας πολυέλαιος, ποὺ ὡς εἶδος ἀτη»χαιωμένο καὶ ἄχρησιο, θὰ ἦταν ἀδύνατον νὰ πουληθῇ...

Συνῆλθαν, ὅμως, καὶ καθὼς ἡ κ. Λατουῒλ, ποὺ εἶχε ἀοχίσει νὰ ἐκτευρίζεται ἀὸ τὴν τόσῃ ψυχοτόητα, ἐρωτοῦσε:

—"Ὅστε τόσο λίγο σᾶς εὐχαρίστησα; Δὲν μὲ φιλᾶτε κἀν;

Τὴν ἐφίλησαν μὲ διαχυτικότητα, γιατὶ ἦσαν ευγενικὲς ὑπάρξεις Ὁ ιωσήῆποτε ἐσκέπτονταν πὼς ἡ κ. Λατουῒλ εἶχε πέσει σὰν ποαγματικὴ κεραμίδα καὶ πὼς θὰ εἶχε κάμει καλύτερα, αὐτὸ τὸ χυόνο, νὰ μὴν εἶχε ψυγεῖ ἀπ' τὴ Μπουργκὼν!...

ΛΟΥΪ ΜΑΡΣΟΛΩ

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

Ὑπεύθυνος Συντάξεως
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ
(Κατοικία: Βαρβάκη 10)

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσιευσις οἱουδήποτε θέματος τοῦ παρόντος τεύχους, διαφυλασσομένου παντὸς δικαιώματος ἀμιγοῦς.

Τύποις
«ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΚΔΟΤΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ» Α. Ε.

Προϊστάμενος Τυπογραφείου
ΜΙΧ. ΔΕΛΑΓΡΑΜΜΑΤΙΚΑΣ
(Κατοικία: Σεμέλης 23)

ΕΝΑ ΠΕΖΟΓΡΑΓΟΥΔΟ ΤΟΥ ΔΑΝΓΗ

Στὸν θάνατο μιᾶς κόρης

Κλάψτε κι' ἐσεῖς, ἐραστσί, ἀφοῦ ὁ ἔρως κλαίει, σμίξετε κι' ἐσεῖς τὶς προσευχές σας γιὰ νὰ ὑψωθοῦν στον Θεο. Κυττάξετε ποιὰ πικρὴ λύπη ζωγραφίζεται στα μάτια του, κυττάξετε πόσο τὸν συγκινοῦν τὰ δάκρυα τῶν παρθένων.

"Αχ! Θάνατε σκληρέ γιατί ἄπλωσες τὸ σπαθί σου σὲ μιὰ τόσο εὐγενικὴ καρδιὰ καὶ ἀφάνισες ἕνα τόσο χαριτωμένο πλάσμα ποὺ το ἔγκωμίαζε ὅλοσ ὁ κόσμος;

Κύτταξε πόσο τὴν ἀγαποῦσε ὁ ἔρως τὴν πεθαμένη Παθθένα! Κύτταξε πῶς στέκει σκυθρωπὸς κοντὰ στὸ ἀγγελικὸ καὶ ἄψυχο κορ ί της! "Ακουσε τὸ γλυκὸ παράπονό του, ποὺ βγαίνει παρόμοιο μὲ προσοχή

Κύτταξε πόσο συχνὰ σηκώνει το ὀλέμμα του πρὸς τὸν οὐρανὸ ζητῶντας ν' ἀντικρύσῃ τὸ χαρο μενο πρόσωπο τῆς κόρης.

Σκληρὲ Θανατε, ἐχθρὲ τοῦ οἴκτου, πα ἀρχαιε πατέρα τοῦ πόνου, ἀφορμὴ τῶν πικρῶν συλλογισμῶν μας, ἡ γλῶσσα μου κουράζεται νὰ σὲ κατηγορ ῆ Καὶ ἀφοῦ ἐσὺ θέλεις νὰ χτυπᾶς κατάκαρδα τὸν κόσμο, εἶμαι ἀναγκ σμένος νὰ σο πῶ...

«—Θάνατε, τὸ λάθος σου, εἶνε τὸ πιὸ ἄδικο ἀπ' ὅλα τὰ λάθη Δὲν λέω, βέβαια, νὰ μείνῃς ὁλοτελα ἄγνωστος στοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ τουλάχιστον μὴν ἀπελπίζῃς τοὺς δυστυχισμένους, ποὺ μόνη τους ἀπαντοχὴ ἔχουν τὸν ἔρωτα.

»Μόνος ἐσὺ μπορεῖς καὶ ἀρπάζεις καθετὶ ἀκριβὸ ποὺ βρίσκεται στὴ γῆ... Μόνος ἐσὺ πληγώνεις κι' εὐγενικὲς καὶ χαρούμενες Παρθένες καὶ τὶς στέλνεις στὰ βάθη τοῦ σκοτεινοῦ τάφου...»

Ἀπόψε φεύγω!..

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΕΚΜΥΣΤΗΡΕΥΣΙΣ

«Δὲν ὑπερασπίζομαι τὴ διαγωγή μου Τὴν ἐξηγῶ» Αὐτὰ τὰ λόγια ποὺ μεταχειρίσθηκε κάποιος μεγάλος, ἐρχονται στὰ χείλη μου αὐτὴ τὴ στιγμὴ ποὺ ἀρχίζω νὰ σοῦ γράφω. Ναί, καλή μου, δὲν πρόκειται νὰ ὑπερασπισθῶ τὴ διαγωγή μου, μὰ νὰ τὴν ἐξηγήσω. "Αλλωστε, δὲν συντρέχει, νομίζω, λόγος νὰ πάρω ἀπέναντί σου θέσι ἀμυντικὴ. Εἶμαι τόσο βέβαιη πὼς θὰ μὲ καταλάβῃς καὶ θὰ συμφωνήσῃς μαζί μου ὅτι ἡ ἀπόφασις ποὺ πῆρα ἤταν ἐκείνη ποὺ ἔπρεπε νὰ πάρω... Δὲν μπορεῖ νὰ ἔχωμε ἄλλωστε διαφορετικὴν ἀντίληψι σὲ κάτι ποὺ ἔχει ὡς βάσι τὸν ἔρωτα καὶ τὴν ἠθικὴ ποὺ πηγάζει ἀπ' αὐτὸν τὸν ἴδιο τὸν ἔρωτα. "Εχομε μιλήσει πλατειὰ ἐπάνω στὸ θέμα αὐτὸ καὶ πάντοτε ἐσυμφωνήσαμε. Δὲν φαντάζομαι νὰ σοῦ γεννηθῆ τώρα ἔστω καὶ ὁ ἐλάχιστος ἐνδοιασμὸς γιὰ τὸ ἂν ἤταν δοθὴ ἢ ὄχι ἡ ἀπόφασίς μου. Δὲν θὰ τόθελα διόλου αὐτό. Μὰ προτοῦ σοῦ ἐξηγήσω τὶ ἀκριβῶς συμβαίνει καὶ πῶς κατέληξα ἐκεῖ, πρέπει νὰ σοῦ πῶ δυὸ λόγ α—ποὺ θὰ εἶνε, ὰς ποῦμε, ἡ ἀπολογία μου ἀπέναντί σου - γιὰ νὰ σοῦ ἐξηγήσω γιατί δὲν σοῦ ἀπεκάλυψα τὸ μεγάλο μυστικό μου, γύρω ἀπὸ τὸ ὁποῖον ζῶ καὶ κινοῦμαι δυὸ χρόνια τώρα Λοιπόν, καλή μου, ἂν τὸ ἔκαμα αὐτό, δὲν τὸ ἔκαμα γιατὶ δὲν σοῦ εἶχα ἐμπιστοσύνη. "Οχι. Μὰ καθὼς ἡ ἀπόστασις ποὺ μᾶς χωρίζει δὲν θὰ μοῦ ἐπέτρεπε νὰ σοῦ τὸ ἐκμυστηρευθῶ παρὰ γραπτῶς, τὸ ἐθεώρησα ἐπικίνδυνο. Τὰ γράμματα καμμιὰ φορὰ χάνονται, παραπέφτουν... Καὶ φοβόμουν τόσο μήτως, ἀπὸ καμμιὰ μου ἀπροσεξία, πάρουν τὰ πράγματα ἄλλη τροπὴ ἀπὸ ἐκείνην ποὺ ἐπιθυμοῦσε ἡ ψυχή μου....

Τώρα ὡστόσο, ποὺ τίποτε δὲν μ' ἐμποδίζει πιά, σοῦ τὸ γράφω μὲ μεγάλα γράμματα: ΑΓΑΠΩ Κι' ἀγαπῶ μὲ ὅλη τὴ δύναμι ποὺ εἶναι μου καὶ τίποτε δὲν εἶνε ἱκανὸ νὰ μὲ κάμῃ νὰ πνίξω αὐτὸν τὸν ἔρωτα. Οὔτε ὑποχρεώσεις, οὔτε κοινωνικὲς συνθῆκες, οὔτε δεσμοί, οὔτε προλήψεις, οὔτε... οὔτε...

"Οπως ξέρεις πανδρεύθηκα στὰ εἴκοσί μου χρόνια, μ' ἕναν ἄνθρωπο ποὺ δὲν ἀγαποῦσα καὶ ποὺ τὸν θέλησαν οἱ δικοί μου. Ἐγὼ ἐδέχθηκα αὐτὸν τὸν γάμο χωρὶς ν' ἀντιδράσω, ἔτσι, παθητικά, χωρὶς νὰ ἔχω ἄλλη συναίσθησι παρὰ πὼς αὐτὸ ἤταν ὁ προορισμός μου ὡς γυναίκας. Τί εὐθύνη μπορῶ ν' ἀποδόσω στὸν ἑαυτό μου, ἀφοῦ τὴν εὐθύνη τὴν ἀνέλαβαν οἱ ἄλλοι; Πρῶτος ὁ ἄνδρας μου κι' ἔπειτα οἱ γονεῖς μου.

"Η ζωή μου πλαί στὸν ἄνδρα αὐτὸν κυλοῦσε ἤρεμα, χωρὶς νὰ νοιώσω ποτὲ τὴν καρδιά μου νὰ σκιρτήσῃ ἀπὸ ἔρωτα. Πολλὲς φορές, θυμᾶσαι, σοῦ τάλεγα, ἔνοιωθα κάτι νὰ μοῦ λείπῃ, τὸ πνεῦμα μας νὰ ἀνήσυχο κάτι ν' ἀναζητῆ... "Ησαν στιγμὲς ποὺ ἐπίστευα ὅτι δὲν θὰ τὄβρω ποτέ... "Αλλοτε πάλι κάποια ἀκράδαντη πίστις μ' ἔκανε νὰ τὸ περιμένω. Τί ἤταν ὡστόσο αὐτὸ ποὺ ἐπερίμενα; Τότε δὲν τοῦ εἶχα δώσει ἀκόμη ὡρισμένη μορφή. Δὲν ἔλεγα: τὸ θέλω ἔτσι ἢ ἔτσι. Γι' αὐτὸ κι' ὅσες φορὲς ἔτυχε νὰ βρεθῶ μπροστὰ σὲ ἄνδρες ποὺ ἔδειχναν ὅτι τοὺς ἀρέσω, ἐνῶ μποροῦσα νὰ καθορίσω μετὰ βεβαιότητος τί ἤταν ἐκεῖνο ποὺ δὲν μοῦ ἄρεσε σ' αὐτούς, μοῦ ἤταν ἀδύνατον ὡστόσο νὰ βρῶ τί ἔπρεπε νὰ ἔχουν γιὰ νὰ μ' ἀρέσουν...

Μὰ γιατί κάθομαι καὶ φλυαρῶ; Ἡ πραγματικότης εἶνε μία: Ἀπὸ δυὸ χρόνια σχεδὸν ἔχω νοιώσει τί εἶνε ἔρωτας, ζῶ καὶ κινοῦμαι γύρω ἀπ' αὐτὸν τὸν ἔρωτα. Θὰ σοῦλεγα ψέματα ἂν σοῦλεγα πὼς ἐσκέφθηκα ἔστω καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ συγκρίνῃ

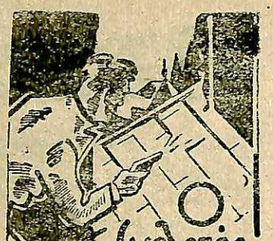

73ο

Καὶ ἀφοῦ ἐδιάβασε τὸ σημείωμα ἐκεῖνο τοῦ «Σκελετοῦ» ὁ Ντελαρὸς ἐπρόσθεσε:

— Μετὰ πέντε μέρες.. Οἱ δυὸ πέρασαν. Ὑπολείπονται τώρα οἱ τρεῖς...

—Ὁ «Σκελετὸς μὲ τὰ Πράσινα Γάντια», ἐψιθύρισε μὲ θαυμασμὸ ἡ Ναδίνα, ὅλα τὰ ξέρει, ὅλα τὰ παρακολουθεῖ καὶ γιὰ ὅλα φροντζεῖ...

— Καὶ ἀφοῦ μᾶς διαβεβαιοῖ ὅτι θὰ δραπετεύσῃ, θὰ τὸ κάνῃ!

— Καὶ ὁ Τὸμ Κὸξ; Αὐτὸς ὁ διαβολοασυνόμος ποὺ χώνει τὴ μούρη του παντοῦ;

—Ὦ, δὲν ἀνησυχῶ καθόλου γι' αὐτόν. Ποιος ξέρει, Ναδίνα μου, τί δόμορφο παιχνίδι ἑτοιμάζει νὰ τοῦ παίξῃ ὁ «Σκελετός»!

— Θὰ σκάσῃ ἀπὸ τὸ κακό του ὁ Τὸμ Κὸξ.

— Καὶ πρέπει, Ναδίνα. Τὸν ἄνθρωπο αὐτόν... ἔπρεπε νὰ τὸν ξεκάνωμε. Αὐτὸ εἴχαμε ἀπυφασίσει. Ὁ «Σκελετὸς» ὅμως μᾶς τὸ ἀπηγόρευσε.

— Καὶ γιατί;

— Θέλει νὰ δοκιμάσῃ μόνος του τὴν εὐχαρίστησι νὰ μπῇ τὸ μαχαίρι του στὴν καρδιὰ τοῦ Τὸμ Κὸξ.

— Καὶ ἔχει δίκιο!

— Γι' αὐτὸ μᾶς διέταξε νὰ μὴν τὸν ἀγγίξωμε καθόλου. Καὶ βλέπεις ὅτι συμμορφωνόμαστε στὶς διαταγές του.

— Καὶ ὁ Τὸμ Κὸξ ποῦ βρίσκεται τώρα;

— Στὸ Παρίσι.

— Καλά. Μήπως ὅμως τὴ στιγμὴ ποὺ δὲν τὸν περιμένουμε ἐμφανισθῇ πάλι καὶ στὴ νέα αὐτὴ ὑπόθεσί μας;

—Ἀ, ὄχι...

— Εἶσαι βέβαιος, Ντελαρός;

— Βεβαιότατος. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ὅταν συνέλαβε τοὺς δυὸ ἀρχηγούς μας ἐπῆγε νὰ συναντήσῃ τὸν Ἰμάρ.

—Ἀ, λοιπόν;

—Ὁ Ἰμὰρ ὅμως εἶχε φύγει. Ἐταξίδευε καὶ ἐρχόταν στὴν Νίκαια. Νομίζει λοιπὸν ὅτι ὁ Ἰνδὸς βρίσκεται στὸ Παρίσι καὶ ψάχνει νὰ τὸν βρῇ.

— Καὶ δὲν ξέρει τίποτε γιὰ τὴν ἐπικειμένη ἀτιμία τῆς Μίρκας;

— Τίποτε ἀπολύτως.

— Μὰ τότε ἡ ὑποθεσίς μας αὐτή..

— Θὰ τελειώσῃ αἰσιώτατα. Ναδίνα, χωρὶς κομμὶα δισκολία καὶ χωρὶς κανένα ἐμπόδιο.

— Τότε μπορῶ νὰ φύγω κι' ἐγὼ ἡσυχη...

—Ἡσυχωτάτη...

—Πρὸς Θεοῦ, Ντελαρός. Ὅταν τελειώσετε ὅλες τὶς δουλειές σας ἐδῶ, ὅταν βάλετε στὸ χῶρι τὰ ἑκατομμύρια τῶν δύο πριγκηπισσῶν, νὰ μὴ μὲ ξεχάσετε...

— Μὰ τί εἶνε αὐτά, Ναδίνα; Νὰ σὲ ξεχάσωμε;...

Ἡ Ναδίνα φεύγει μὲ τὸν Ἰμὰρ

Ἀπὸ τὴ συζήτησι αὐτὴ δὲν εἶνε δύσκολο νὰ καταλάβῃ κανεὶς ὅτι τὸ ὑπέστη τσο τρομερὸ χτύπημα μὲ τὴν σύλληψι τῶν δυο ἀρχηγῶν του, ὄχι μόνο δὲν ἔπαυσε νὰ ὑφίσταται, ἀλλὰ αὐτὴ ὑπόθεσι, τὴν ἀρταγὴ δηλοδὴ πισσῶν μὲ νέα δομή, νέα σχέδια καὶ νέα πρόσωπα.

Καὶ τὰ νέα αὐτὰ πρόσωπα δὲν δυσκολεύθηκε καθόλου νὰ τὰ βρῇ. Ὁ κόμης Ντελαρός, ἕνας ψευτοκόμης, ὁ Ἰσπανία, ἦταν ἀπὸ τὰ πολυμὴ μέλη τοῦ «Κόκκινου Δαχτυλιδιοῦ».

Ἡ Ναδίνα Μαρινὸφ, ἦταν πράγματι χορεύτρια τοῦ θεάτρου τῆς Πετρουπόλεως, εἶχε ὅμως δεχθῆ νὰ ὑπηρετῇ κατὰ τὸ «Κόκκινο Δαχτυλίδι», ἀντὶ τὶς ὑπηρεσίες ποὺ προσέφερε σ' αὐτό.

Καὶ ὅλα ὅμως τὰ πρόσωπα ποὺ ἔλαβαν μέρος στὴ νέα αὐτὴ ἐπιχείρησι, ἦσαν ἐπίσης μέλη τοῦ «Κόκκινου Δαχτυλιδιοῦ». Μέλη, ποὺ δὲν ἔχρησιμοποιήθησαν στὴν τόσο σικτρὰ ἀποτυχοῦσα ὑπόθεσι τῶν ἀδαμάντων χείων τῆς Ἀφρικῆς, καὶ γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ ἦσαν ἄγνωστα στὸν Τὸμ Κόξ.

. . . . . .

Ἡ Ναδίνα φάνηκε συνεπὴς καὶ πρὸς τὸν Ντελαρὸς καὶ πρὸς τὸν ἑαυτό της καὶ πρὸς τὸν πρίγκηπα Ἰμάρ. Διότι, τὸ βράδυ τῆς ἴδιας ἡμέρας, προσπαθοῦμένη τώρα κι' αὐτὴ τὴν τρελλὰ ἐρωτευμένη, ἐγκατέλειψε τὴν Νίκαια καὶ ἔφυγε γιὰ τὴν Πετρούπολι. Ἔχοντας στὸ πλευρό της τὸν πρίγκηπα Ἰμάρ, ποὺ τῆς ἔλεγε:

— Ναδίνε, εἶσαι χαριτωμένη. Ναδίνα, σ' ἀγαπῶ, σὲ ποθῶ.

Κι' ἔκεινη τὸν ἔβλεπε μὲ βλέμματα γεμάτα ὑποσχέσεις, τοῦ ἐχομογελοῦσε μὲ τὰ γιὰ φιλήματα μόνο φτιασμένα χειλη της καὶ τοῦ ἀπαντοῦσε:

—Ὑπομονή, πρίγκηψ, ὅταν φθάσωμε στὴν Πετρούπολι...

Κι' ἐνῶ τὸ τρελλὰ «ἐρωτευμένο» αὐτὸ ζευγάρι κατευθυνόταν στὴν Πετρούπολι, ὁ Ντελαρὸς ἐπέστρεφε στὸ Παρίσι γιὰ νὰ βρίσκεται ἀκεῖ τὴ νύχτα κατὰ τὴν ὁποία θὰ ἐδραπέτευε ἀπὸ τὶς φυλακές, κατὰ τὴν ὑπόσχεσί του, ὁ «Σκελετὸς μὲ τὰ Πράσινα Γάντια».

Νέες ἀπορίες τοῦ Τόννυ

—Ἐξύπνησε ἡ κυρὰ Χάλλεϋ, Τόννυ;

—Ὄχι, κύριε, κοιμᾶται ἀκόμη.

—Πῶς! Τόσο πολύ;...

— Μὰ πρέπει νὰ τὴν δικαιολογήσετε, κύριε Τὸμ Κὸξ. Θυμάσθε μὲ τί λαχτάρα ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά σας, χθὲς ποὺ σᾶς εἶδε γιὰ πρώτη φορά, ὕστερα ἀπὸ τόσον καιρό..

— Τὴν καθμένη τὴν εἰκονόμο μου. Πραγματικὰ πόσο συγκινήθηκε. "Α, εἶνε μιὰ δεύτερη μητέρα μου ἡ κυρὰ Χάλλεϋ, Τόννυ...

—Ἔ, λοιπὸν τὸ βράδυ στὸ τραπέζι ἔφυγε καλὰ καὶ ἀπὸ τὴ χαρὰ τῆς ἤπιε καὶ ἕνα-δυὸ ποτηράκια παρακάνω ποὺ τὴν ἐξάλισαν. Ἔπειτα κοιμήθηκε ἀργά, καὶ ἑπομένως θὰ ξυπνήσῃ πολὺ ἀργά. Βλέπεις, κ. Τὸμ Κὸξ, δὲν ἤξερε πῶς θὰ ἐρχόσουν νὰ τὴν ἐπισκεφθῆς τόσο πρωί· Ἂν τὸ ἤξερε, βέβαια, δὲν θὰ κοιμόταν καθόλου.

— Καλά, Τόννυ. Ἂς τὴν ἀφήσωμε νὰ κοιμηθῇ καὶ ἂς κουτάξωμε τώρα καὶ τὶς δουλειές μας...

— Μά, κ. Τὸμ Κὸξ, δὲν μοῦ εἴπατε χθὲς ὅτι ἄλλες μας οἱ δουλειὲς ἐτελειώσαν καὶ ὅτι μὲ πρώτη εὐκαιρία θὰ φύγωμε γιὰ τὴν Ἀμερική;

— Λοιπόν, Τόννυ, διαπιστώνω δυσιτιχῶς ὅτι εἶσαι κάποτε ὁ ἴδιος καὶ ἀπρόλλακτος βλάκας. Σὲ πιὸ μέρος ἤμασταν ὅταν σοῦ εἶπα ὅτι θὰ φύγωμε μὲ πρώτη εὐκαιρία γιὰ τὴν Ἀμερική;

— Μέσα σ' ἕνα τσάμ.

—Ὦραῖα. Καὶ ποιὸς καθόταν στὸ πλαῖ μας θυμᾶσαι;

— Ναί, ἕνα: Ἀββᾶς.

— Λοιπόν, χονδροκέφαλε, αὐτὸς ὁ ἀββᾶς ἦταν ὁ κατάσκοπος τοῦ «Κόκκινου Δαχτυλιδιοῦ ποὺ μὲ παρακολουθεῖ. Εἶνε ὅμως νὰ γελᾶ κανεὶς μὲ τὸν δυστυχισμένο αὐτὸ διάβολο, Τόννυ. Ὅλο μετουφιέξεται καὶ διαρκῶς τὸν ἀναγνωρίζω.

— Κατάσκοπος!

— Κατάσκοπος, ποὺ ἄκουσε ὅσες ψευτιὲς σοῦ ἔλεγα χθές..

— Καλά, μὰ μοῦ εἴπατε ὅτι τὸν πρίγκηπα Ἰμάρ...

—Ἐπῆγα νὰ τὸν βρῶ στὸ ξενοδοχεῖο του καὶ ἐκεῖ τὸν βρῆκα, ὅτι ἔχω ὑποψῆ: πῶς βρίσκεται στὸ Παρίσι καὶ θὸ ψάξῃ νὰ τὸν βρῶ. Σοῦ πρόσθεσα ὅμως, ὅτι ἂν σὲ δυὸ μέρες δὲν τὸν βρῶ, τότε πιὰ θὰ πιστέψω ὅτι δὲν ἔχει πιὰ τὴν ἀνάγκη μου, ἀφοῦ δὲν ἔρχεται νὰ μ' ἀναζητήσῃ ὁ ἴδιος καὶ θὰ φύγω γιὰ τὴν Ἀμερική.

— Μάλιστα, αὐτὰ ἀκριβῶς μοῦ εἶπατε.

—Λοιπόν, κι' αὐτὰ ἦσαν ψέματα, π' ὐ ὁ κατάσκοπος πῆσε γιὰ ἀλήθειες...

—Ὦ, κ. Τὸμ Κόξ, μὰ ποιὰ εἶνε τότε ἡ ἀλήθεια;

—Ἡ ἀλήθεια εἶνε, Τόννυ, ὅτι ὁ πρίγκηψ Ἰμὰρ ἐζήτησε νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὴν νόησσα ἐκείνη μὲ τὴν ὁποία τὸν κρατοῦσε αἰχμάλωτο τὸ «Κόκκινο Δαχτυλίδι».

— Καὶ ξέφυγε;

— Ναί, ἀλλὰ γιὰ νὰ πέσῃ στὰ νύχια μιᾶς ἄλλης νοήσσης Δὲν ξέρω ποιὰ εἶνε αὐτὴ ἡ νέα νόησσα, γρήγορα ὅμως θὰ τὴν μάθω. Κατὰ τὶς πληροφορίες ποὺ μοῦ ἔδωσαν, ὁ πρίγκηψ Ἰμὰρ βρίσκεται τώρα στὴ Νίκαια. Ἐπομένως ἐκεῖ πρέπει νὰ βρίσκεται καὶ ὁ νέα νόησσα, ποὺ διετάχθη νὰ σαγηνεύσῃ τὸν Ἰμάρ.

— Καὶ πῶς θὰ τὴν μάθωμε;

—Ἀπλούστατα, θὰ κάνωμε ἕνα ταξιδάκι τὴ Νίκαια, γιὰ τὴν ὁποία καὶ θὰ φύγωμε σήμερα τὸ μεσημέρι. Μεθαύριο θὰ εἶμαστε καὶ πάλι στὸ Παρίσι. Στὸ μεταξὺ θὰ μάθωμε στὴ Νίκαια ὅσα πρέπει νὰ ἤξερωμε γιὰ νὰ ἐξακολοιθήσωμε τὸ ἔργο μας.

— Μὰ ποιὸ ἔργο κ. Τὸμ Κόξ;

— Ὤω; Ἐοχᾶε, Τόννυ, ὅτι ἔχομε καὶ μιὰ ἄλλη ὑποχρέωσι: Τὴν ὑποχρέωσι νὰ σώσωμε τὴ Μίρκα ἀπὸ τὶς παγίδες ποὺ τῆς στήνει τὸ «Κόκκινο Δαχτυλίδι»;

— Καὶ ξέρετε τίποτε σχετικὸ μὲ τὴ Μίρκα;

—Ἐλάχιστα πράγματα. Ξέρω λόγου χαριν ὅτι εἶνε σ ὁ δρόμο καὶ ἔκρεται στὴ Γαλλία γιὰ νὰ βρῇ τὸν συζυγό της.

— Καὶ πότε φτάνει στὴ Γαλλία;

— Δὲν τὸ ξέρω, Τόννυ, οὔτε καὶ σὲ ποιὸ λιμάνι θ' ἀποβιβασθῇ ξέρω.

— Ξέρετε τοὐλάχιστον ἂν θὰ προτιμήσῃ τὸν θαλάσσιο δρόμο ἢ θὰ πάρῃ τὸ τραῖνο καὶ θὰ ἔλθῃ σιδηροδρομικῶς ἐδῶ;

— Κι' αὐτὸ δὲν τὸ ξέρω.

— Μὰ τότε πῶς θὰ μπορέσετε νὰ τὴν σώσετε, ἀφοῦ δὲν θὰ ξέρετε ποῦ βρίσκεται;

— Μὰ θὰ τὸ μάθω... Ἀλήθεια, δόμος, Τόννυ δὲν μᾶς εἶπες ἀκόμη τίποτε γιὰ τοὺς νέους σου ἐρωτες μὲ τὴν Λουκιανή...

—Ὦ, μὴ μοῦ τὴν θυμίζετε, κ. Τὸμ Κόξ.

— Γιατί;

— Γιατί;.. Γιατὶ αὐτὸ εἶνε κάτι ποὺ δὲν μπορῶ πάλι νὰ τὸ καταλάβω. Μὲ ὑποχρεώνετε νὰ κάνω ἔρωτα μὲ τὴν Λουκιανή, μοῦ δίνετε χρήματα νὰ ζοδεύω, μοῦ συστήσατε νὰ κατορθώσω νὰ μπαινεβγαίνω ἐλεύθερα στὸ σπίτι της, μετὰ μοῦ εἴπατε νὰ σᾶς συσχήσω γιὰ ἀνεψιό μου. Τὸ ἔκανα. Σᾶς ἐπῆρα καὶ σᾶς ἐπῆγα στῆς Λουκιανῆς, κ' ἐμένος ἀρχίσατε νὰ τῆς κάνετε καὶ σεῖς ἔρωτα... Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε ὅτι μέρα καὶ νύχτα σᾶς κρατεῖ στὸ σπίτι της κοντὰ της, ἐνῶ ὁ Τόννυ ..

'Αναστένεξε' ὁ δύστυχος χονδρο-Τόννυ καὶ πρόσθεσε:

—Ἡ Λουκιανὴ ἐξαγριώνεται τώρα ὅταν καμμιὰ φορὰ δοκιμάσῃ νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ καὶ ὁ Τόννυ ..

— Καθμένε Τόννυ, σὲ λυπᾶμαι...

— Καλά, ἀλλὰ δὲν θὰ μοῦ ἐξηγήσετε γιατὶ ἔλο αὐτὸ τὸ ἀνακάτωμα μὲ τὴν Λουκιανή;

— Τόννυ, εἶσαι ἠλίθιος γιατὶ δὲν μπορεῖς νὰ καταλάβῃς κοὶ τὰ ἀπλούστερα τῶν πραγμάτων. Τὰ ἀπλούστερα, Τόννυ... Τί εἶνε ἀπέναντι στὸ σπίτι τῆς Λουκιανῆς;

— Οἱ φυλακές.

—Ὥραῖα, καὶ μέσα σεῖς φυλακὲς πειὸ εἶνε κ'ειμένες;

—Ὁ «Σκελετὸς μὲ τὰ Πράσινα Γάντια».

— Καὶ ὁ «Σκελετὸς» αὐτός, τί μᾶς ἠπείλησε ὅτι θὰ κάνῃ;

—Ὅτι θὰ δραπετεύσῃ..

— Δόξα σοι ὁ Θεός! Ἐκατάλαβες τώρα;

Ὁ χονδρο-Τόννυ σκέφθηκε λίγο καὶ μετὰ εἶπε:

—Ὁ κ. Τὸμ Κὸξ λοιπόν, ἐγκατεστάθη στὸ σπίτι τῆς Λουκιανῆς γιὰ νὰ βλέπῃ ἀπὸ τὰ παράθυρο τοῦ σπιτιοῦ μὴ τυχὸν καὶ δραπετεύσῃ ὁ «Σκελετός».

— Καὶ τὴν στιγμὴ ποὺ θὰ θελήσῃ νὰ δραπετεύσῃ νὰ τρέξῃ καὶ νὰ τὸν συλλάβω...

Τρεῖς σεβάσμιοι ἀββᾶδες

Ἐξακολουθῶντας τὴν συνομιλία τους οἱ δυὸ Ἀμεικανοὶ ἀστυνομικοί, συνεφώνησαν νὰ φύγουν γιὰ τὴ Νίκαια μὲ τὸν Ζεφρουᾶ, μετημφισμένοι σὲ ἀββᾶδες γιὰ νὰ μὴν ἀντιληφθοῦν τὴν ἀναχώρησί τους οἱ ἄνθωποι τοῦ «Κόκκινου Δαχτυλιδιοῦ».

Καὶ πράγματι, ποὸς τὸ βράδυ τῆς ἴδιας ἡμέρας τοεῖς σεβάσμιοι ἀββᾶδες ἤλθαν ὁ ἕνας ὕστερα ἀπὸ τὸν ἄλλο καὶ συνηντήθησαν στὴν ἐξωτερικὴ σκάλα τῶν προπυλαίων τῆς ἐκκλησίας τῆς Παναγίας τῶν Παρισίων.

Ἀφοῦ ἀντήλλαξαν λίγες λέξεις, μεγαλοπρεπεῖς, σοβαροὶ καὶ ἀμίλητοι οἱ τρεῖς ἀββᾶδες διέσχισαν τοὺς Παρισινοὺς δρόμους καὶ κατηυθύνθησαν πρὸς τὸν σιδηροδρομικὸ σταθμό.

Τὸ τραῖνο τῆς δεκάτης νυκτερινῆς ὥρας ἦταν ἔτοιμο ἤδη ποὸς ἀναχώρησιν. Κατόρθωσαν νὰ βροῦν θέσι σ' ἕνα διαμέρισμα τοῦ βαγονιοῦ, στὸ ὁποῖο δὲν ἦσαν ἄλλοι ἐπιβάται, καὶ ξαπλώθηκαν ἄνετα ἐπάνω στὰ κοῦσματα τὴν στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ τὸ τραῖνο ἐκινοῦσε.

. . .

Παρ' ὅλη τὴν ἱλιγγιώδη ταχύτητά του, τὸ τραῖνο ποὺ μετέφερε τοὺς τρεῖς μεταμφιεσμένους ἀστυνομικοὺς ἔφθασε στὴ Νίκαια ὀρκετὰ ἀργά.

Ὡστόσο ὁ Τὸμ Κὸξ μέσα σὲ λίγη ὥρα σχετικῶς, κατόρθωσε νὰ μάθῃ ὅτι πράγματι ὁ Ἰνδὸς πρίγκηψ Ἰμὰρ ἦταν στὴ Νίκαια, ὅτι ἐκστείσθη μὲ μιὰ δμορφη γυναίκα με τὴν ὁποία καὶ ἔφυγε ποὸς ἄγνωστον διεύθυνσιν. Ἐξῆτησε τότε νὰ μάθῃ τὸ ὄνομα τῆς γυναίκας αὐτῆς, κανεὶς ὅμως δὲν ἦταν σὲ θέσι νὰ τοῦ δώσῃ τὴν πληροφορία αὐ ἡ ὄπως καὶ σεὶν ἐρώτησι πῶς ὁ Ἰμὰρ ἐγνώρισε τὴν ἄγνωστη αὐτὴ κυρία.

— Μὰ ἐδῶ στὴ Νίκαια σωτᾶτε, τοῦ ἀπήντησαν, πῶς γνωρίζ ντει μεταξύ τους οἱ ἄνθωποι; Ὦς χθὲ. ὁ κόσμος ἐγλεντοκοποῦσεν ἐδῶ ἀμέριμνο. Ποῦ μπορεῖ νὰ μάθῃ λοιπὸν κανεὶς τί κάνει ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλο...

Τυχερότερος ἀπὸ τὸν Τὸμ Κὸξ στὶς ἀναζητήσεις του ἐστάθηκε ὁ Ζεφροιᾶ. Αὐτὸς τοὐλάχιστον ἔμαθε ὅτι ἡ δμορφη κυρία, ποὺ καθ' ὅλες τὶς πιθανότητες ἀπῆγαγε τὸν Ἴντρα Ἰμὰρ, λεγόταν Ναδίνα Μαρίνοφ καὶ ἰσχυρίζόταν ὅτ. ἦταν χορεύτρια τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ θεάτρου Πετρουπόλεως...

Ἐκεῖνος ὅμως ποὺ κατόρθωσε νὰ μάθῃ κάτι τὸ πολὺ ἐνδιαφέρον ἦταν, εὐτυχῆ φορὰ ὁ Τόννυ.

—Ἔμαθα εἶπε, μὲ κάποια ὑπερηφάνεια στοὺς δυὸ ἀστυνομικούς, ὅτι μιὰ κάποια κυρία Ναδίνα Μαρίνοφ ἤλθε κι' ἐπεσκέφθη κάποιο κομητὰ Ντελοῦρ δυὸ ὧρες πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς της. Ὅτι ἡ κυρία αὐτὴ ἔφυγε σιδηροδρομικῶς ἔχοντες ὡς κοβαλλιέου ἕναν κύριο μελαψό, πιᾶ-μα πεῦ σημαίνει ὅτι ὁ κύριος αὐτὸς δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν πρίγκηπά μας...

Καὶ ἀφοῦ ἔμεινε σιωπηλὸς γιὰ λίγο ὁ Τόννυ, γιὰ νὰ δώσῃ καιρὸ στοὺς δυὸ ἀστυνομικοὺς νὰ τὸν θαυμάσουν, ἐξηκολούθησε:

—Ἔμαθα τέλος ὅτι ὁ κόμης ἀυτὸς Ντελαρὸς τὸ ἄλλο πρωΐ, δηλαδὴ τὴν ἑπομένη τῆς ἀναχωρήσεως τῆς Ναδίνας, ἔφυγε κι' αὐτὸς γιὰ τὸ Παρίσι...

—Ὡς κόμης Ντελαρὸς πάντοτε;

— Ναί.

Ὁ Τὸμ Κὸξ συνεδύασε τότε ὅλες αὐτὲς τὶς πληροφορίες καὶ εἶπε:

— Θέλετε νὰ μάθετε τί γίνεται τώρα; Τὸ «Κόκκινο Δαχτυλίδι» ἐχμαλώτισε γιὰ δεύτερη φορὰ τὸν Ἰνδὸ πρίγκηπα, ἐκμεταλλευόμενο τὴν ἀδυναμία του πρὸς τὶς ὄμορφες γυναῖκες, ἀδυναμία ποὺ νάνει νὰ ξεχνᾶ ὅλες του τὶς ὑποχρεώσεις.

— Τρομερό! ἔκανε ὁ Ζεφροιᾶ.

— Καὶ βέβαια. Γιατὶ μετὰ τὴ δεύτερη αὐτὴ ἐξαφάνισι τοῦ Ἰμὰρ, ἡ Μίρκα, ἡ ὄμορφη σύζυγος Ἰνδοῦ πρίγκηπος, μένει πιὰ ἐντελῶς ἀπροστάτευτη ἐδῶ καὶ διατρέχει τὸν κίνδυνο νὰ πέσῃ μιὰ ὥρα ἀκρήτερα στὶς παγίδες τοῦ «Κόκκινου Δαχτυλιδιοῦ».

Ἔμεινε γιὰ λίγα λεπτὰ σκεπτικὸς καὶ μετὰ ἐπρόσθεσε:

— Στὸ σημεῖο αὐτὸ βρίσκονται τὰ πράγματα. Καὶ τώρα, σεβάσμιοι ἀββᾶδες μου δὲν μένει παρὰ νὰ ἐπιστρέψωμε στὸ Παρίσι Ἂν ἐκεῖ καταορθώσαμε νὰ μάθωμε τὸ μέρος στὸ ὁποῖο θ' ἀποβιβασθῇ ὁ πρίγκηπισσα Μίρκα, τὸ «Κόκκινο Δαχτυλίδι» θὰ χάση ἄδοξα καὶ τὴ φορὰ αὐτὴ τὸ παιγνίδι.

— Κι' ἂν δὲν τὸ μάθωμε; ρώτησε ὁ Ζεφροιᾶ.

— Διάβολε! Τότε πολὺ φοβοῦμαι ὅτι οἱ κατορεγραῖοι αὐτοὶ θὰ κάνουν καλὰ τὴ δουλειά τους. Ὡστόσο, ἐγὼ δὲν ἀπελπίζομαι. Ἂς ἐπιστρέψωμε στὸ Παρίσι καὶ βλέπομε...

. . . . . .

Λίγες ὧρες ἀργότερα τὸ τραῖνο τοὺς ἐπανέφερε καὶ πάλι στὴν πρωτεύουσα. Τὰ πράγματα, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας των δὲν ἄλλαξαν καθόλου.

Ὁ «Σκελετὸς μὲ τὰ Πράσινα Γάντια» ἐξακολουθοῦσε πάντοτε νὰ μένῃ κατάκλειστος στὸ ἀπομεμωμένο κελλί του, ἔχοντας ὡς φρουρὸ τοὺ τὸν ἴδιο ἀοχιφύλακα Μαρσέλ, τὸν βοηθὸ τοῦ Ζεφρουᾶ.

— Γαλήνη, λοιπόν, εἶπε ὁ Τὸμ Κόξ.

Καὶ σὰν ἄνθρωπος πεπειραμένος, διαβλέποντας μέσα στὴν γαλήνη, τὴν καταιγίδα ποὺ δὲν θ' ἀργοῦσε νὰ ξεσπάσῃ, ἐπρόσθεσε χαμογελῶντας:

— Μετὰ τὴν γαλήνη ἡ γαλήνη, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν γαλήνη ἡ τρικυμία. Φίλοι μου, ἑτοιμασθῆτε. Σήμερα ἢ αὔριο, ἢ τὸ πολὺ μεθαύριο, θὰ ἔχωμε φοιρτοῦνα πολὺ δυνατὴ καὶ θὰ εἶνε μεγάλη. Τόσο μεγάλη, ὥστε μέσα σ' αὐτὴν θὰ πνιγοῦμε ἢ ἐμεῖς ἢ τὸ «Κόκκινο Δαχτυλίδι»...

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

Τὰ ἐλαττώματα τοῦ στήθους

Στὰ περισσότερα γράμματα ποὺ πέρνω, ἐπτὸς τῶν ἄλλων σχετικῶν ἐρωτημάτων γιὰ τρεῖήματα ὑγιεινῆς καὶ καλλωπισμοῦ, πολλὲς ἀναγνώστριες μοῦ ζητοῦν συμβουλὲς καὶ γιὰ τὴν θεραπεία περιπτώσεων ὑπερτροφίας τῶν μαστῶν ἢ ἀντιθέτως γιὰ τὴν ἀτροφία τούτων. Περιγράφουν μέσα στὰ γράμματά των αὐτά, μὲ τὰ μελανότερα χρώματα, τὴν ἀπελπισία καὶ τὴν ἀπογοήτευσι ποὺ νοιώθουν γιὰ τὸ ἀντιαισθητικὸ ἐλάττωμά των, ζητοῦντας ἄμεση καὶ ὁριστικὴ θεραπεία. Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ ἀπεφάσισα σήμερα ἐν συντομίᾳ νὰ σᾶς γράψω δυὸ λόγια γιὰ τὴν αἰτία ποὺ προκαλεῖ τὰ ἐλαττώματα αὐτὰ καθὼς καὶ γιὰ τὴν βελτίωσι καὶ θεραπείαν των. Καὶ πρῶτα ἂς μιλήσωμε γιὰ τὴν ὑπερτροφία τῶν μαστῶν. Ἡ ὑπερτροφικὴ αὔξησις τῶν μαστῶν δὲν ὀφείλεται στὴν ὑπερτροφία τοῦ μαστικοῦ ἀδένος ποὺ μπορεῖ νὰ εἶνε φύσει ἀτροφικὸς ἢ σκληρωτικός, ἀλλὰ στὴν ἀνάπτυξι τοῦ λίπους μέσα στὸ ὁποῖον περικλείεται καὶ τὸ ὁποῖον ἀναλόγως τῆς ἀναπτύξεώς του προκαλεῖ μικρὰν ἢ μεγάλην αὔξησιν καὶ συνεπῶς χαλάρωσιν τῶν μαστῶν. Αὐτὸ τὸ λίπος ἀναπτύσσεται πολὺ μόιο σὲις παχεῖες γυναῖκες; Ὄχι. ἀλλὰ καὶ στὶς ἀδύνατες. Αἴτια ποὺ προκαλοῦν τὴν ὑπερτροφία καὶ τὴν χαλάρωσι τῶν μαστῶν εἶνε: Πολυτοκία, πολλὲς ἐκτώσεις, ἀκατάστατες θεραπευτικὲς μαλάξεις ποὺ ἐπιφέρουν μεγαλύτερη χάλαρωσι, ἀπορυφὴ συγκρατήσεως ἀπὸ ἐπιδιακῆς ἡλικίας μὲ σουτιὲν καὶ προδιάθεσις τοῦ ἀτόμου πρὸς ἐναποθήκευσιν τοπικῶς σπὺν μαστοῦ τοῦ σωματικοῦ λίπους. Μέσα γιὰ τὴν θεραπεία τοῦ ἀντιαισθητικοῦ αὐτοῦ ἐλαττώματος τῆς ὑπερτροφίας τῶν μαστῶν ἢ ἐπιστήμη διαθέτει: Φάρμακα γιὰ τὴν τοπικὴ καταστροφὴ καὶ διάλυσι τοῦ λίπους, ὑγρὰ φαρμακευτικὰ γιὰ τὴν τόνωσι καὶ σύσφιξι τοῦ δέρματος τῶν μαστῶν καὶ διάφορες μηχανικὲς θεραπεῖες, ὡς ὑπερῳδεις, βιμπρατὲρ κ.τ.λ. Πάντως — αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια τὴν ὁποίαν οὐδέποτε παρεσιώπησε ἡ παροῦσα στήλη — μόνον κατόπιν μακρᾶς καὶ ἐπιμόνου ἐφαρμογῆς τῶν διαφόρων θεραπευτικῶν μεθόδων, ἀρχίζουν νὰ φαίνωνται ἔκδηλα τὰ ἀποτελέσματα μιᾶς σημαντικῆς βελτιώσεως. Αὐτὰ ὅσον ἀφορᾷ τὴν μερικὴν ὑπερτροφίαν τῶν μαστῶν. Σὴν ἐκστεσημαινόμενην ὅμως καὶ τερατώδη ὑπερτροφίαν τούτων, τότε μόνον ἡ χειρουργικὴ ἐπέμβασις δύναται ν' ἀποδώσῃ καλὰ ἀποτελέσματα. Κατ' αὐτὴν ἐφαρμόζονται διάφοροι τεχνικοὶ τρόποι, μὲ τοὺς ὁποίους ἀφαιρεῖται τὸ περὶξ τοῦ ἀδένος ὑπερβολικὸ λίπος, καθὼς καὶ τὸ περιττὸν πλέον μέρος τοῦ δέρματος τοῦ μαστοῦ. Ἀλλὰ τὸ μειονέκτημα τῆς χειρουργικῆς ἐπεμβάσεως εἶνε μόνον οἱ ἀνεξέτηλες οὐλὲς τῶν ραφῶν, ποὺ τὶς περισσότερες φορὲς μένουν πολὺ φανερές, ὡς μάρτυρες τῆς συντελεσθείσης ἐπεμβάσεως. Κατωτέρω σᾶς γράφω μιὰν ἀποτελεσματικὴ συνταγὴ γιὰ τὴν σύσφιξε τοῦ δέρματος τῶν μαστῶν. Προληπτικῶς εἶνε καλὸν νὰ τὴν χρησιμοποιοῦν ὅσες παρατηροῦν ἀρχομένην χαλάρωσιν, ἐπίσης δὲ καὶ μετὰ τὸν ἀπογαλακτισμόν: 'Ω ν ἐ β ἰ μπλὰν, 30 γρ., Ὦ ντιστιλὲ τ' Ἀμαμελὶς 30 γρ., Ἀλοὺν 7,2 γρ. Μὲ μιὰ μαλακὴ βούρτσα ἢ μ' ἕνα σφουγγάρι βρεμμένο μὲ τὴν λοσιὸν αὐτή, κάνετε σιωπηλὲς ἐντριβὲς κάθε πρωὶ τῶν μαστῶν, μὲ κυκλικὲς πάντοτε κινήσεις καὶ μὲ κατεύθυνσιν ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω. Ὡραύτως εὐεργετικὴ εἶνε ἡ ἐπίδρασις τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων ἐπὶ τῶν μαστῶν. Συντελεῖ στὴν σύσφιξι καὶ τόνωσί τους. Οἱ περιυλίξεις τῶν μαστῶν μὲ σουτιὲν βρεμμένα σὲ κρύο νερὸ ἢ ἡ ἐπίσις ψυχρῶν λουτρῶν εἰ' εἰδικὸν μηχανημάτων ἀποδεῖχθησαν, ἐχι μόνον ἀπολύτως ἀνωφελεῖς, ἀλλὰ πολλάκις ἐγένοντο πρόξενοι ἀσχημιῶν τῶν μαστῶν ὀσφυϊκῶν νοσημάτων.

Στὸ ἐρχόμενο: Περὶ τῆς ἀτροφίας τῶν μαστῶν καὶ τῆς θεραπείας των.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ

Ἰατρὸς-Δερματολόγος

Η ΦΙΛΗ ΤΩΝ ΠΟΝΕΜΕΝΩΝ

ΕΜΠΙΣΤΕΥΤΙΚΟ: ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ

«Εἶμαι κι' ἐγὼ μιὰ κοπέλλα, ὅπως τόσες ἄλλες, ποὺ κλεισμένη σ' ἕνα γραφεῖο σχεδ

φίλος. Τὰ ὄνειρά σας θὰ πραγματοποιηθοῦν ὅλα ἑκτὸς τοῦ γάμου. Ἡμέρα σας τυχερὴ ἡ Τετάρτη, χρῶμα τὸ μαῦρο, ὥρα ἡ μεσημβρία.

ΓΑΛΑΖΙΑΝ ΦΛΟΓΑ.— Θὰ ζῆσ τὲ πολλὰ χρόνια πανδρεμένη μὲ ἄνθρωπον τῆς ἀρεσκείας σας. Εἰσθε λιγάκι σχολαστικὴ καὶ φοβοῦμαι μὴν κλωτσήσετε τὸ μέλλον σας, τὸ ὁποῖον διαγράφεται πολὺ τυχερό. Ἡμέρα σας τυχερὴ ἡ Πέμπτη, χρῶμα τὸ πράσινο.

ΘΕΜΙΔΑ, Πειραιᾶ.—Ἔχετε ἄστρο πολὺ λαμπρό, ἀλλὰ ἐσεῖς τὸ ἀδικεῖτε μὲ κάποιο πεῖσμα σας. Ζητῆτε τοὺς φίλους σας σὲ κύκλους ἐκλεκτούς, γιατὶ ἐκεῖ θὰ βρῆτε τὸ ταῖρι ποὺ θὰ σᾶς δώσῃ τὴν εὐτυχία τῆς ζωῆς. Ἡμέρ σας τυχερὴ ἡ Παρασκευή, ἄρωμα τὸ τριαντάφυλλο, χρῶμα τὸ μώβ.

ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΜΕΝΗΝ Ν 33.— Δὲν πρέπει νὰ εἶσθε ἀνυπόμονη. Ὁ γάμος σας θὰ γίνῃ ὅταν φθάσετε τὰ 30 χρόνια σας, ἀλλὰ θὰ εἶνε γάμος ἀπὸ προξενειό πολὺ ἐπωφελῆς γιὰ σᾶς καὶ τὴν οἰκογένειά σας. Ἡμέρα σας τυχερὴ ἡ Κυριακή, χρῶμα τὸ ρόζ.

ΚΑΡΜΕΝ.— Πολὺ τυχερὸ κορίτσι, ἀλλὰ καὶ πολὺ πεισματάρικο. Θ'ἀρνηθῆτε ἀπὸ πεῖσμα μιὰ μεγάλη τύχη καὶ θὰ μετανοιώσετε, ἀλλὰ θὰ εἶνε ἀργὰ πιά.

ΜΙΝΙΟΝ.— Εἶχατε ἀτυχίες κι' ἀπογοητεύσεις στὴ ζωή. Θὰ τὰ ξεχάσετε ὅμως ὅλα μὲ κάποιο εὐτυχὲς γεγονὸς ποὺ σᾶς ἑτοιμάζει ἡ μοῖρα. Κάποιαν κληρονομιὰ θὰ πάρετε. Ἡμέρα σας τυχερὴ τὸ Σάββατον, χρῶμα τὸ λαδί, ἄρωμα τὸ κρίνο, πολύτιμος λίθος τὸ διαμάντι.

ΕΠΑΡΧΙΩΤΙΣΣΑ Φ. Φ — Πρέπει κανεὶς νὰ παίρνῃ τὴ ζωὴ ὅπως ἔρχεται, μὲ τὰ ἀγαθὰ καὶ μὲ τὰ κακά της, χωρὶς ν'ἀπελπίζεται. Θὰ ἔλθῃ καὶ ἡ σειρά σας στὴν μερίδα τῆς εὐτυχίας Περιμένετε μὲ ὑπομονή. Θὰ πανδρευθῆτε ἀργοπορημένη ἀλλὰ θὰ εὐτυχήσετε. Ὁ σύζυγός σας θὰ εἶνε ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό. Ἡμέρα σας τυχερὴ ἡ Τρίτη, χρῶμα τὸ γκρίζο.

ΑΡΤΕΜΙΔΑ Ν. Φ.— Δὲν θὰ πανδρευθῆτε ἀκόμα γιατὶ δὲν θὰ βρῆτε ἐκεῖνον ποὺ ἀνειρεύεσθε. Ἡ τύχη θὰ σᾶς παίξῃ πολλὰ παιχνίδια, ἀλλὰ ἐσεῖς μὴν δυσανασχετήσετε. Θὰ ἔλθῃ χρόνος ποὺ θὰ ἱκανοποιήσετε ὅλες σας τὶς ἐλπίδες καὶ θὰ βρεθῆτε κερδισμένη Μιὰ κληρονομιὰ θὰ σας κάνῃ πλούσια καὶ ἕνας νέος ἐπιστήμων θὰ συνδέσῃ τὸν βίο του μὲ σᾶς.

ΔΟΚΤΩΡ ΚΑΜΑ

ΠΡΟΣΟΧΗ

Γιὰ κάθε ἀπάντησι τῶν ἐπιστημονικῶν συνεργατῶν μας: Ἰατροῦ δερματολόγου Δόκτορος Κάμα καὶ Γραφολόγου, τὸ δικαίωμα δημοσιεύσεως ὁρίζεται ἐφεξῆς σὲ

ΔΡΑΧΜΑΣ 100

Ο,ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Ἡ ἀξιοπρέπεια εἶναι κάτι ποὺ ἐπιβάλλεται σὲ κάθε ἄνθρωπο ποὺ σέβεται τὸν ἑαυτό του καὶ δὲν πρέπει ποτὲ νὰ τὴν παραμερίζῃ ἔστω καὶ ἂν αὐτὸ τοῦ στοιχίζῃ ἀκριβὰ πολλὲς φορές. Παίρνω ἀφορμὴ ἀπὸ τὸ γράμμα μιᾶς ἀναγνωστρίας μου ποὺ μὲ μεγάλη εἰλικρίνεια μοῦ ἐξομολογεῖται τὸν πόνο της, τὸ παράπτωμά της, τὴν ἀγωνία της. Συμμερίζομαι τὴ θέσι της, καταλαβαίνω πόσο θὰ ὑποφέρῃ, μὰ δὲν ἔχω παρὰ μιὰ συμβουλὴ νὰ τῆς δώσω: Νὰ κρατήσῃ ὅσο τὸ δυνατὸν τὴ θέσι της. Δὲν τὴν καταδικάζω γιὰ ὅ,τι ἔγινε – κάθε ἀθόρμητο αἴσθημα, ἔστω κι' ἂν ἔχῃ δυσάρεστες συνέπειες, δὲν εἶναι ποτὲ κατακριτέον— ἡ ἀγάπη τὰ δικαιολογεῖ ὅλα, τώρα ὅμως ἐπιβάλλεται στὴν φίλη νὰ σφίξῃ τὴν καρδιά της καὶ νὰ φερθῆ ὅπως ἀκριβῶς μοῦ γράφει στὸ τέλος τοῦ γράμματός της. Ὅπως πολὺ σωστὰ σκέπτεται, ἂν περιμένῃ ὁπωσδήποτε καὶ μὲ ἀξιοπρέπεια, εἶναι πολὺ πιθανὸν ὁ ἀγαπημένος της νὰ ξαναγυρίσῃ σ' αὐτὴν μετανοημένος. Ἂν δὲν ἐξαναγυρίσῃ, τότε σημαίνει ὅτι δὲν ἦταν ἄξιος γιὰ τὶς θυσίες ποὺ ἔκαμε γι' αὐτόν, καὶ ἄνθρωποι μὲ τέτοιους χαρακτῆρες δὲν κατακτῶνται μὲ κανέναν τρόπο. Θὰ εἶναι ἀνώφελο νὰ ταπεινωθῆ μπροστὰ στὰ μάτια του ζητιανεύοντας σὰν ἐλεημοσύνη τὴν ἀγάπη του, δὲν θὰ κερδίσῃ παρὰ μόνον τὸν ὀλκτο του καὶ ὁ ὀλκτος δὲν εἶναι κάτι ποὺ θὰ τῆς δώσῃ τὴν εὐτυχία.

Ἔπειτα, ἀκόμη καὶ ἂν ὑποθέσωμε ὅτι τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος πρόσωπο δὲν ξαναγυρίσῃ, λησμονεῖ ἡ φίλη μου ὅτι στὴν ἡλικία της τέτοιες θλίψεις ξεχνιοῦνται εὔκολα καὶ οἱ πληγὲς ἐπουλώνονται;

Εἶμαι βεβαία πὼς θὰ μοῦ γράψῃ σὲ λίγους μῆνες ὅτι εἶχα δίκηο! Ἐκεῖνο ποὺ τῆς συνιστᾶ, γιὰ τὴν ὥρα, εἶναι νὰ μὴν παρομελῆ διόλου τὴν ὑγεία της, γιατὶ αὐτὸ εἶναι τὸ πολυτιμώτερο πρᾶγμα στὸν κόσμο καὶ ὅταν χαθῆ δὲν ξαναβρίσκεται.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΖΩΗ

Κάτι τὸ ὡραῖο καὶ συγκινητικό, εἶναι ἡ νεανικὴ καρδιὰ καὶ κάτι τὸ ἐπίσης ὡραῖο καὶ συγκινητικό, ἀλλὰ ἀκόμη πιὸ βαθύ, εἶναι ὁ ἀληθινὸς ἔρως Ὅταν ἡ ὀροσιὰ τῆς μιᾶς συναντᾶ τὸ βάθος τοῦ ἄλλου, τότε δημιουργεῖται ἡ εὐτυχία, ἡ εὐτυχία ἡ ἀληθινή, αὐτὴ ποὺ διαρκεῖ γιατὶ ἔχει βαθεῖες καὶ γερὲς ρίζες.

Ὁ ἀληθινὸς ἔρως ἀνυψώνει τὸν ἄνθρωπο, τὸν κάνει καλύτερον, ὡραιότερον, τὸν αἰσθημα ὅμως αὐτὸ εἶναι ἀρκετὰ σπάνιο στὴν ἐποχὴ ποὺ ζοῦμε καὶ συναντᾶ κανεὶς πιὸ συχνὰ αὐτὸ ποὺ εἶναι ἐπιφανειακό, ψεύτικο. Τὸ αἴσθημα αὐτὸ τὸ κακὸ παίρνει πολλὲς φορὲς τὴ μορφὴ τοῦ ἄλλου αἰσθήματος, τοῦ καλοῦ, γι' αὐτὸ καὶ ξεγελᾶ τὶς νεαρὲς ὑπάρξεις ποὺ δὲν ἔχουν τὴν πεῖρα τῆς ζωῆς καὶ αὐτὸς ἀσφαλῶς εἶναι ὁ λόγος ποὺ ἐνῶ βλέπομε παντοῦ τριγύρω μας ἔρωτα δὲν βλέπομε ἐν τούτοις εὐτυχισμένους ἐρωτευμένους, οὔτε εὐτυχισμένες οἰκογένειες, ἀλλὰ διαζύγια καὶ ἀπογοητεύσεις.

Πόσες κοπέλλες γεμᾶτες ὄνειρα, ἰδανικά, δημιουργοῦν μόνες τους τὴ δυστυχία τους καὶ δηλητηριάζουν τὴν ψυχή τους μὲ τὸ νὰ σχηματίζουν τὴν πεποίθησι πὼς ὁ ἀληθινὸς ἔρως εἶναι ἕνα πρᾶγμα ἀνύπαρκτο ποὺ τὸ συναντᾶ κανεὶς μόνο στὰ παληὰ ρωμαντικὰ μυθιστορήματα. Φταῖνε οἱ ἄθλες αὐτὲς ὑπάρξεις ἢ φταῖνε οἱ γονεῖς ποὺ δὲν ἐφρόντισαν νὰ ἀνοίξουν τὰ μάτια τῶν κοριτσιῶν τους τὸν καιρὸ ποὺ ἔπρεπε νὰ τὸ κάμουν; Αὐτοὶ δὲν ἔπρεπε νὰ τὰ διδάξουν πῶς θὰ ξεχωρίζουν ἕνα ἀληθινὸ αἴσθημα ἀπὸ ἕνα ψεύτικο; Αὐτοὶ δὲν ἔπρεπε νὰ τὰ ὁδηγήσουν, ὥστε νὰ εἶναι ἕτοιμα γιὰ κάθε τι ποὺ θὰ συναντήσουν στὴ ζωή τους;

Ἀλλὰ δυστυχῶς οἱ περισσότεροι γονεῖς παρανοοῦν τελείως τὸν ρόλο ποὺ πρέπει νὰ παίζουν ἀπέναντι τῶν παιδιῶν τους Δείχνουν μιὰν ἀνοητη αὐστηρότητα ἀπαγορεύοντας τὸ ἕνα ἢ τὸ ἄλλο πρᾶγμα καὶ παραμελοῦν τὰ στοιχειώδη τους καθήκοντα, ποὺ εἶναι νὰ καθοδηγοῦν τὰ παιδιά τους καὶ νὰ τὰ προετοιμάζουν γιὰ τὴν ἀντιμετώπισι τῆς ζωῆς.

ΟΙΚΙΑΚΗ ΜΕΡΙΜΝΑ

Ἀνέκαθεν τὸ ζήτημα τῆς διατροφῆς μιᾶς οἰκογενείας ἐθεωρεῖτο ἀπὸ τὶς δυσκολώτερες ἀποστολὲς μιᾶς νοικοκυρᾶς, διότι τὸ ζήτημα τῆς καλῆς καὶ ὑγιεινῆς τροφῆς εἶναι ἐκεῖνο ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐξαρτᾶται ἡ διατήρησις τῆς ὑγείας. Τώρα ὅμως ποὺ λόγῳ τῆς ἐλλείψεως διαφόρων εἰδῶν ἀναγκαζόμαστε νὰ κάνωμε πολλὲς ἀβαρίες, τὸ ζήτημα τῆς διατροφῆς μιᾶς οἰκογενείας καταντᾶ ἀπὸ τὰ δυσκολώτερα προβλήματα. Σκεφθῆτε ἕνα σπίτι ποὺ ἔχει μικρὰ παιδιά, μεσήλικας καὶ ἡλικιωμένους. Πόσα πράγματα πρέπει νὰ συνδυάσῃ ἡ νοικοκυρὰ γιὰ νὰ βρῇ τρόφιμα ποὺ προσαρμόζονται στὸν καθένα. Οἱ μεσήλικες δὲν θέλουν οὔτε πολὺ φαγητό, οὔτε πράγματα ποὺ ἔχουν ἰδιαίτερα συστατικά, τὰ παιδιὰ ὅμως πρέπει νὰ τρέφωνται καλὰ διότι εἶναι στὴν ἐποχὴ τῆς ἀναπτύξεως καὶ τὸ σῶμα γιὰ ν' ἀναπτυχθῆ θέλει πολλὰ πράγματα. Οἱ γονεῖς τὸ ξερουν αὐτὸ καὶ κάνουν κάθε δυνατὴ θυσία γιὰ νὰ μὴ στεροῦνται τὰ παιδιά τους, κάποτε ὅμως τὸ ἐπιτυγχάνουν μόνον μὲ θυσία τοῦ ἑαυτοῦ των. Οἱ ἡλικιωμένοι, ἐξ ἄλλου, ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ ὡρισμένα φαγητὰ ποὺ συντελοῦν στὸ νὰ τοὺς ἀναπληρώνουν ὅ,τι ἔχουν χάσει λόγῳ τῆς ἡλικίας. Σκεφθῆτε λοιπὸν ὅλα αὐτὰ τὰ προβλήματα πόσο δύσκολα λύνονται στὴ σημερινὴ δύσκολη περίοδο ποὺ διερχόμεθα. Πολλὲς γυναῖκες τὰ καταφέρνουν μιὰ χαρὰ καὶ εἶναι τόση ἡ αὐτοδυσία ποὺ δείχνουν, ὥστε καὶ οἱ πιὸ μισογύναι ἄνδρες ἀναγνωρίζουν ὅτι χωρὶς αὐτὲς θὰ ἦσαν χαμένοι. Καταλαβαν, λίγο ἀργὰ ἴσως, πόσο πολύτιμη εἶναι ἡ συμβολὴ τῆς γυναίκας στὴ δημιουργία μιᾶς οἰκογενείας.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΟΥ

Βασιλικὴν Ζαδέλη. — *Εὐχαριστῶ πολὺ ποὺ διαβάζετε πάντα τὴ σελίδα μου. Τὸ ἐνδιαφέρον σας μὲ εὐχαριστεῖ ἰδιαιτέρως. Ἐλπίζω νὰ εἶσθε καλά.*

Κόρῃ τοῦ Πόνου. — *Τὴν ἀπάντησί μου σᾶς τὴν δίνει ἡ «Κουβεντοῦλα» μου. Εὔχομαι νὰ γίνῃ ὅ,τι εἶναι γιὰ τὴν εὐτυχία σας. Πάντως μὴ χάνετε τὸ θάρρος σας καὶ ἔχετε ὑπομονήν.*

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ

Αἱ ἐπιστολαὶ πρὸς τὴν Γραφολόγον πρέπει νὰ γράφωνται ἐντελῶς ἀβίαστα καὶ χωρὶς καμμίαν ποοσπάθειαν. Ἐὰν ἡ συμβουλὴ ζητῆται διὰ τρίτον πρόσωπον, ἀποστέλλετε ἐσωκλείστως καὶ ἀπόκομμα ἐπιστολῆς τούτου. Αἱ ἐπιστολαὶ θὰ ἀπευθύνωνται: «Πρὸς τὸ περιοδικὸν «Θησαυρὸς» — διὰ τὴν Γραφολόγον — ὁδὸς Σανταρόζα 5. Ἀθήνας». Πρέπει δὲ νὰ συνοδεύωνται ἀπὸ δρχ. 100 διὰ κάθε ἀπάντησιν.

Περίεργον.—Ἔχετε πολὺ μεγάλη ἰδέα γιὰ τὸν ἑαυτό σας καὶ μολονότι προσπαθεῖτε νὰ τὸ κρύβετε, ἐν τούτοις προδίδεσθε. Σᾶς ἀγαποῦν ὅμως γιατὶ ἔχετε ἄλλα προτερήματα. Εἶσθε εἰλικρινὴς κι' ἔχετε τὸ θάρρος τῆς γνώμη σας. Ἡ φίλη σας εἶνε ἕνα αἰσθηματικὸ πρόβατο ποὺ μπορεῖτε νὰ τὸ σφάξετε ὁπότε θελήσετε.

Ὄνειρο Ε.Β.— Ὑπερήφανη καὶ πολὺ αἰσθηματική. Κρύβετε τοὺς καϋμούς σας καὶ ὑποφέρετε. Δὲν παραπονεῖσθε, ἀλλὰ τί τὸ ὄφελος ἀφοῦ φθείρεσθε; Γίνετε πιὸ δυνατή, πιὸ τολμηρὴ καὶ πιὸ εὔθυμη, ἂν θέλετε νὰ σᾶς προτιμοῦν. Ἡ γκρίνια διώχνει.

Ἑλληνοποῦλα.— Σᾶς χαρακτηρίζει πολλὴ ἀφέλεια καὶ ἀθωότης. Νὰ μάθετε νὰ εἶσθε καὶ λιγάκι πονηρή, γιατὶ ὁ κόσμος γύρω σας θὰ ἐπωφεληθῆ ἀπὸ τὴν ἀγνότητά σας μιὰ μέρα. Ἡ χρυσὴ καρδιὰ εἶνε ὡραῖο πρᾶγμα, ὅταν τὴν προφυλαττομε ὅμως ἀπὸ τὴ σκουριά.

Μαιράκι Σ.Σ.— Αἰωνίως ἀπησχολημένη μὲ τὸ ἐρωτικὸ ζήτημα, δὲν σᾶς μένει καιρὸς νὰ κυττάξετε λιγάκι τὴ μόρφωσί σας. Καὶ τοῦτο δεῖ ποιεῖν κἀκεῖνο μὴ ἀφιέναι. Ὁ φίλος σας εἶνε ἕνα χαζὸ πλάσμα, ποὺ θὰ στραφῆ ὅπου τὸν κολακέψουν πιὸ πολύ. Προσέξετε.

Δ.Υ.Χ.Σ. Ἔχετε τάξι στὴ ζωή σας καὶ πολλὴν ἐργατικότητα ἐν γένει. Σᾶς παρασύρουν ὅμως τὰ αἰσθήματά σας πρὸς ἄλλες κατευθύνσεις ἐπιζήμιες γιὰ ἕναν νέο. Προσέξετε. Εἶσθε λίγο ἀφελής, πολὺ καλὸς καὶ ἐξαιρετικὰ εὐθύς. Σᾶς ἀγαποῦν.

Ρίτσα Α.Κ.—Τυπική, εὐγενὴς καὶ καλόκαρδη, νομίζετε ὅλον τὸν κόσμο σὰν τὸν ἑαυτό σας. Ὑπάρχουν καὶ φίδια κάτω ἀπὸ τὰ τριανταφυλλα. Νὰ εἶσθε λίγο προσεκτικὴ στὶς φιλίες σας Ἔχετε πολλὴν στοργὴν γιὰ τὴν οἰκογένειά σας. Εὖγε!

Μικρὴ Ζίτα.— Εἶσθε ἕνα πουλάκι ποὺ δὲν ἀπέκτησε ἀκόμη φτεροῦγες γιὰ νὰ πετάξῃ ψηλά, ὅπως ὀνειρεύεται. Ἔχετε ὅμως ἐπιμονὴν καὶ ὑπομονὴν καὶ θὰ προοδέψετε στὴ ζωή.

Μυρτὼ Β.Τ.— Εἶσθε πιὸ μοντέρνα ἀπὸ ὅ,τι χρειάζεται. Δὲν δίνετε σημασία σὲ τίποτε. Σᾶς ἐνδιαφέρει ἡ διασκέδασις καὶ ἡ χλιδὴ μόνο, καὶ τὴν ἀπολαμβάνετε. Οἱ φιλίες σας εἶνε προσωρινές. Συνδέεσθε εὔκολα καὶ εὔκολα ξεχνᾶτε. Ἔχετε πολὺν ἐγωϊσμό, κατὰ βάθος ὅμως εἶσθε καλὴ πάστα.

Περίεργη παιδοῦλα.— Σκέπτεσθε γάμο πρὶν τὴν ὥρα σας. Ἡ περιέργεια σᾶς ὠθεῖ ἢ τὸ αἴσθημα; Πάντως δὲν πρέπει νὰ εἶσθε ἀνυπόμονη. Ὁ φίλος σας εἶνε ἄνθρωπος μὲ πεῖρα, φιλήδονος καὶ ἀπαιτητικός Σᾶς ἀγαπᾶ πάντως μὲ τὸν δικό του τρόπο.

Φούλη.— Εἶσθε λίγο ἀκατάστατη καὶ τσαπατοῦλα, πρᾶγμα ποὺ πρέπει νὰ διορθώσετε τὸ ταχύτερον. Στὴ ζωὴ γιὰ νὰ προοδεύσῃ κανεὶς θέλει τάξιν καὶ σύστημα. Ἐπίσης μελετήσετε λίγο γιὰ νὰ μορφωθῆτε. Δὲν εἶνε μόνο ὁ γάμος τὸ ἄπαντον τῆς εὐδαιμονίας.

Γαρδένια.— Μὴν ἐπαναστατῆτε ἐναντίον τῶν συγγενῶν σας. Ἔχουν πεῖρα καὶ ξέρουν τί κινδύνους περνᾶ σήμερα ἕνα νέο κορίτσι. Θὰ ἔλθῃ καὶ σὲ σᾶς ἡ εὐτυχία νὰ χτυπήσῃ τὴν πόρτα σας. Κρατᾶτε ἀξιοπρέπειαν καὶ δὲν θὰ βγῆτε ζημιωμένη. Σᾶς ἀγαποῦν, μὴν ἀμφιβάλλετε.

Γαλανὴ ξανθοῦλα.—Ζωηρή, τρελλούτσικη καὶ ἀτίθασση, ἔχετε ὅμως τόσες συμπάθειες γύρω σας. Ἡ ζωή σας καὶ τὸ μέλλον σας θὰ ἐξαρτηθοῦν ἀπὸ μιὰ στιγμιαία σας τρέλλα Προσοχή! Ὁ φίλος σας εἶνε αἰσθηματικὸς καὶ ἀφελής. Σᾶς λατρεύει ὅμως.

Ἐπιμονὴ Ρ Σ.— Δὲν ἔχετε ὡρισμένον χαρακτῆρα. Σήμερα εἶσθε ἔτσι καὶ αὔριο ἀλλοιῶς. Μεταβάλλετε γνώμην κάθε στιγμὴν Δὲν εἶνε οὔτε φρόνιμο οὔτε καλὸ γιὰ σᾶς αὐτό. Στερεώσετε ἕναν χαρακτῆρα δυνατό, εὐθὺν καὶ εἰλικρινῆ ἂν θέλετε τὴν εὐτυχία σας.

Μαρίκαν Ρέκ.— Φαίνεται νὰ ἔχετε πεῖραν τῆς ζωῆς ἀρκετή. Διάγετε ζωὴν συστηματοποιημένην. Πρέπει νὰ θεωρῆσθε εὐτυχής.

Η ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ Χ.

ΤΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ ΣΑΣ

τὸ ἐπισκευάζομεν στὸ σπίτι σας, χωρὶς νὰ κάνετε τὸν κόπο τῆς μεταφορᾶς. Ἐπισκευαὶ ἠγγυημέναι. Ἐπίσης ἀναλαμβάνομεν ἀγορὰς καὶ πωλήσεις ραδιοφώνων εἰς τὰς καλυτέρας τιμάς. Στοὰ Νικολούδη 5 (Σταδίου 38). Τηλέφωνον: 35-538.

Οἱ ἄθλοι τοῦ Γερο-Παρατατικοῦ

ΝΕΑ ΤΑΛΕΝΤΑ

Ἀνεγνωσμὴν εἴδησιν ἐν μιᾷ ἐφημερίδι
φορᾶς ἐν ὅλῳ δεκατρεῖς μέχρι τῆς ὥρας ἤδη,
ὅτι ζητοῦνται νεαροὶ καὶ νεαραὶ συνάμα,
ἐν ἄλλοις λόγοις κράμμα,
διὰ ν' ἀποτελέσωσιν τὰ νέα τὰ στελέχη
θιάσου μουσικοῦ τινός. Ὃς θέατρον οὐκ ἔχει.
Ἐκ τῆς χαρᾶς ἐσκίρτησον κι' ἐκ βάθους ἠγαλλίασον
κι' ἐπῆγον ἵνα προσληφθῶ εἰς τὸν ἐν λόγῳ θίασον.

Ἀνεῦρον τὸν διευθυντὴν καὶ τὸν θιασαρχοῦντα,
μετὰ μικρῶν χορευτριῶν ὀρχούμενον κι' ὀρχούντα
καὶ τῷ κατέστησον γνωστὸν ὅτ' εἶμαι ἕνα παιδίον,
μὲ δράσεως πεδίον
κι' ὅτι εἶμαι νεογνὸν
ἀβρῶδές τε κι' ἀγνόν.
δι' ὃ καὶ βούλομαι κἀγὼ ἀμάτια νὰ ἄσω
καὶ τὰς σκιὰς τοῦ σινεμὰ νὰ τὰς... ἐπισκιάσω!
Ἠδέως ἐρητώρευον καὶ πάνυ μελιρρήτως
κι' ἐκ τῶν αὐτοῦ χειλέων,
οὐ μὴν καὶ τῶν θηλέων,
ἀνέμενον ὅπως λεχθῇ τὸ «ναί» ἀναντιρρήτως.
Πλὴν αἴφνης ὁ διευθυντής, μὲ καγχασμὸν βροντῶδη
καὶ ὀπωσοῦν βλακῶδη
μ'ἀπέπεμψεν πυξ-λαξεειδῶς, προσθέσας ἐν τῷ ἄμα
—Ἐμεῖς θὰ παίξουμε ρεβὺ καὶ ὄχι... ἀρχαῖον δράμα!

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

«ΛΑΧΕΙΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ»

ΕΚΔΟΣΙΣ 1942 — ΕΤΟΣ 10ΟΝ

Ἀπὸ τῆς ἱδρύσεώς του, 1933, τὸ "ΛΑΧΕΙΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ,, διένειμεν εἰς τοὺς τυχηροὺς τῶν λαχνῶν του: 120 ΟΙΚΙΑΣ καὶ ΑΚΙΝΗΤΑ ΣΥΝΟΛΙΚΗΣ ΑΞΙΑΣ 50.000.000 ΠΡΟΠΟΛΕΜΙΚΩΝ ΔΡΑΧΜΩΝ.

Κατὰ τὴν τελευταίαν κλήρωσιν (15 Ἰανουαρίου 1942) διενεμήθησαν εἰς τοὺς τυχηροὺς κέρδη 10.900.000 ΔΡΑΧΜΩΝ.

Τὰ κέρδη τῆς νέας κληρώσεως (15ης Ἰουλίου 1942) θ' ἀνέλθουν εἰς 15.060.000 δραχμῶν καὶ θὰ κατανεμηθοῦν ὡς ἑξῆς:

1ος	Λαχνὸς	Δραχμαὶ	5.000.000
2ος	»	»	3.000.000
3ος	»	»	2.000.000
4ος	»	»	1.000.000
5ος	»	»	500.000
6ος	»	»	500.000
7ος	»	»	300.000
8ος	»	»	300.000
9ος	»	»	250.000
10ος	»	»	250.000
14	Λαχνοὶ Χ 50.000	»	700.000
126	» Χ 10.000	»	1.260.000

ΖΗΤΗΣΑΤΕ

ΤΟ «ΛΑΧΕΙΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ»

ἀπὸ τοὺς λαχειοπώλας, πρακτορεῖα ἐφημερίδων καὶ λαχείων

Τιμὴ γραμματίου: Δραχμαὶ 200

ΑΠΡΣ (Α) Πρός σπουδήν

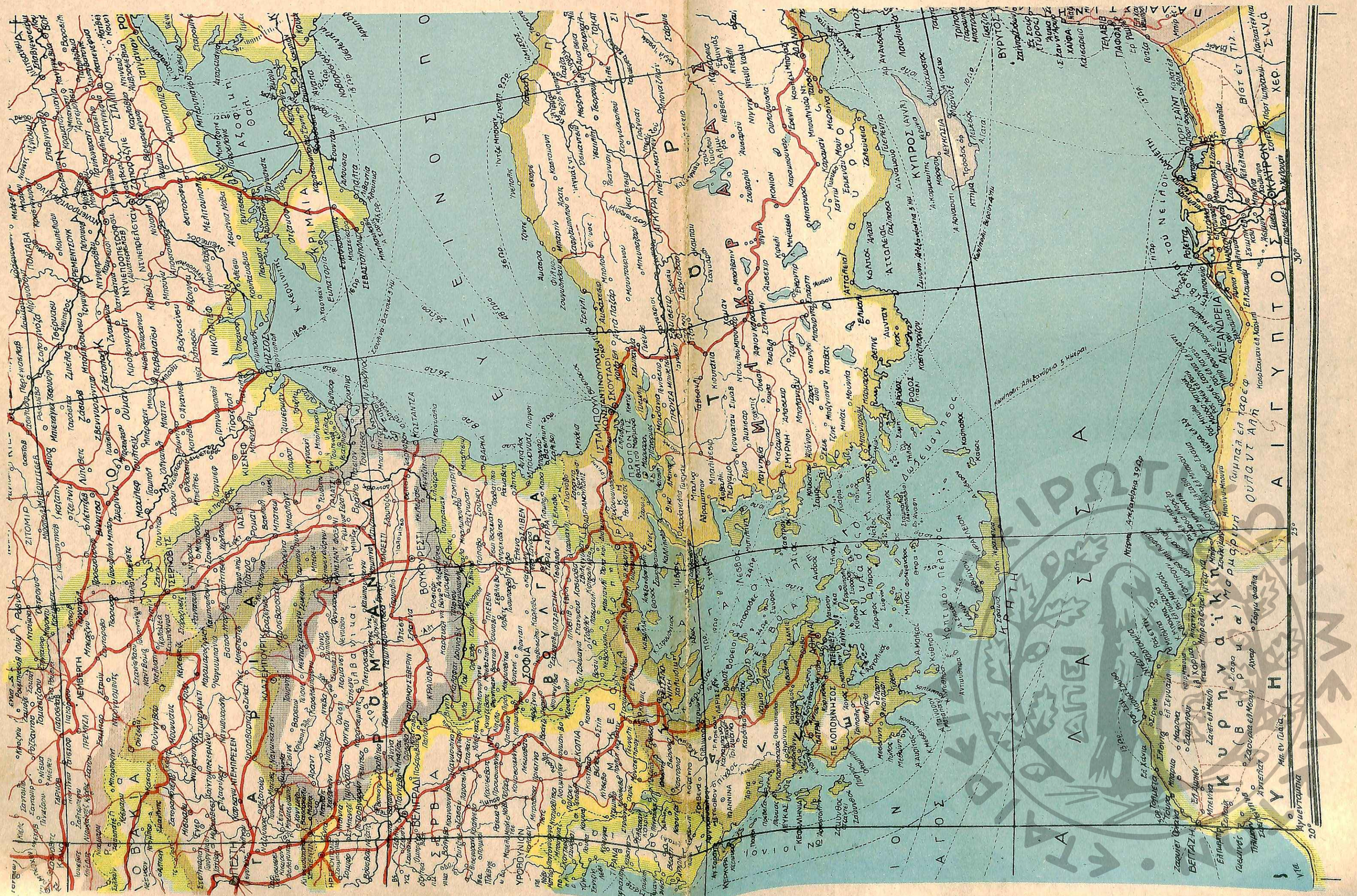
ΛΩΡΙΣ (Α) Προς αποκοπήν
ΛΩΡΙΣ (Α) Προς αποκοπήν
ΛΩΡΙΣ (Β) Προς αποκοπήν
ΕΥΡΩΠΗ
ΑΣΙΑ
ΑΦΡΙΚΗ
ΚΥΠΡΟΣ
ΚΡΗΤΗ
ΚΑΡΠΑΘΟΣ
ΡΟΔΟΣ
ΚΩΣ
ΚΑΡΠΑΘΙΑ
ΚΡΙΜΑΙΑ
ΣΕΒΑΣΤΟΠΟΛΙΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ
ΚΑΙΡΟΣ
ΠΟΡΤΣΑΪΝΤ
ΚΑΝΑΛΙ ΣΟΥΕΖ
ΚΑΝΑΛΙ ΠΑΝΑΜΑ
ΚΑΝΑΛΙ ΚΙΕΛ
ΚΑΝΑΛΙ ΚΟΡΙΝΘΟΥ
ΚΑΝΑΛΙ ΒΟΣΠΟΡΟΥ
ΚΑΝΑΛΙ ΔΑΝΟΥΒΙΟΥ
ΚΑΝΑΛΙ ΜΑΥΡΟΘΑΛΑΣΣΑΣ
ΚΑΝΑΛΙ ΜΑΡΜΑΡΑΣ
ΚΑΝΑΛΙ ΔΑΡΔΑΝΕΛΛΩΝ
ΚΑΝΑΛΙ ΚΑΡΤΕΡΙΑΣ